

ปัญญา

จาก

คำเทศนา

บนภูเขา

เอลเลน จี. ไวท์

ชื่อหนังสือ: ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

แปลจากหนังสือ: *Thoughts From the Mount of Blessing*

ผู้เขียน: เอเลน จี. ไวท์

ผู้แปล: Brian Wilson

จัดเข้าเล่ม: Harvey Steck

ออกแบบปก: Kenton Rogers, Publishing Light Press—Asia

จัดพิมพ์: สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ

ร่วมจัดพิมพ์: Publishing Light Press—Asia

จำนวนหน้า: 160

ข้อมูลผู้เขียน: เอเลน จี. ไวท์ (ค.ศ. 1827–1915) เป็นนักเขียนสตรีคริสเตียนที่มีผลงานตีพิมพ์ และแปลมากที่สุด หากสนใจงานเขียนของท่าน เชิญไปที่ www.egwwritings.org. และ

www.EGWWritingsThai.com

พระคัมภีร์ที่ใช้เป็นหลักคือ

- พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน (THSV)
สงวนลิขสิทธิ์ © 2011 โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย
ใช้โดยได้รับอนุญาต

ส่วนพระคัมภีร์ฉบับแปลไทยเล่มอื่นได้แก่

- พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์ (TKJV)
สงวนลิขสิทธิ์ © 2003 Philip Pope
- พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย (TNCV)
Thai Holy Bible, Thai New Contemporary Version
Copyright © 2001, 2007, 2011 by Biblica Thailand. All rights reserved.
สงวนลิขสิทธิ์โดยองค์การอมตธรรม ใช้โดยได้รับอนุญาตจากองค์การอมตธรรม
- พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับ ค.ศ. 1971 (TH1971)
- พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับ ค.ศ. 1940 (TH1940)

ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 3 ปรับปรุงล่าสุดพฤษภาคม 2026

สงวนลิขสิทธิ์ © 2026 สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ

12 ซอยปรีดี พนมยงค์ 37 ถนนสุขุมวิท 71

แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110

สัญญาอนุญาตครีเอทีฟคอมมอนส์ แสดงที่มา-ไม่ดัดแปลง 4.0 International

(CC BY-ND 4.0) (<https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/>)

พิมพ์ในประเทศไทย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ไวท์, เอเลน จี.

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา—กรุงเทพฯ : ข่าวประเสริฐ, 2565

160 หน้า

1. คริสต์ศาสนา 2. คริสต์ศาสนา -- คำสอน. I. ชื่อเรื่อง

230

ISBN 978-616-92121-5-7

สารบัญ

คำอุทิศ	5
กิตติกรรมประกาศ	7
คำนำผู้แปล	8
คำนำผู้เขียน	10
1. บณฺฑูเฌาแห่งพระพร	12
2. ผู้เป็นสุข	16
3. ธรรมบญฺญุตีสอนใจ	52
4. แรغبันดาลใจในการรับใช้	82
5. คำอธิษฐานของพระเยซู	102
6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จงปฏิบัติตามพระธรรม	121
ภาคผนวก	149
คำเทศนาบนฐูเฌา.....	150

คำอุทิศ

ถึงสาวกของพระคริสต์ที่พระองค์ทรงเรียกให้เลือกอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณก่อนอาณาจักรฝ่ายโลก หนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์ขึ้นโดยหวังว่าเนื้อหาทั้งหมดนี้จะเปิดเผยสง่าราศีของพระเจ้าที่ไม่ปรากฏแก่ตาให้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

การแปลและจัดพิมพ์หนังสือ *ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา* เป็นภาษาไทยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยการเสียสละทุนทรัพย์ของคุณซิด และคุณจาเนลล์ สตาฟฟอร์ด (Sid and Janelle Stafford) สำนักพิมพ์จึงขอขอบคุณท่านทั้งสองมา ณ ที่นี้ที่มอบงบประมาณด้วยความเชื่อมั่นว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นกำลังใจ ส่งเสริมสติปัญญาและความเข้าใจที่ลึกซึ้งให้แก่ผู้อ่านทุกท่าน หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านจะได้รับประโยชน์จากเนื้อหาของหนังสือ *ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา* อันเป็นแรงบันดาลใจให้ครอบครัวสตาฟฟอร์ดให้การสนับสนุนดังกล่าว

“การดีอาจกระทำกลับหลังได้ แต่ผลที่มีต่ออุปนิสัยของผู้กระทำนั้นปกปิดไม่ได้” (MB 83.1)

สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ

คำนำผู้แปล

หนังสือ *ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา* ของนางเอเลน จี. ไวท์ ได้รับควมนิยมตลอดมาตั้งแต่ตีพิมพ์ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษเมื่อปี ค.ศ. 1896 (พ.ศ. 2439) จนถึงปัจจุบัน แม้ว่าสำนวนภาษาอังกฤษจะเปลี่ยนไปตามกาลเวลา หนังสือเล่มนี้ยังเป็นที่ยอมรับอย่างสูงท่ามกลางคนที่สนใจคำสอนของพระเยซูคริสต์ มีการแปลเป็นภาษาต่างๆ และแจกจำหน่ายไปทั่วโลก แต่เพิ่งได้รับการแปลเป็นภาษาไทยในครั้งนี้

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา ได้รับการแปลและตีพิมพ์เป็นภาษาไทยโดยความช่วยเหลือและแรงสนับสนุนจากหลายฝ่าย ซึ่งข้าพเจ้าขอถือโอกาสนี้ขอบคุณผู้ที่อยู่เบื้องหลังของความสำเร็จนี้ ได้แก่ คุณฮาร์วีย์ สเต็คที่ช่วยจัดเป็นรูปเล่ม อาจารย์สามารถ วงศ์ภาไพศาล ที่ช่วยตรวจทานและแปลบทกลอน และคุณดวง วิลสัน ภรรยาของข้าพเจ้า ที่ช่วยขีดเกลาสำนวนภาษา และอีกหลายท่านที่มีได้กล่าวถึง หากมีความผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

หนังสือเล่มนี้เป็นการอธิบายความหมายของคำเทศนาที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของพระเยซูคริสต์ ซึ่งอาจมีบางท่านที่ยังไม่เคยได้อ่านคำเทศนานี้ของพระเยซู จึงแนบมาในตอนท้ายด้วยเพื่อประโยชน์ของผู้อ่าน

เมื่อร้อยยี่สิบกว่าปีที่แล้วตอนที่จัดพิมพ์ *ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา* เป็นครั้งแรก คนส่วนใหญ่ในสหรัฐอเมริกายังคงคุ้นเคยกับข้อความและสำนวนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ (KJV) ฉะนั้นมีหลายครั้งที่ผู้เขียนใช้สำนวนจากพระคัมภีร์ฉบับดังกล่าวโดยไม่ได้อ้างบทและข้อ เพราะเป็นที่เข้าใจกันสำหรับผู้อ่านในสมัยนั้น บางครั้งไม่ใช้เครื่องหมายอ้างอิงด้วยซ้ำไป ซึ่งในปัจจุบันหลายคนอาจไม่คุ้นเคย ข้าพเจ้าจึงวาง

คำนำผู้แปล

เครื่องหมายคำพูดและข้อพระคัมภีร์กำกับลงไปเพื่อความสะดวกในการอ่าน และมีเชิงอรรถอธิบายเพิ่มในบางจุด

ปัจจุบันมีพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่แปลเป็นภาษาไทยอยู่อย่างน้อยเจ็ดฉบับที่หาซื้อได้ ข้าพเจ้าใช้ฉบับแปล ค.ศ. 2011 (THSV) เป็นพื้นฐาน ซึ่งถ้าตรงไหนไม่มีการระบุก็แสดงว่าอ้างอิงมาจากฉบับ THSV นั้นเอง ส่วนบางข้อข้าพเจ้าเลือกใช้พระคัมภีร์ฉบับแปลอื่นที่มีความหมายและอรรถรสตรงกับต้นฉบับมากกว่าซึ่งมีรหัสฉบับแปลกำกับอยู่ท้ายข้อพระคัมภีร์ อันได้แก่

THSV = พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน ค.ศ. 2011

TKJV = พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ไทย

TNCV = พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย

TH1971 = พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับ ค.ศ. 1971

TH1940 = พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับ ค.ศ. 1940

นอกจากนี้มีอยู่ประมาณสองจุดที่ความหมายของข้อพระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาไทยไม่ตรงกับภาษาอังกฤษและประเด็นของผู้เขียน ข้าพเจ้าจึงแปลโดยตรงจากภาษาอังกฤษเพื่อรักษาความหมายเดิมของผู้เขียนเอาไว้

ข้าพเจ้าขอมอบหนังสือ *ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา* ไว้กับท่าน โดยหวังว่าท่านจะรู้จักพระเยซูคริสต์มากยิ่งขึ้น และในการรู้จักพระองค์นั้นท่านจะได้พบสันติสุข คำตอบ และชีวิต

ไบรอัน วิลสัน (บุญตัน)

เบเรียน สปริงส์, มิชิแกน (USA)

8 เมษายน ค.ศ. 2022

คำนำผู้เขียน

คำเทศนาบนภูเขาของพระเยซูเป็นพระพรจากสวรรค์มาสู่โลก เป็นพระสุรเสียงจากพระที่นั่งของพระเจ้า เป็นของประทานให้มนุษย์ชาติ เพื่อเป็นกฎเกณฑ์แห่งหน้าที่ และเป็นแสงสว่างจากสวรรค์ เพื่อให้ความหวังและการปลอบโยนแก่ผู้ที่สิ้นหวัง ให้ความยินดีและความอุ่มใจแก่ทุกคนอย่างก้าวในชีวิตที่ผกผัน พระองค์ผู้ทรงเป็นต้นแบบของนักเทศน์ทั้งหลาย และเป็นพระปรมาจารย์ตรัสถ้อยคำตามที่พระบิดาประทานให้ (MB vii.1)

พระคำรัสเรื่อง “ผู้เป็นสุข” เป็นคำอวยพรของพระคริสต์ มิใช่เพื่อผู้ที่เชื่อในพระองค์เท่านั้น แต่สำหรับมนุษย์ทั้งมวล ดูเหมือนพระองค์จะทรงลืมชั่วขณะว่าพระองค์ทรงอยู่ในโลก จึงใช้คำทักทายที่คุ้นเคยในสวรรค์ คำอวยพรหลังไหลจากพระโอษฐ์ของพระองค์ดุจดั่งกระแสน้ำที่พุ่งออกมาจากชีวิตที่อุดมสมบูรณ์ (MB vii.2)

พระคริสต์ทรงสอนถึงลักษณะนิสัยที่พระองค์ยอมรับ และจะอวยพรโดยปราศจากข้อสงสัย พระองค์ทรงหันจากผู้ที่มักใหญ่ใฝ่สูงที่โลกยกย่องไปยังคนที่ชาวโลกไม่นิยม ทรงอวยพรแก่ทุกคนที่รับเอาแสงสว่างและชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงต้อนรับผู้ที่รู้สึกบกร่องฝ้ายวิญญาณ ผู้สุภาพอ่อนโยน ผู้ที่ต่ำต้อย ผู้ที่โสเภณี ผู้ที่ถูกดูหมิ่น และผู้ที่ถูกข่มเหง โดยตรัสแก่พวกเขาว่า “จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” (มัทธิว 11:28 TH1971) (MB vii.3)

พระคริสต์ทรงสามารถมองไปยังความทุกข์เวทนาในโลกโดยไม่มี ความเศร้าเสียพระทัยแต่อย่างใดที่ทรงสร้างมนุษย์มา เพราะพระองค์ทรงเห็นว่า ในใจของมนุษย์มีอะไรมากกว่าความบาปและความทุกข์ เนื่องจากว่าพระองค์ทรงมีความรักและมีพระปัญญาที่ไร้ขีดจำกัด จึงเห็นถึงความสูงส่งที่มนุษย์สามารถจะบรรลุถึงได้ พระองค์ทรงรู้ว่า ถึงแม้มนุษย์ประมาท

คำนำผู้เขียน

พระเมตตาและทำลายศักดิ์ศรีที่พระองค์ประทานให้นั้น แต่พระเจ้าผู้สร้างจะได้รับพระเกียรติผ่านการไถ่พวกเขาให้รอด (MB vii.4)

พระดำรัสของพระคริสต์ที่ตรัสไว้บนภูเขาแห่งพระพรจะยังคงไว้ซึ่งอุทยานภาพตลอดกาล คำสอนทุกประโยคเป็นดังอัญมณีจากพระคลังแห่งความจริง หลักการที่พระองค์ทรงสอนมีความหมายต่อคนทุกระดับชั้นในทุกยุคทุกสมัย พระคริสต์ทรงประกอบด้วยอุทยานภาพของพระเจ้า ทรงสำแดงความเชื่อและความหวังด้วยการชี้แนะคนแต่ละกลุ่มที่ได้รับพระพรด้วยการบ่มเพาะอุปนิสัยที่ชอบธรรม และทรงเผยหนทางที่ทุกคนสามารถบรรลุถึงมาตรฐานที่พระองค์ทรงวางไว้ได้ ด้วยการดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อในพระองค์ผู้ทรงประทานชีวิตนั้น (MB viii.1)

1. บงกษเฐแห่งพระพร

กว่าสิบสี่ศตวรรษก่อนพระเยซูประสูติที่หมู่บ้านเบธเลเฮม ครั้งหนึ่งชนชาติอิสราเอลได้รวมตัวกันที่หุบเขาเซเคมอันสวยสดงดงาม จากภูเขาฟากหนึ่งสู่อีกฟากหนึ่งประชาชนได้ยินเสียงปุโรหิตร้องประกาศทั้งคำอวยพรและคำสาปแข่งว่า “ถ้าท่านกระทำตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน...ท่านก็จะเป็นไปตามพรนั้น ถ้าท่านไม่กระทำตาม...ท่านก็จะเป็นไปตามคำสาปแข่งนั้น” (เฉลยธรรมบัญญัติ 11:27-28 TH1971) ต่อมาจึงมีคนเรียกภูเขาเกริชิมที่ปุโรหิตยื่นอวยพรประชาชนนั้นว่า “ภูเขาแห่งพระพร” แต่ถ้อยคำซึ่งเป็นพระพรให้แก่มวลมนุษย์ที่เศร้าหมองในความบาปกลับไม่ได้ประกาศที่ภูเขาเกริชิม เนื่องจากคนอิสราเอลบกพร่องและไม่ได้กระทำตามมาตรฐานอันสูงส่งที่พระเจ้าทรงวางไว้ให้ จะต้องมืผู้หนึ่งแทนโยชวาที่จะนำคนของพระองค์ให้เข้าสู่การพำนักแท้ที่มำโดยความเชื่อ ปัจจุบันไม่มีใครเรียกภูเขาเกริชิมว่า “ภูเขาแห่งพระพร” อีกต่อไป แต่กลับใช้ชื่อนี้เรียกภูเขาที่ไม่ทราบชื่อซึ่งอยู่ข้างทะเลสาบเยนเนซารเอท ที่พระเยซูตรัสสอนเป็นถ้อยคำแห่งพระพรแก่เหล่าสาวกและฝูงชน (MB 1.1)

ให้เราจินตนาการถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นว่าเรากำลังนั่งอยู่กับเหล่าสาวกบนภูเขา มีความคิดและความรู้สึกร่วมกับพวกเขา มีความเข้าใจว่าถ้อยคำของพระเยซูมีความหมายอย่างไรกับผู้ที่ได้ฟังในขณะนั้น เราอาจจะพบว่าถ้อยคำเหล่านั้นไพเราะและชัดเจนเป็นพิเศษ และบางที่เราจะด้บทเรียนที่ลึกซึ้งกว่าที่เคย (MB 1.2)

เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ ความเข้าใจของมหาชนเรื่องพระเมสสิยาห์ผิดไปจากความเป็นจริงจนพวกเขาไม่พร้อมที่จะรับพระองค์ คนสมัยนั้นเน้นธรรมเนียมและพิธีกรรมจนสูญเสียความ

1. บณฺฑูเษาท่งพระพร

สัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้า ส่วนคำพยากรณ์ก็ถูกตีความไปตามสภาพจิตใจที่เยอหยิ่งและหลงรักฝ่ายโลก ชาวยิวเฝ้ารอคอยจอมราชาที่จะเสด็จมาในฐานะผู้พิชิตประชาชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้ราชสีห์แห่งเผ่ายูดาห์ ไม่ใช่พระผู้ช่วยให้รอดจากบาป ยอห์นผู้ให้บัพติสมาเรียกร้องให้คนกลับใจด้วยพลังที่แทงทะลุจิตใจเหมือนกับผู้เผยพระวจนะโบราณ แต่ก็เปล่าประโยชน์ ณ ริมแม่น้ำจอร์แดนนั่นเอง ยอห์นชี้ไปยังพระเยซูและร้องประกาศว่า นี่เป็นลูกแกะของพระเจ้าที่จะนำเอาความผิดบาปของโลกไป พระเจ้าทรงชี้มาให้คนอิสราเอลพิจารณาคำพยากรณ์ของอิสยาห์ถึงพระผู้ช่วยให้รอดที่ต้องทนทุกข์ทรมาน แต่พวกเขาก็ไม่สนใจ (MB 1.3)

ถ้าหากว่าครุบาอาจารย์และผู้นำในประเทศอิสราเอลยอมให้พระองค์ของพระองค์เปลี่ยนแปลงชีวิต พระเยซูคงได้ตั้งพวกเขาให้เป็นทูตของพระองค์ท่ามกลางคนทั้งหลาย การประกาศเรื่องการมาของแผ่นดินของพระเจ้าเกิดขึ้นในแคว้นยูเดียก่อนที่อื่นใด และ ณ ที่นั่นมีการเรียกร้องให้คนกลับใจก่อนที่อื่น เมื่อพระเยซูทรงชำระพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มก็เท่ากับเป็นการประกาศว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ คือผู้ที่จะชำระจิตใจมนุษย์จากมลทินบาป เพื่อให้คนของพระองค์เป็นดังวิหารบริสุทธิ์ แต่พระเจ้า แต่ผู้นำชาวยิวไม่ยอมถ่อมตัวลงเพื่อรับเอาพระอาจารย์ผู้ยากไร้แห่งนาซาเร็ธ เมื่อพระองค์เสด็จเยือนกรุงเยรูซาเล็มครั้งที่สอง พระองค์ถูกนำไปต่อหน้าสภาสูง แต่เพียงเพราะผู้นำกลัวประชาชนจึงยังไม่หาช่องทางสังหารพระองค์เสียในตอนนั้น พระเยซูจึงได้เสด็จออกจากแคว้นยูเดียและทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ที่แคว้นกาลิลี (MB 2.1)

พระเยซูประทับอยู่ที่แคว้นกาลิลีหลายเดือนก่อนที่จะทรงเทศนา บณฺฑูเษาท่ง พระองค์ทรงประกาศไปทั่วสารทิศว่า “แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มัทธิว 4:17) ทำให้คนทุกคนขึ้นตื่นตัว ต่างคนต่างหวังว่าชีวิตในอาณาจักรใหม่ที่วานนั้นจะต้องดีขึ้น ถึงแม้ชนชั้นน่าจะไม่ชอบ แต่ชื่อเสียงของพระอาจารย์คนใหม่ได้เลื่องลือออกไปนอกเขตปาเลสไตน์ และคนทั่วไปคิดว่านี่คงเป็นพระผู้ช่วยที่พวกเขาเฝ้ารอ มีฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์ด้วยความตื่นเต้นดีใจ (MB 2.2)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ถึงเวลาแล้วที่เหล่าสาวกผู้ใกล้ชิดพระเยซูมากที่สุดจะได้ร่วมในพระราชกิจของพระองค์โดยตรงมากยิ่งขึ้น เพื่อฝูงชนจะได้ไม่ถูกปล่อยปละละเลยเหมือนฝูงแกะที่ขาดผู้เลี้ยง สาวกบางคนได้ติดตามพระองค์มาตั้งแต่ทรงเริ่มพระราชกิจแล้ว และสาวกเกือบทั้งสิบสองคนมีความใกล้ชิดกับพระเยซูราวกับเป็นครอบครัวเดียวกัน กระนั้นพวกเขาก็ยังหลงไปตามคำสอนของพวกเขาธรรมาจารย์อยู่ จึงมีความคาดหวังเหมือนคนทั่วไปว่า พระเมสสิยาห์จะต้องเสด็จมาตั้งอาณาจักรในโลกนี้ พวกเขาไม่เข้าใจการกระทำของพระเยซูว่าทำไมพระองค์ไม่พยายามสร้างบารมีให้กับพระองค์เองด้วยการเข้าหาพวกปุโรหิตกับธรรมาจารย์เพื่อขอการสนับสนุน ทำไมพระองค์ไม่แสวงหาอำนาจเพื่อจะเป็นกษัตริย์ครอบครองโลก พวกเขาต้องได้รับการสั่งสอนอีกมากก่อนที่จะสามารถสืบต่อพระราชกิจของพระเยซูหลังจากพระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ ถึงแม้เหล่าสาวกจะเข้าใจในการเชื่อ แต่พวกเขาก็ได้ตอบสนองต่อความรักของพระเยซู พระองค์ทรงเห็นว่าคนเหล่านี้สามารถฝึกฝนสำหรับพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้ บัดนี้พวกเขาได้อยู่กับพระองค์นานพอที่จะมีความเชื่อในระดับหนึ่งแล้วว่าพันธกิจของพระองค์มาจากพระเจ้า และประชาชนได้เห็นหลักฐานซึ่งแสดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ปฏิเสธไม่ได้ ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะอธิบายหลักการแห่งอาณาจักรของพระองค์เพื่อพวกเขาจะได้เข้าใจลักษณะที่แท้จริงของมัน (MB 3.1)

บนภูเขาใกล้ทะเลสาบกาลิลี พระเยซูทรงอธิษฐานทั้งคืนเพื่อสาวกเหล่านี้ที่ทรงเลือก พอเช้าตรู่พระองค์ทรงเรียกให้พวกเขามาหา ทรงสั่งสอนและอธิษฐานเผื่อเหล่าสาวก พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนศีรษะของแต่ละคนเป็นการอวยพร ต่อแต่นั้นไปให้สาวกเหล่านี้มีชีวิตอยู่เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ จากนั้นก็เสด็จไปที่ชายทะเลกับพวกเขา ที่นั่นมีคนมากมายเริ่มเกาะกลุ่มกันตั้งแต่เช้ามีด (MB 4.1)

นอกจากคนท้องถิ่นแคว้นกาลิลีแล้ว ก็ยังมีคนจำนวนมากจากแคว้นยูเดียและกรุงเยรูซาเล็มที่ร่วมติดตามพระองค์ มีคนจากปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน มีชาวเมืองทศบุรีที่เชื่อพระเจ้าแต่ยังไหว้รูปเคารพอยู่ นอกจากนี้ก็มีคนจากเอโดมทางใต้ของยูเดีย จากแคว้นเมืองไทระและ

1. บัญชาแห่งพระพร

ไซดอนเมืองใหญ่แห่งฟินิเซียที่ตั้งอยู่ริมทะเลเมดิเตอร์เรเนียน “เมื่อทราบถึงสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำนั้น” ประชาชนเป็นอันมากได้มาหาพระองค์ “เพื่อจะฟังพระองค์ และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา...เพราะว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์ รักษาเขาให้หายทุกคน” (มาระโก 3:8 TH1971; ลูกา 6:17-19 TH1971) (MB 4.2)

คนที่เป็นพียงพระเยซูมีมากจนชายหาดแคบเกินไปที่จะให้ทุกคนได้ยิน ฟังพระองค์ พระเยซูจึงนำพวกเขากลับไปท่าภูเขาและเสด็จขึ้นไปบนถ้ำหนึ่ง ประทับลงบนทุ่งหญ้าในที่ราบเหมาะสำหรับมวลชนได้นั่งฟัง เมื่อสาวกและฝูงชนเห็นพระองค์ประทับลงแล้วก็กระทำตาม (MB 4.3)

เหล่าสาวกรู้สึกว่าวันนี้จะมีอะไรพิเศษที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น จึงขยับเข้าไปใกล้พระอาจารย์ของเขา เมื่อระลึกถึงเหตุการณ์ตอนเช้าตรู่ พวกเขามั่นใจว่าพระเยซูจะประกาศเรื่องอาณาจักรของพระองค์ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า พระองค์ใกล้จะสถาปนามันขึ้นแล้ว มหาชนที่ติดตามพระองค์ก็รู้สึกตื่นเต้นไปด้วย ต่างคนต่างมุ่งความสนใจไปยังพระเยซูด้วยความอยากรู้อยากเห็น (MB 4.4)

ขณะที่ประชาชนกำลังนั่งรอฟังพระอาจารย์บนเนินเขาอันเขียวชอุ่มอยู่นั้น ใจพวกเขามัวแต่ฝึกฝนในเรื่องเกียรติยศศักดิ์ศรีแห่งอนาคต มีพวกพาริสีกับธรรมจารย์เฝ้ารอคอยวันที่จะได้ปกครองเหนือชาวโรมันที่พวกเขาเกลียดชัง และจะได้ครอบครองทรัพย์สินสมบัติและศักดิ์ศรีของมหาอาณาจักรโรม ส่วนชาวนาและชาวประมงผู้ยากไร้หวังว่าจะได้ยินพระเยซูยืนยันว่ากระท่อมอันทรุดโทรม อาหารที่ขาดแคลน ชีวิตที่ตรากตรำและความกลัวต่อความอดอยากจะได้เข้าไปแลกกับความสุขของพวกโรมันผู้บิบบั๊งคั๊บและชีวิตที่สุขสบาย พวกเขาหวังว่าพระคริสต์จะทรงมอบเสื้อผ้าหุหราของศัตรูแทนที่เสื้อผ้าชุดเดียวที่พวกเขาสวมใส่ในกลางวันและใช้หม้อในกลางคืน (MB 5.1)

หัวใจทุกดวงกำลังเต็มตื่นไปด้วยความหวังว่าในไม่ช้าชนชาติอิสราเอลจะได้รับเกียรติต่อหน้าบรรดาประชาชาติในฐานะชาติที่พระองค์ทรงเลือกสรร และกรุงเยรูซาเล็มจะได้รับการยกย่องให้เป็นเมืองหลวงของมหาอำนาจที่จะครอบครองสากลโลก (MB 5.2)

2. ผู้เป็นสุข

พระองค์ตรัสสอนเหล่าสาวกว่า “บุคคลผู้ใดรู้สึก
บกพร่องฝ่ายวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะแผ่นดิน
สวรรค์เป็นของเขา” (มัทธิว 5:2-3 TH1971)

ถ้อยคำเหล่านี้แปลกใหม่สำหรับฝูงชนที่รอฟัง เป็นคำสอนซึ่งขัดแย้งกับทุกสิ่งทีพวกเขาเคยได้ยินจากปุโรหิตหรือธรรมาจารย์คนไหนมาก่อน คำสอนของพระองค์ไม่ยกย่องความหลงทะนงตน หรือสนับสนุนความมั่งคั่งใหญ่โตสูง พวกเขารู้สึกว่าอาจารย์คนใหม่สอนด้วยพลัง จึงฟังต่อเหมือนต้องมนตร์สะกด บรรยากาศแห่งความรักของพระเจ้าอยู่ล้อมรอบพระเยซูดุจตั้งกลิ่นหอมอันหวานชื่นของดอกไม้ ถ้อยคำของพระองค์เหมือน “ฝนที่ตกบนหญ้าซึ่งตัดแล้ว เหมือนท่าฝนที่รดแผ่นดินโลก” (สดุดี 72:6) ทุกคนรู้สึกได้โดยสัญชาตญาณว่าพระองค์ทรงล่วงรู้ถึงความลับในใจตน กระนั้นพระองค์ยังเข้าใกล้พวกเขาด้วยความเมตตาเอ็นดู ในขณะที่พวกเขาเปิดใจรับฟังพระองค์อยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยให้เห็นถึงบทเรียนที่มนุษย์ทุกยุคสมัยควรจะได้รู้ (MB 6.1)

ในสมัยพระเยซูผู้นำศาสนาต่างรู้สึกว่าคุณมีดีที่จะรอดในด้านจิตวิญญาณ ชนชั้นนำและคนส่วนใหญ่ในชาติมีความรู้สึกร่วมในคำอธิษฐานของฟาริสีคนนั้นที่ทูลพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่น” (ลูกา 18:11) แต่ในฝูงชนที่ห้อมล้อมพระเยซูอยู่นั้น มีบางคนที่น่าสนใจในความบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ เหมือนกับเปโตรเมื่อพระเยซูสำแดงฤทธิ์อำนาจในการบันดาลให้สาวกจับปลาได้มากมาย เปโตรทรุดตัวลงที่เท้าของพระผู้ช่วยให้รอดและร้องขึ้นว่า “นายเจ้าข้า ขอท่านไปให้ห่างจากข้าพเจ้า

2. ผู้เป็นสุข

เกิด เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นคนบาป” (ลูกา 5:8) เช่นเดียวกัน ท่ามกลางมหาชนที่รวมตัวกันนั้นมีบางคนซึ่งเห็นความบริสุทธิ์ของพระองค์แล้วสำนึกตนขึ้นได้ว่า “เป็นคนแร้นแค้นเข็ญใจ เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด และเปลือยกายอยู่” (วิวรณ์ 3:17 TH1971) พวกเขาปรารถนาพระคุณของพระเจ้าที่จะช่วยเขาทั้งหลายให้รอด (ดู ทิตัส 2:11) คำขึ้นต้นปราศรัยของพระคริสต์ปลุกคนเหล่านั้นให้มีความหวังและทำให้พวกเขาเห็นว่าชีวิตของตนได้รับพระพรจากพระเจ้า (MB 6.2)

พระเยซูทรงหยิบยื่นถ้วยแห่งพระพรให้แก่บุคคลที่รู้สึกว่ตน “ร่ำรวย ได้ทรัพย์สมบัติมากมาย และไม่ขัดสนสิ่งใดเลย” (วิวรณ์ 3:17 TNCV) แต่พวกเขากลับไม่ยอมรับ และเมินหน้าเสียจากของประทานที่ทรงกรุณาให้นั้น บุคคลผู้ใดที่รู้สึกว่ตนมีความสมบูรณ์ดีพร้อม และมีความพอใจในสภาพของตัวเอง ผู้นั้นจะไม่แสวงหาพระคุณและความชอบธรรมของพระคริสต์ คนเยอหยิ่งจะไม่ยอมรับว่ตนต้องการความช่วยเหลือ จึงปิดใจไม่ยอมรับเอาพระคริสต์กับพระพรอันเหลือคณานับที่พระองค์เสด็จมาเพื่อประทานให้นั้น จิตใจของคนเช่นนี้ไม่มีพื้นที่ที่จะรองรับพระเยซู ผู้ที่มีเกียรติยศศักดิ์ศรีในสายตาของตนเองจะไม่ทูลขอด้วยความเชื่อ ฉะนั้นเขาจึงไม่ได้รับพระพรจากพระเจ้า พวกเขาู้สึกว่ตัวเองสมบูรณ์ดีพร้อมแล้ว จึงกลับบ้านทั้งที่ยังว่างเปล่าอยู่ ส่วนผู้ที่ตระหนักรว่ตนไม่ใช่ที่พึ่งของตน คือรู้ว่ไม่มีทางที่จะช่วยตนให้รอด และไม่มีทางที่จะประพฤติชอบโดยลำพังตัวเองได้ ผู้นั้นจะซาบซึ้งในความช่วยเหลือของพระคริสต์ และจะรู้สึกบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาน พระองค์ตรัสว่ ผู้นั้นก็เป็นสุข (MB 7.1)

เมื่อพระคริสต์ทรงยกโทษให้ผู้ใด พระองค์ทรงให้เขาถ่อมใจลงก่อน นี่คืองานของพระวิญญานบริสุทธิ์ที่ช่วยให้คนสำนึกในความบาป ผู้ที่มีใจตอบสนองต่อพระวิญญานบริสุทธิ์จะเห็นว่าในตัวเขาไม่มีความดีใดๆเลย เขาจะเห็นว่าทุกสิ่งที่เคยกระทำล้วนแล้วแต่มีความเห็นแก่ตัวและความบาปผสมอยู่ด้วย เหมือนคนเก็บภาษีที่ยืนอยู่แต่ไกลไม่กล้าแม้แต่จะมองขึ้นฟ้า พวกเขาร้องออกมาว่ “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด” (ลูกา 18:13) แล้วพวกเขาก็ได้รับ

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

พระพร มีการอภัยบาปสำหรับบุคคลที่ถ่อมใจ เพราะพระคริสต์ทรงเป็นลูกแกะของพระเจ้า “ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” (ยอห์น 1:29) พระเจ้าทรงสัญญาว่า “ถึงบาปของเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้ม ก็จะทำให้ขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงเหมือนผ้าแดง ก็จะเป็นอย่างขนแกะ” “เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้า...และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า” (อิสยาห์ 1:18; เอเสเคียล 36:26, 27 TH1971) (MB 7.2)

พระเยซูกล่าวถึงผู้ที่รู้สึกบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณว่า “แผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา” แผ่นดินสวรรค์ที่พระเยซูกล่าวถึงไม่ได้เป็นอาณาจักรฝ่ายโลกอย่างที่ผู้ฟังใฝ่ฝัน พระองค์ทรงเปิดเผยให้บังชนได้สัมผัสอาณาจักรด้านจิตวิญญาณที่เต็มไปด้วยพระคุณ ความรัก และความชอบธรรมของพระองค์ สัญลักษณ์แห่งการครอบครองของพระเมสสิยาห์เห็นได้จากพระลักษณะนิสัยของบุตรมนุษย์ ประชากรของพระองค์คือคนอ่อนสุภาพ คนที่รู้สึกบกพร่องฝ่ายวิญญาณ ผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม แผ่นดินสวรรค์เป็นของคนเช่นนี้ ถึงแม้ว่าคนเหล่านี้ยังไม่สมบูรณ์ แต่พระองค์ทรงประกอบพระราชกิจของพระองค์ในชีวิตของพวกเขา เพื่อให้ “เหมาะสมที่จะมีส่วนในกรรมสิทธิ์ของประชากรของพระเจ้าในอาณาจักรแห่งความสว่าง” (โคโลสี 1:12 TNCV) (MB 8.1)

ทุกคนที่รู้สึกว่า มีความบกพร่องในจิตใจ และไม่มีสิ่งดีใดๆ ในตัวเอง จะพบความชอบธรรม และกำลังใจด้วยการมองไปที่พระเยซู พระองค์ตรัสว่า “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา” (มัทธิว 11:28) พระองค์ขอให้เราเอาความขัดสนของเราไปแลกกับพระคุณอันอุดมของพระองค์ เราไม่คู่ควรที่จะได้รับความรักจากพระเจ้า แต่พระเยซูผู้เป็นนายประกันของเราทรงสมควร พระองค์ทรงมีพระปรีชาเหลือล้นที่จะช่วยทุกคนที่มาหาพระองค์ให้รอดได้ ไม่ว่าชีวิตที่ผ่านมาจะเป็นเช่นไร หรือสถานการณ์ปัจจุบันจะย่ำแย่แค่ไหน แต่ถ้าเรามาหาพระเยซูในสภาพที่เป็นอยู่ ขณะที่ยังอ่อนแอ และสิ้นหวังเพราะช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ พระผู้ช่วยให้รอดของเราผู้ทรงเปี่ยมล้นด้วยพระคุณจะทรงต้อนรับ

2. ผู้เป็นสุข

เราขณะที่เรายังอยู่ไกล พระองค์จะโอบกอดเราด้วยความรัก และเอาเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระองค์มาสวมใส่ให้ ฉะนั้นเมื่อพระองค์ทูลเรื่องของเราต่อหน้าพระบิดา ภาพที่ปรากฏคือเราได้สวมใส่เสื้อคลุมสีขาว คือพระอุปนิสัยของพระองค์เอง พระองค์ทูลขอพระบิดาแทนเรา ตรัสว่า “ข้าพระองค์ได้แทนที่คนบาปแล้ว ขออย่าทรงมองไปที่ลูกคนนี่ที่หลงผิด แต่ให้มองที่ข้าพระองค์” ซาตานฟ้องว่าเราเป็นคนบาป และอ้างว่าเราเป็นเหยื่อของมัน แต่พระโลหิตของพระเยซูเป็นคำตอบที่หนักแน่นกว่า {MB 8.2}

แล้ว “เขาจะพูดถึงเราได้ว่า ในพระเจ้าเท่านั้นมีความชอบธรรมและอานุภาพ...เผ่าพันธุ์ทั้งสิ้นของอิสราเอลจะมีชัยและสดุดีภูมิใจในพระเจ้า” (อิสยาห์ 45:24, 25 TH1971) {MB 9.1}

**“บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้
รับการทรงปลอบประโลม” (มัทธิว 5:4 TH1971)**

ความโศกเศร้าในที่นี้หมายถึงความเศร้าเสียใจเพราะความผิดบาป พระเยซูตรัสว่า “เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักนำคนเป็นอันมากให้มาหาเรา” (ยอห์น 12:32 TH1971) เมื่อมีใครพิจารณาถึงพระเยซูขณะถูกตรึงบนไม้กางเขน เขาจะตระหนักถึงความผิดบาปของมนุษยชาติ และจะเห็นว่า ที่พระเจ้าแห่งพระสิริต้องถูกโอบยตีและถูกตรึงที่ไม้กางเขนก็เป็นเพราะความผิดบาปของมนุษย์ เขาจะสำนึกว่า ถึงแม้เขาได้รับความรักและการเอาใจใส่อย่างสุดซึ้ง แต่เขาก็ยังเป็นคนเนรคุณที่ทรยศอย่างต่อเนื่องต่อพระองค์ผู้ทรงเป็นมิตรสหายที่ดีที่สุด เขาได้ดูหมิ่นของประทานอันล้ำค่าที่สุดของสวรรค์ การที่พระเยซูต้องสิ้นพระชนม์นั้นเป็นเพราะความบาปผิดของเขาเอง และที่พระองค์ทรงฟกช้ำก็เพราะเขาและเพื่อเขา ความผิดบาปเป็นเหตุลึกลับที่มีมืดดำ ก้นกลางระหว่างเขากับพระเจ้า เมื่อพิจารณาถึงสิ่งเหล่านี้แล้ว จิตใจเขาจะสลายไปด้วยความโศกเศร้า {MB 9.2}

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ความโศกเศร้าลักษณะนี้จะได้รับการทรงปลอบประโลม พระเจ้าทรงนำให้เราต้องเผชิญหน้ากับความผิดบาปของตนเอง เพื่อเราจะได้เข้าไปสถิตย์ในพระคริสต์ และรับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสของความบาป เราจึงชื่นชมยินดีในอิสราเอลแห่งบุตรของพระเจ้า สามารถถ่อมใจลงที่เชิงไม้กางเขน และวางบรรดาภาระใจลงที่นั่น (MB 10.1)

ถ้อยคำของพระเจ้าช่วยให้รอดยังปลอบใจผู้ที่กำลังทนทุกข์หรือสูญเสียคนที่เขารัก ความทุกข์ของเราไม่ได้เกิดขึ้นเอง “พระองค์มิได้ตั้งพระทัยทำให้ผู้ใดทุกข์ใจ หรือทำให้มนุษย์โศกเศร้า” (เพลงคร่ำครวญ 3:33) พระองค์ทรงอนุญาตให้ความทุกข์ยากลำบากเข้ามาในชีวิตของเรา “เพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อเราจะมีส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์” (ฮีบรู 12:10) ถ้าเราตอบสนองด้วยความเชื่อ ภายหลังเราจะพบว่าความยากเข็ญและความทุกข์ที่ขมขื่นนั้น แท้จริงแล้วเป็นพระพร ความทุกข์ที่ประดังเข้ามาดับความสุขสันต์จะเป็นเหตุให้เราแหงนหน้าขึ้นหาสวรรค์ คงมีคนมากมายที่ไม่ได้รู้จักพระเยซู ถ้าไม่ใช่เพราะความทุกข์โศกในชีวิตนำพาให้พวกเขาแสวงหาการปลอบประโลมจากพระองค์ (MB 10.2)

ความทุกข์ในชีวิตเป็นเครื่องมือของพระเจ้าที่ขัดเกลาลูปนิสัยของเรา ให้ปราศจากตำหนิ กระบวนการทบทวนและสกัดขัดถู เป็นกระบวนการที่เจ็บปวด เป็นการยากที่จะทนต่อกระบวนการเจียรไน แต่เมื่อมันผ่านไป แล้ว เราจะเป็นดั่งเพชรเม็ดงาม พร้อมที่จะเข้าไปในพระวิหารแห่งสวรรค์ พระเจ้าจะไม่ทรงเสียเวลาเพื่อเจียรไนของปลอมราคาถูก มีแต่อัญมณีเท่านั้นที่จะได้รับการขัดเกลางามน่าวาเหมือนสมบัติในราชวัง (MB 10.3)

พระเจ้าจะทรงช่วยเหลือทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์ ผู้ที่ซื่อสัตย์จะได้รับชัยชนะ บทเรียน และประสบการณ์อันล้ำค่า (MB 11.1)

พระบิดาของเราไม่เคยเมินพระพักตร์หนีจากผู้ที่ประสบความโศกเศร้า พระองค์ทอดพระเนตรด้วยความเอ็นดูสงสาร ขณะที่ “ดาวิดเสด็จขึ้นไปตามทางขึ้นภูเขามะกอกเทศ เสด็จพลางทรงกันแสงพลาง มีผ้าคลุมพระเศียร เสด็จโดยพระบาทเปล่า” (2 ซามูเอล 15:30) ภายนอกดาวิดสวมใส่ผ้ากระสอบแสดงถึงการถ่อมใจ ส่วนภายในนั้น จิตใจที่สำนึก

2. ผู้เป็นสุข

ผิดฟ้องร้องอยู่ตลอดเวลา ดาวิดทูลเรื่องราวของตนต่อพระเจ้าด้วยน้ำตา และถ้อยคำที่ออกมาจากจิตใจอันฟกช้ำ พระองค์ไม่ทรงทอดทิ้งผู้รับใช้ของพระองค์ ไม่มีครั้งไหนที่พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความรักทรงโปรดปรานดาวิดเท่ากับครั้งที่บุตรชายเยอแห่ศัตรูให้กบฏ จนท่านต้องหนีเอาชีวิตรอดพร้อมกับใจที่สำนึกผิด องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เรารักผู้ใด เราก็ตักเตือนและตีสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจึงมีความกระตือรือร้น และกลับใจเสียใหม่” (วิวรณ์ 3:19 TH1971) พระคริสต์ทรงยกชูจิตใจที่ถ่อมลง และทรงชำระใจที่โสกเศร้า จนได้เป็นที่ประทับของพระองค์ (MB 11.2)

แต่เมื่อความทุกข์ยากลำบากโหมกระหน่ำเข้ามา คนเรามักจะมีปฏิกิริยาไม่ต่างกับยาโคบ ที่ปล้ำสู้กับบุคคลที่มาจับไหล่ในความมืดจนอ่อนแรง ทั้งไม่ได้รับการปลอบประโลมหรือการช่วยกู้ เพราะคิดว่าผู้นั้นเป็นศัตรู ยาโคบปล้ำสู้จนเข้าตื้น แต่เมื่อบุรุษผู้นั้นเพียงแค่วางมือที่ข้อต่อสะโพก สะโพกก็เคล็ด ยาโคบจึงรู้ว่าผู้ที่เขาปล้ำสู้ผู้นั้น ที่แท้คือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นทูตแห่งพันธสัญญา ยาโคบสิ้นท่า ร้องให้พุ่มตัวลงที่พระทรงของพระองค์ เพื่อรับพระพรที่ตนต้องการ (ดู ปฐมกาล บทที่ 32) เช่นเดียวกัน เราต้องการเรียนรู้ว่าความทุกข์ต่างๆ ในชีวิตเกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ของเรา เราไม่ควรดูหมิ่นการตีสอนของพระองค์ หรือย่อท้อเมื่อพระองค์ทรงตักเตือน (MB 11.3)

“มนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงตักเตือนก็เป็นสุข...พระองค์ทรงให้บาดเจ็บ แต่พระองค์ทรงพันแผลให้ พระองค์ทรงโอบยี้ แต่พระหัตถ์ของพระองค์ก็รักษา พระองค์จะทรงช่วยกู้ท่านจากความทุกข์ยากหกลประการ เออ เจ็ดประการ จะไม่มีเหตุร้ายมาแต่ต้องท่าน” (โยบ 5:17-19) พระเยซูจะประทานพรแห่งการเยียวยาให้ทุกคนที่มีความบอบช้ำ ชีวิตที่ทนต่อการสูญเสีย ความเจ็บปวด และความทุกข์ทรมาน จะได้รับการยกชูขึ้นเมื่อพระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองให้แก่ชีวิตนั้น (MB 12.1)

พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้เราดำเนินชีวิตภายใต้ความรันทดหรือความเจ็บปวดรวดร้าวใจ แต่พระองค์ให้เราแหงนหน้าขึ้นมองพระพักตร์ของพระองค์ที่เปี่ยมด้วยความรัก พระผู้ช่วยให้รอดผู้แสนประเสริฐทรง

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ยืนอยู่เคียงข้างคนมากมายที่ตาพร่ามัวไปด้วยน้ำตาจนมองไม่เห็นพระองค์ พระองค์ปรารถนาที่จะจับมือของเราไว้ เพื่อให้เรามองไปยังพระองค์ด้วยความเชื่อแบบว่าง่าย และยอมให้พระองค์ทรงนำในชีวิต พระทัยของพระองค์เปิดรับฟังถึงความโศกเศร้าและความทุกข์ยากลำบากของเรา พระองค์ทรงรักเราด้วยความรักนิรันดร์และทรงโอบล้อมเราไว้ด้วยความรักมั่นคง เราสามารถคิดใคร่ครวญถึงความรักมั่นคงของพระองค์ตลอดทั้งวัน พระองค์จะทรงยกชูจิตใจให้พ้นจากความสับสนวุ่นวายในชีวิตประจำวันจนจิตใจเต็มด้วยสันติสุข (MB 12.2)

บรรดาผู้ที่ตราครุฑเพราะความทุกข์โศก จงพิจารณาข้อนี้และชื่นชมยินดีด้วยความหวัง “เพราะทุกคนที่เกิดจากพระเจ้ายอมชนะโลก และความเชื่อของเรานี้แหละคือชัยชนะที่พิชิตโลก” (1 ยอห์น 5:4 TNCV) (MB 12.3)

นอกจากนั้น ความสุขก็ยังเป็นของคนที่ร่วมรำลึกกับพระเยซู เพราะเห็นใจในความทุกข์ของชาวโลก และโศกเศร้าเนื่องจากความบาปของมนุษย์ ไม่มีใครเห็นแก่ตัวระคนอยู่ในความโศกเศร้าประเภทนี้ พระเยซูทรงคุ้นเคยกับความโศกเศร้าดี และทรงปวดร้าวในพระทัยสุดที่จะพรรณา พระองค์เจ็บช้ำในพระทัยเพราะความผิดบาปของมนุษย์ พระเยซูทรงงานหนักโดยไม่คำนึงถึงความต้องการของพระองค์เอง เพื่อช่วยเหลือและบรรเทาทุกข์ให้มวลมนุษย์ แต่เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนมากมายที่ไม่ยอมมาหาพระองค์เพื่อจะได้ชีวิต พระองค์จึงเศร้าพระทัยอย่างหนัก ทุกคนที่ติดตามพระเยซูจะมีประสบการณ์เช่นนี้ เมื่อได้สัมผัสความรักของพระองค์ เขาจะเข้าส่วนในพระราชกิจของพระองค์เพื่อนำคนที่หลงผิดมาสู่ความรอด พวกเขามีส่วนในความทุกข์ของพระคริสต์ และจะได้รับส่วนในสง่าราศีที่จะเปิดเผยภายหลังด้วย พวกเขาร่วมมือกับพระองค์ในการทำงาน จนได้เต็มจากถ้วยแห่งความทุกข์นั้นด้วยกันกับพระองค์ แล้วจะได้รับส่วนในความสุขของพระองค์อย่างแน่นอน (MB 12.4)

พระเยซูได้รับพันธกิจแห่งการปลอบโยน ด้วยการต้องทนต่อความทุกข์ทรมาน พระองค์ทุกข์พระทัยในความทุกข์ทั้งหมดของมนุษย์

2. ผู้เป็นสุข

“เพราะพระองค์เองได้ทรงทนทุกข์และถูกทดลอง พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองได้” (ดู อีสยาห์ 63:9; ฮีบรู 2:18) ทุกคนที่ร่วมทุกข์กับพระองค์ได้รับเกียรติในการมีส่วนร่วมในพันธกิจนี้ “เพราะเรามีส่วนในความทุกข์ของพระคริสต์มากมายเพียงไร การทรมานใจของเราโดยพระคริสต์ก็มากมายเพียงนั้น” (2 โครินธ์ 1:5 ตามเชิงอรรถของฉบับ THSV) พระองค์ทรงมีพระคุณพิเศษสำหรับผู้ที่โศกเศร้า ซึ่งพระคุณนั้นมีฤทธิ์ทำให้ใจของคนอ่อนลงและพิชิตจิตวิญญาณ ความรักของพระองค์เปิดทางเข้าสู่จิตใจที่ฟกช้ำ และเป็นยารักษาผู้ที่เศร้าใจ “พระบิดาผู้ทรงพระเมตตากรุณา พระเจ้าแห่งการทรมานใจทุกอย่าง พระองค์ผู้ทรงทรมานใจเราในความยากลำบากทั้งหมดของเรา เพื่อเราจะสามารถทรมานใจคนทั้งหลายที่มีความยากลำบากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ด้วยการทรมานใจ ซึ่งเราเองได้รับจากพระเจ้า” (2 โครินธ์ 1:3, 4) {MB 13.1}

“คนที่สุภาพอ่อนโยนก็เป็นสุข” (มัทธิว 5:5)

ในคำเทศนาของพระเยซูเรื่อง ‘ผู้เป็นสุข’ พระองค์ได้วางการพัฒนาการของชีวิตคริสเตียนที่ก้าวขึ้นตามลำดับเป็นขั้นบันได บุคคลที่ต้องการพระคริสต์ มีความเศร้าเสียใจเพราะความผิดบาป และได้บทเรียนชีวิตจากการร่วมทุกข์กับพระองค์ จะได้เรียนรู้ถึงความอ่อนสุภาพจากพระองค์ผู้ทรงเป็นพระอาจารย์ {MB 13.2}

ความอดทนและความอ่อนโยนเป็นคุณสมบัติที่ทั้งคนยิวและคนต่างชาติไม่นิยม โดยเฉพาะในกรณีที่ตนเป็นฝ่ายได้รับความเสียหาย ฉะนั้นเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจให้โมเสสเขียนถึงตัวท่านเองว่า ท่านเป็น “คนถ่อมใจยิ่งกว่าคนทั้งหมดบนพื้นแผ่นดิน” (กัณดารวิถี 12:3) คนในสมัยนั้นจะไม่ถือว่าเป็นคำชม แต่ตรงกันข้าม เป็นที่น่ารังเกียจและน่าสมเพชเวทนามากกว่า แต่พระเยซูทรงสอนเรื่องความอ่อนสุภาพว่าเป็นคุณสมบัติพื้นฐานสำหรับอาณาจักรของพระองค์ คุณลักษณะนี้ได้ปรากฏในชีวิตและพระอุปนิสัยอันงดงามของพระองค์เอง {MB 14.1}

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

พระเยซูผู้ทรงเป็นแสงสว่างแห่งพระสิริของพระบิดา “ไม่ทรงถือว่าความศักดิ์เยี่ยงกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่จะต้องยึดไว้ แต่ทรงสละพระองค์เอง และทรงรับสภาพทาส” (ฟิลิปปี 2:6, 7) พระองค์ทรงยอมผ่านประสบการณ์ชีวิตที่ลำบาก ทรงดำเนินท่ามกลางมนุษย์ ไม่เหมือนกษัตริย์ที่ประสงคิให้คนเทิดทูน แต่ในฐานะผู้ที่มีภารกิจรับใช้คนอื่น พระองค์ไม่เคยยกตนข่มท่านหรือมีท่าทางอวดดีถือดีแต่อย่างใด พระผู้ไถ่ของโลกทรงมีธรรมชาติที่สูงกว่าทูตสวรรค์ กระนั้นสง่าราศีของพระเจ้าได้ปรากฏร่วมกับความอ่อนสุภาพและความนอบน้อมถ่อมตน ซึ่งชักนำคนทั้งหลายมาหาพระองค์ (MB 14.2)

พระเยซูทรงสละพระองค์เอง ในบรรดาพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ ไม่มีความเห็นแก่ตัว ทุกอย่างทรงมอบไว้ภายใต้ไถ้ น้ำพระทัยของพระบิดา เมื่อใกล้เสร็จสิ้นภารกิจของพระองค์ในโลกนี้แล้ว พระองค์สามารถตรัสได้ว่า “ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติสิริแด่พระองค์ในโลก โดยกระทำการกิจที่พระองค์ทรงมอบหมายให้แก่ข้าพระองค์จนสำเร็จครบถ้วน” (ยอห์น 17:4 TNCV) พระองค์ทรงเชื่อเชิญเราว่า “จง...เรียนรู้จากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม” “ถ้าใครต้องการจะติดตามเรา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง” (มัทธิว 11:29; 16:24) จงปลดความเห็นแก่ตัวออกไปจากบัลลังก์หัวใจ อย่าให้มันครอบครองจิตใจอีกต่อไป (MB 14.3)

คนที่พิจารณาถึงพระคริสต์ผู้ทรงสละพระองค์เองและทรงมีพระทัยที่อ่อนโยน จะเป็นอย่างดาเนียลเมื่อท่านเห็นผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ และจะมีจิตใจเร่าร้อนให้ได้ที่จะพูดว่า “หน้าตาสุกใสของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนเป็นหน้าซีด” (ดาเนียล 10:8 TH1971) เขาจะเห็นว่าอิสรภาพและการตามใจตัวเองที่มนุษย์เรานิยมกันนัก ที่แท้เป็นสิ่งที่เลวร้ายเพราะเป็นสัญลักษณ์ของการรับใช้ซาตาน โดยธรรมชาติของความเป็นมนุษย์แล้ว คนเราต้องการที่จะแสดงออก พร้อมทั้งจะแข่งขัน แต่ผู้ที่เรียนรู้จากพระคริสต์จะมีจิตใจที่สงบนิ่งเพราะเขาได้สละความเห็นแก่ตัว ความหยิ่ง และการยกตนข่มท่านออกไปแล้ว ถ้าทั้งชีวิตกายใจได้มอบให้พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงใช้แล้ว เราจะไม่ทะเยอทะยานเพื่อคว้าตำแหน่งสูงส่ง จะไม่รู้-

2. ผู้เป็นสุข

สักว่าต้องตะเกียกตะกายเพื่อเป็นที่ยอมรับของคนอื่น แต่จะถือว่าตำแหน่งสูงสุดคือที่พระบาทของพระผู้ช่วยให้รอด เราจะมองไปที่พระเยซู รอให้พระหัตถ์ของพระองค์นำทาง และคอยฟังพระสุรเสียงของพระองค์ชี้แนะ อัครสาวกเปาโลมีประสบการณ์เช่นนี้ ท่านจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าจึงไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป พระคริสต์ต่างหากทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตที่ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในกายนี้ ข้าพเจ้าดำเนินด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรักข้าพเจ้าและประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20 TNCV) (MB 15.1)

เมื่อเรารับพระคริสต์ให้มาประจำอยู่ในใจ สันติสุขของพระเจ้าที่เกินความเข้าใจ จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของเราไว้ในพระเยซูคริสต์ (ฟิลิปปี 4:7) ถึงแม้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะดำเนินชีวิตท่ามกลางความขัดแย้งและการทะเลาะวิวาท แต่ชีวิตของพระองค์ก็เป็นชีวิตแห่งสันติสุข ขณะที่ศัตรูผู้โกรธเคืองตามไล่ล่าพระองค์ไม่หยุดยั้ง พระองค์ตรัสว่า “พระองค์ผู้ทรงใช้เรามากก็สถิตอยู่กับเรา พระองค์ไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ” (ยอห์น 8:29) มรสุมจากมนุษย์หรือความเกรี้ยวกราดของซาตานไม่สามารถกระทบต่อความสงบสุขของพระเยซูที่ติดสนิทกับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ และพระองค์ตรัสกับเราว่า “เรามอบสันติสุขไว้แก่ท่านทั้งหลาย สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่าน” “จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพและใจอ่อนน้อม และจิตใจท่านทั้งหลายจะได้พัก” (ยอห์น 14:27 TH1940/TKJV; มัทธิว 11:29 TH1971) จงรับเอาแอกแห่งการรับใช้ร่วมกับเรา เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า และพัฒนาส่งเสริมมนุษย์ แล้วท่านจะพบว่าแอกนั้นพอเหมาะ และภาระนั้นก็เบา (MB 15.2)

ความเห็นแก่ตัวเป็นเหตุทำลายสันติสุขของเรา トラบใดที่อึดตายยังคงอยู่ เราก็จะคอยปกป้องตัวเองไม่ยอมให้ใครดูถูกเหยียดหยาม แต่เมื่อเราตายแล้ว และชีวิตของเราซ่อนไว้ในพระเจ้ากับพระคริสต์ เราจะไม่ใส่ใจเมื่อมีคนดูถูกหรือทอดทิ้งเรา เราจะเป็นเหมือนคนหูหนวกตาบอดที่ไม่รับรู้ถึงการถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม “ความรักนั้นก็อดทนนาน และมีใจ

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ปราณี ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบคายน ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ไม่ชื่นชมยินดีในความอธรรม แต่ชื่นชมยินดีในความจริง ความรักทนได้ทุกอย่าง เชื่ออยู่เสมอ มีความหวังและความทรหดอดทนอยู่เสมอ ความรักไม่มีวันเสื่อมสูญ” (1 โครินธ์ 13:4-8) (MB 16.1)

ความสุขที่ได้จากฝ่ายโลกแปรเปลี่ยนตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง ส่วนสันติสุขในพระคริสต์เป็นสันติสุขที่มั่นคงถาวร ไม่ขึ้นกับสถานการณ์ใดๆ ในชีวิต ไม่ว่าทรัพย์สมบัติหรือจำนวนญาติมิตรจะมีมากน้อยเพียงใด แต่มาจากพระคริสต์ผู้ทรงเป็นบ่อน้ำพุแห่งชีวิต ความสุขที่มาจากพระองค์จะไม่มีวันเหือดแห้งไป (MB 16.2)

สมาชิกครอบครัวจะมีความสุขเมื่อความสุภาพอ่อนโยนของพระคริสต์ได้ปรากฏอยู่ในบ้าน จะไม่มีการทะเลาะเบาะแว้ง หรือการตอบโต้กันด้วยถ้อยคำที่เผ็ดร้อน แต่อารมณ์ร้อนนั้นจะสงบลงเมื่อสัมผัสกับความอ่อนโยนของพระองค์ ทำให้ทุกคนในบ้านรู้สึกอบอุ่น ครอบครัวไหนเอาใจใส่ต่อความอ่อนสุภาพของพระคริสต์จะมีส่วนในครอบครัวใหญ่แห่งสวรรค์ด้วย (MB 16.3)

ที่จะทนทุกข์เพราะถูกใส่ร้ายป้ายสีก็ยิ่งดีกว่าการทรมาณตนเองด้วยการแก้แค้นศัตรู ความจงเกลียดจงชังและการแก้แค้นล้วนแต่เริ่มต้นมาจากซาตาน และใครก็ตามที่ยึดมั่นไว้จะพบกับความเลวร้าย แต่เคล็ดลับแห่งความสุขคือ จิตใจที่อ่อนสุภาพ ซึ่งเป็นผลของการเข้าสนิทในพระคริสต์ “พระองค์จะตกแต่งผู้ถ่อมใจด้วยความรอด” (สดุดี 149:4 TH1940) (MB 17.1)

คนที่สุภาพอ่อนโยน “จะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก” ความต้องการที่จะยกตัวเองขึ้นเป็นเหตุให้ความบาปเข้ามาในโลก ทำให้บรรพบุรุษคู่แรกของเราต้องสูญเสียสิทธิในการครอบครองโลกอันงดงามใบนี้ซึ่งเป็นอาณาจักรของเขา แต่พระคริสต์ทรงไถ่สิ่งที่สูญเสียเหล่านั้นกลับคืนมาด้วยการปฏิเสธความเห็นแก่ตัว พระองค์ตรัสว่า ให้เรามีชัยชนะเหมือนที่พระองค์ทรงมี (ดู วิวรณ์ 3:21) เมื่อคนอ่อนสุภาพได้รับแผ่นดินโลกเป็น

2. ผู้เป็นสุข

มรดก เราจะเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ ถ้าเราถ่อมใจลงและสละความปรารถนาส่วนตัว (ดู สดุดี 37:11) {MB 17.2}

แผ่นดินโลกที่ทรงสัญญาไว้ให้คนใจถ่อมนั้น จะไม่เหมือนโลกปัจจุบันที่มีดีคำด้วยเงาแห่งความตายและการถูกสาปแช่ง “แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ความชอบธรรมจะดำรงอยู่” “จะไม่มีสิ่งใดถูกสาปแช่งอีกต่อไป พระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ในเมืองนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ จะปรนนิบัติพระองค์” (2 เปโตร 3:13 TH1971; วิวรรณ์ 22:3 TKJV)

{MB 17.3}

ในสวรรค์ไม่มีความผิดหวัง ไม่มีความเศร้าหรือความบาป ไม่มีใครพูดว่า ‘ฉันไม่สบาย’ ไม่มีการแพทย์ การไว้ทุกข์หรือความตาย ไม่มีการพลัดพรากจากกัน หรือความขี้ใจ แต่พระเยชูทรงอยู่ที่นั่น และจะมีสันติสุขอยู่ที่นั่น “เขาจะไม่หิวหรือกระหาย แสงอาทิตย์แรงกล้าและลมทะเลทรายอันร้อนระอุจะไม่แผดเผาเขาอีกต่อไป พระองค์ผู้ทรงเอ็นดูสงสารเขาจะนำเขา และพาเขามายังริมธารน้ำพุ” (อิสยาห์ 49:10 TNCV) {MB 17.4}

**“บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม
ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้
อิมบริบูรณ์” (มัทธิว 5:6 TH1971)**

ความชอบธรรมคือความบริสุทธิ์ คือชีวิตที่สะท้อนถึงพระลักษณะของพระเจ้า และ “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:16) ความชอบธรรมคือการทำตามพระบัญญัติของพระเจ้า เพราะ “พระบัญญัติทั้งสี่ของพระองค์ก็ชอบธรรม” (สดุดี 119:172) และ “ความรักจึงเป็นสิ่งที่ทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จอย่างครบถ้วน” (โรม 13:10) ความชอบธรรมคือความรัก และความรักคือแสงสว่างและชีวิตของพระเจ้า ความชอบธรรมของพระเจ้าได้ดำรงอยู่ในพระคริสต์ เราจึงรับความชอบธรรมได้ด้วยการรับเอาพระองค์ {MB 18.1}

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ความชอบธรรมไม่ได้มาด้วยการเพียรพยายาม การดิ้นรน การให้ทาน หรือการเสียสละ แต่สำหรับทุกคนที่หิวกระหายความชอบธรรม พระองค์จะประทานให้โดยไม่คิดมูลค่า “โอ้ ทุกคนที่กระหาย จงมานั่ง น้ำ และผู้ไม่มีเงิน จงมาหาซื้อและรับประทาน...โดยไม่ต้องเสียเงินและค่าใช้จ่าย” “ความชอบธรรมของเขามาจากเรา” “และนี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกท่าน คือ พระเยซูฮอวาห์เป็นความชอบธรรมของเรา” (อิสยาห์ 55:1; 54:17 TKJV; เยเรมีย์ 23:6 TKJV) {MB 18.2}

ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเติมจิตวิญญาณที่ว่างเปล่าให้เต็มอิมได้ แต่พระเยซูตรัสว่า “นี่แน่ะ เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าใครได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาเขาและจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา” “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต คนที่มาหาเราจะไม่หิว และคนที่วางใจในเราจะไม่กระหายอีกเลย” (วิวรณ์ 3:20; ยอห์น 6:35) {MB 18.3}

เราต้องการอาหารเพื่อหล่อเลี้ยงร่างกายให้แข็งแรงฉันใด เราก็ต้องการพระคริสต์ผู้ทรงเป็นอาหารจากสวรรค์เพื่อหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณและเสริมกำลังในการทำพระราชกิจของพระเจ้าฉันนั้น ร่างกายมีชีวิตชีวาด้วยสารอาหารที่ได้รับอย่างสม่ำเสมอ เช่นเดียวกัน จิตวิญญาณจะต้องติดสนิทกับพระคริสต์ตลอดเวลา ยอมเชื่อฟังพระองค์ และพึ่งพาพระองค์อย่างสิ้นเชิง {MB 19.1}

นักเดินทางที่เหนื่อยล้าและคอแห้งผากแสวงหาแหล่งน้ำในทะเลทราย เมื่อพบก็ดื่มเพื่อดับกระหายฉันใด ผู้ที่เป็นคริสเตียนจะกระหายน้ำบริสุทธิ์แห่งชีวิต และจะหาจนพบฉันนั้น ซึ่งพระคริสต์ทรงเป็นบ่อน้ำพุนั้น {MB 19.2}

ในขณะที่เราสังเกตพระอุปนิสัยที่สมบูรณ์แบบของพระเยซู เราจะมีความปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเราเองทั้งหมด และอยากถูกสร้างขึ้นมาใหม่ตามพระลักษณะอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ยิ่งเรารู้จักพระเจ้า เราจะมีอุมมคติเรื่องอุปนิสัยที่สูงขึ้น และจะยิ่งมีใจปรารถนาที่จะให้ชีวิตของเราสะท้อนถึงพระลักษณะของพระองค์ เมื่อเราแสวงหาพระองค์ด้วยใจ พระองค์จะทรงเสริมกำลัง และเราจะพุดด้วยใจที่ปรารถนาพระองค์

2. ผู้เป็นสุข

ได้ว่า “จิตใจของข้าพเจ้าสงบคอยพระเจ้าเท่านั้น เพราะความหวังของข้าพเจ้ามาจากพระองค์” (สดุดี 62:5) (MB 19.3)

ถ้าท่านรู้สึกถึงความขาดแคลนในจิตใจ และมีความหิวกระหายความชอบธรรม ก็แสดงว่าพระคริสต์ทรงทำงานในใจของท่าน เพื่อให้ท่านแสวงหาพระองค์และรับเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะช่วยทำในสิ่งที่ท่านไม่มีทางทำเองได้ เราไม่จำเป็นต้องหาแหล่งน้ำตื้นๆ เพื่อดับกระหาย เนื่องจากว่าเหนือขึ้นไปไม่ไกลมีน้ำพุที่อุดมสมบูรณ์ซึ่งเราสามารถดื่มได้โดยไม่เสียเงิน เพียงแต่ให้เราเดินขึ้นไปตามหนทางแห่งความเชื่ออีกเล็กน้อย (MB 19.4)

พระวจนะของพระเจ้าเป็นตาน้ำแห่งชีวิต ซึ่งเมื่อเราแสวงหาตาน้ำแห่งชีวิตนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำให้เราสามัคคีธรรมกับพระคริสต์ เราจะเข้าใจหลักความจริงที่เราคุ้นเคยในมุมมองใหม่ และความหมายใหม่ของข้อพระคัมภีร์ต่างๆ จะสว่างวาบเข้ามาในใจราวกับเปิดไฟขึ้นอย่างฉับพลัน เราจะเห็นว่าหลักความจริงต่างๆ เชื่อมโยงกับกระบวนการทรงไถ่ จะรู้ว่าพระคริสต์ทรงนำ และทรงเป็นพระอาจารย์ผู้สถิตเคียงข้างเรา (MB 20.1)

พระเยซูตรัสว่า “น้ำที่เราจะให้เขานั้น จะกลายเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 4:14) ขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยให้เข้าใจหลักความจริง เราจะมีประสบการณ์อันล้ำค่า บรรารณาที่จะเล่าให้คนอื่นฟังถึงสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงหนุนใจเรา และจะให้ออกคิดใหม่เกี่ยวกับพระอุปนิสัยหรือพระราชกิจของพระคริสต์แก่คนที่เราคบหาด้วย เราจะเข้าใจลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับความรักของพระองค์ที่ทรงเมตตาทั้งคนที่รักและคนที่ไม่รักพระองค์ (MB 20.2)

“จงให้เขา แล้วพวกท่านจะได้รับ” (ลูกา 6:38) เพราะพระวจนะของพระเจ้าเป็น “น้ำพุแห่งอุทยาน เป็นธารน้ำอันไหลริน หลังไหลลงมาจากเลบานอน” (เพลงซาโลมอน 4:15 TNCV) หัวใจที่เคยลึบสรความรักของพระคริสต์ จะร้องหาต่อไปเพื่อจะได้รับการมากขึ้น และเมื่อเราแบ่งปันให้คนอื่น เราจะได้รับเพิ่มเติม ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์ให้กับคนใด เขาก็จะสามารถรับรู้และรู้จักมากยิ่งขึ้น หัวใจจะร้องเรียกตลอดเวลาว่า ‘ขอให้ได้รับเอาพระองค์มากขึ้น’ และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงตอบว่า ‘มากยิ่งขึ้น’

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

กว่านั้นอีก' (ดู โรม 5:9, 10) พระเจ้าของเราทรงพอพระทัยที่จะ “กระทำให้เกินกว่าที่เราจะทูลขอหรือคาดคิดได้” (เอเฟซัส 3:20 TNCV) สำหรับพระเยซูผู้ทรงสละพระองค์เองเพื่อความรอดของมวลมนุษย์ที่หลงผิด พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยไม่จำกัด ทุกคนที่ติดตามพระคริสต์และมอบหัวใจทั้งหมดเพื่อให้เป็นที่ประทับของพระองค์ก็จะได้รับเช่นกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ตรัสสิ่งด้วยพระองค์เองว่า “จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 5:18) คำสั่งนี้ยังเป็นพระสัญญาว่าพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จตามที่ทรงสัญญาไว้ พระบิดา “ทรงพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งหมดดำรงอยู่ใน” พระคริสต์ “และพวกท่านได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์” (โคโลสี 1:19; 2:10) (MB 20.3)

พระเจ้าประทานความรักของพระองค์โดยไม่จำกัด เหมือนดั่งท่าฝนที่รดแผ่นดินให้ชุ่มฉ่ำ ตรัสว่า “ให้ท้องฟ้าหลังความชอบธรรมลงมาให้แผ่นดินโลกเปิดออก และความรอดงอกเงยขึ้น” “เมื่อคนจนและคนขัดสนแสวงหาน้ำและไม่มี และถิ่นของเขาก็แห้งผากเพราะความกระหาย เราคือพระเยโฮวาห์จะได้ยินเขาเอง เรา พระเจ้าของอิสราเอลจะไม่ละทิ้งเขา เราจะเปิดแม่น้ำบนที่สูงทั้งหลาย และน้ำพุที่ท่ามกลางหุบเขา เราจะทำถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ และที่ดินแห้งเป็นน้ำพุ” (อิสยาห์ 45:8; 41:17, 18 TKJV) (MB 21.1)

“เพราะเราได้รับพระคุณซ้อนพระคุณจากความบริบูรณ์ของพระองค์” (ยอห์น 1:16) (MB 21.2)

**“คนที่มิมีใจเมตตาก็เป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลาย
จะได้รับพระเมตตาตอบ” (มัทธิว 5:7)**

ตามธรรมชาติแล้ว ใจมนุษย์มีความเย็นชา มัวหมองและไม่มีความรัก ทุกครั้งที่มีคนแสดงถึงใจเมตตาและการให้อภัย คนๆ นั้นไม่ได้ทำเอง แต่ทำเพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลบันดาลใจเขา “เรารัก ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน” (1 ยอห์น 4:19) (MB 21.3)

2. ผู้เป็นสุข

พระเจ้าเองทรงเป็นบ่อเกิดแห่งความเมตตากรุณาที่บังพรัก พระนามของพระองค์คือ “พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาและพระคุณ” (อพยพ 34:6 TNCV) พระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติต่อเราตามที่เราสมควรได้รับ พระองค์ไม่ได้ถามว่าเราคู่ควรกับความรักของพระองค์หรือไม่ แต่พระองค์ทรงเทความรักของพระองค์อย่างเหลือล้นเพื่อทำให้เราคู่ควร พระองค์ไม่ทรงแก้แค้น พระองค์ไม่ทรงหาทางลงโทษ แต่ทรงหาทางไถ่มนุษยย์ให้รอด แม้แต่ในการทรงนำที่ใช้เหตุการณ์รุนแรง พระองค์ทรงทำเพื่อความรอดของคนที่ยหลงทาง พระองค์ทรงปรารถนาอย่างสุดซึ้งที่จะบรรเทาความทุกข์ของมนุษยย์และรักษาบาดแผลของเขา จริงอยู่ว่า พระองค์ “จะไม่ทรงละเว้นการลงโทษอย่างแน่นอน” (อพยพ 34:7) แต่พระองค์จะทรงลบล้างความผิดที่จะต้องลงโทษนั้น (MB 22.1)

คนที่มีใจเมตตา “มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า” (2 เปโตร 1:4) เขาแสดงออกถึงความรักของพระองค์ด้วยใจที่กรุณา ทุกคนที่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับพระองค์ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรัก จะพยายามฟื้นฟูคนผิด ไม่ใช่ประณามซ้ำเติม พระคริสต์อยู่ในใจเป็นน้ำพุที่ไม่มีวันเหือดแห้ง เพราะพระองค์อยู่ที่ใด ที่นั่นจะมีพระกรุณาเอ่อล้นอย่างท่วมท้น (MB 22.2)

สำหรับคนที่หลงผิดและตกเป็นเหยื่อแห่งความบาป ผู้ที่เป็นคริสเตียนไม่ควรถามว่า ‘เขาคู่ควรแล้วหรือ’ แต่จะถามว่า ‘ฉันจะช่วยเขาอย่างไรดี’ เมื่อมองเหยื่อเคราะห์ร้ายและคนที่อึดคัดขัดสน เขาจะถือว่าคนๆ นั้นเป็นคนที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยให้รอด คือพระเจ้าทรงมอบพันธกิจแห่งการคืนดีกันให้คนของพระองค์เพื่อช่วยเหลือคนเช่นนี้ (MB 22.3)

บุคคลที่มีใจกรุณาคือผู้ที่เมตตาสงสารคนทุกข์ยากและผู้ที่ถูกบีบบังคับ ท่านโยบกล่าวว่า “ข้าช่วยคนยากจนที่ร้องให้ช่วย และเด็กกำพร้าที่ไม่มีผู้ใดอุปถัมภ์ พรของคนที่กำลังจะตายก็มาถึงข้า และข้าทำให้จิตใจของหญิงม่ายร้องเพลงด้วยความชื่นบาน ข้าสวมความชอบธรรม มันก็ห่อหุ้มข้าไว้ ความยุติธรรมของข้าเหมือนเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะ ข้าเป็นดวงตาให้คนตาบอด และเป็นเท้าให้คนง่อย ข้าเป็นบิดาให้คนขัดสน และข้าเป็นฐานะคดีความให้ผู้ที่ข้าไม่รู้จัก” (โยบ 29:12-16) (MB 22.4)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

มีหลายคนที่ต้องดิ้นรนอย่างระทมทุกข์ในชีวิต พวกเขาไม่รู้ซึ่งในความทุกข์และความบกพร่องของตน ไม่กล้าเชื่อและไม่กล้ารู้สึกว่าจะมีเรื่องที่น่ายินดีในโลกนี้ ถ้อยคำที่เกือกลู ส่ายตาที่ปราณีและเห็นความสำคัญของเขา คงช่วยคนที่เหงาหงอย บากบั่นสู้ทน ประหนึ่งน้ำเย็นสักแก้วที่ช่วยดับกระหาย ถ้อยคำที่ประกอบด้วยความเมตตาและการกระทำที่แสดงออกถึงความกรุณาจะช่วยเสริมกำลังให้กับหลังที่ค่อมลงเพราะภาระที่หนักอึ้ง ทุกถ้อยคำและทุกการกระทำที่ทำด้วยใจกรุณาไม่เห็นแก่ตัว คือการแสดงออกถึงความรักของพระคริสต์ที่มีต่อมวลมนุษย์ที่หลงผิด (MB 23.1)

คนที่มีใจกรุณา “จะได้รับพระกรุณาตอบ” “คนใจกว้างย่อมเจริญรุ่งเรือง คนที่ให้น้ำคนอื่นย่อมได้น้ำตอบแทน” (สุภาพิต 11:25) คนที่มีใจเมตตาเอ็นดูมีสันติสุขแท้ ผู้ที่รับใช้เพื่อเอื้อประโยชน์ให้ผู้อื่นจนลืมตนเองจะได้รับความพึงพอใจในชีวิต เมื่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์สถิตในใจและแสดงออกด้วยการกระทำ คนที่มีใจที่แข็งกระด้างจะอ่อนลงและเขาเองจะได้รับความกรุณาตอบ เพราะคนเราหว่านสิ่งใดก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น “ความสุขมีแก่ผู้ที่ใส่ใจคนอ่อนแอ...องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปกปักษ์รักษาและสงวนชีวิตของเขา พระองค์จะทรงอวยพรเขาในแผ่นดิน และจะไม่ทรงปล่อยให้ศัตรูทำกับเขาตามใจชอบ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประดับประคองเขาในยามเจ็บป่วย และจะทรงช่วยให้เขาหายเป็นปกติ” (สดุดี 41:1-3 TNCV) (MB 23.2)

คนที่ถวายชีวิตให้พระเจ้าเพื่อรับใช้คนของพระองค์จะเชื่อมสัมพันธ์กับพระองค์ผู้ทรงครอบครองทรัพยากรในจักรวาลอย่างครบบริบูรณ์ พระสัญญาที่ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นดังสายทองสัมพันธ์ที่ผูกชีวิตเขาไว้กับพระเจ้า พระองค์จะไม่ทอดทิ้งเขาในเวลาที่ทนทุกข์หรือขัดสน “พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานทุกสิ่งที่เป็นแก่พวกท่านจากทรัพย์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 4:19) ในยามวิกฤตครั้งสุดท้าย ผู้ที่มีใจกรุณาจะพบที่สถิตย์อยู่ในพระเมตตาการุณาของพระผู้ช่วยให้รอด และจะได้รับการต้อนรับเข้าสู่ที่พำนักนิรันดร์ (MB 24.1)

2. ผู้เป็นสุข

“คนที่มีใจบริสุทธิ์ก็เป็นสุข เพราะเขาทั้งหลายจะได้เห็นพระเจ้า” (มัทธิว 5:8)

ชาวิวเคร่งครัดและฟิลาธีน เพื่อไม่ให้ตนเป็นมลทินในการประกอบพิธีกรรมต่างๆ จนเป็นเหตุให้พวกเขากำหนดข้อบังคับขมขื่นมากมาย กลายเป็นภาระที่หนักหน่วง พวกเขาแม้แต่คิดถึงระเบียบข้อบังคับ และระวังความสะอาดภายนอก แต่ไม่รู้ว่าความเห็นแก่ตัวและความมั่งร่ำรวยได้สร้างรอยเปื้อนเปื้อนในใจ (MB 24.2)

พระเยซูไม่ได้เอ่ยถึงความถูกต้องทางพิธีกรรมว่าเป็นส่วนหนึ่งของเงื่อนไขที่จะเข้าแผ่นดินของพระองค์ แต่ทรงชี้ไปยังความจำเป็นที่จะต้องมีความบริสุทธิ์ เพราะ “ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก” (ยากอบ 3:17) สิ่งใดที่เป็นมลทินจะไม่เข้าไปในเมืองสวรรค์ของพระเจ้า ทุกคนที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น ล้วนแต่ได้รับใจที่บริสุทธิ์เมื่อเขายังอยู่ในโลก คนที่กำลังเรียนรู้จากพระเยซู ยืนยันวันยังจะไม่ชอบกิริยาที่ประมาทเลินเล่อ ภาษาที่ไม่เหมาะสมและความคิดที่หยาบคาย เมื่อพระคริสต์ประทับในใจ ความคิดจะบริสุทธิ์และกิริยาท่าทางจะสุภาพเรียบร้อย (MB 24.3)

แต่ถ้อยคำที่พระเยซูตรัสว่า “คนที่มีใจบริสุทธิ์ก็เป็นสุข” มีความหมายที่ลึกซึ้งกว่าการรักษาใจให้บริสุทธิ์จากโลกีย์และราคะตัณหาเพียงอย่างเดียว แต่แรงบันดาลใจที่อยู่เบื้องหลังการกระทำต้องปราศจากความหึงแค้นและความเห็นแก่ตัว มีความจริงใจและอ่อนน้อมถ่อมตน (MB 25.1)

มีแต่คนที่มีคุณลักษณะเหมือนกันที่จะเข้าใจกันได้ ความรักที่เสียสละเป็นคำสรุปพระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้า ถ้าขาดสิ่งนี้เป็นหลักปฏิบัติในชีวิต เราก็ไม่มีทางรู้จักพระองค์ คนที่ถูกซาตานหลอกลวงจะมองพระเจ้าว่าเป็นเผด็จการที่ไม่รู้จักปรานี เขาจะโยนลักษณะความเห็นแก่ตัวของมนุษย์และแม้กระทั่งของซาตานเองให้พระผู้สร้างผู้เปี่ยมด้วยความรักและความเอ็นดู ตรงกับคำสรุปของพระเจ้าว่า “เจ้าคิดว่าเราเป็นเหมือนเจ้า” (สดุดี 50:21) พวกเขาสรุปว่าพระเจ้าไม่มีเหตุผลและ

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ทรงเจตนาร้ายในการทรงนำของพระองค์ ส่วนพระคัมภีร์ก็เช่นกัน เป็นที่บสนบัตินแห่งพระคุณ แต่คนส่วนมากกลับไม่รับรู้ถึงหลักความจริงอันรุ่งโรจน์ที่สูงเท่าฟ้าสวรรค์และยาวไกลถึงนิรันดร์กาล มหาชนถือว่าพระคริสต์เอง “เหมือนรากที่แตกหน่อมาจากพื้นดินแห้งแล้ง...ไม่มีความงามหรือความสง่าที่จะให้พวกเรามองดู และไม่มีรูปลักษณ์ซึ่งจะให้เราพึงปรารถนา” (อิสยาห์ 53:2) เมื่อพระเยซูประทับอยู่ท่ามกลางมนุษย์ พระองค์เปิดเผยพระเจ้าในสภาพมนุษย์ แต่พวกฟาริสีกับธรรมาจารย์กล่าวถึงพระองค์ว่า “ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิง” (ยอห์น 8:48) แม้แต่ใจสาวกของพระองค์เองก็บอดเพราะความเห็นแก่ตัว จนทำให้พวกเขาเข้าไปในการเข้าใจพระเยซูผู้เสด็จมาเพื่อเปิดเผยความรักของพระบิดา เพราะเหตุนี้เองที่พระเยซูมีความโดดเด่นในขณะที่ดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์ มีแต่ที่สวรรค์เท่านั้นที่เข้าใจพระองค์อย่างแท้จริง (MB 25.2)

เมื่อพระคริสต์เสด็จมาด้วยพระสิริของพระองค์ คนอธรรมจะทนดูพระองค์ไม่ได้ แสงรัศมีของพระองค์ซึ่งให้ชีวิตแก่คนที่รักพระองค์ เป็นเหตุให้คนชั่วต้องตาย พวกเขา “รอคอยด้วยความหวาดกลัวถึงการพิพากษาและไฟร้อนแรง” (ฮีบรู 10:27 TNCV) เมื่อพระองค์จะปรากฏ คนอธรรมจะอ้อนวอนขอซ่อนตัวเพื่อให้พ้นจากพระพักตร์พระองค์ผู้สิ้นพระชนม์ไถ่บาปของพวกเขา (MB 26.1)

แต่ไม่เป็นเช่นนั้นสำหรับคนที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตในใจ คนเหล่านี้รู้จักพระเจ้าได้ เช่นเดียวกับโมเสสที่ถูกซ่อนไว้ในซอกหินขณะที่พระสิริของพระเจ้าทรงสำแดงแก่ท่าน และเมื่อเราถูกซ่อนไว้ในพระคริสต์เราจะได้เห็นความรักของพระองค์ (MB 26.2)

“ผู้ที่รักจิตใจอันบริสุทธิ์และมีวาจาอ่อนโยนจะได้เป็นมิตรกับกษัตริย์” (สุภาพิต 22:11 TNCV) ด้วยความเชื่อเราจึงมองเห็นพระองค์ในชีวิตนี้ เราจะเห็นพระคุณความดีของพระองค์ปรากฏผ่านประสบการณ์การทรงนำของพระองค์ในชีวิตประจำวัน เรารู้จักพระบิดาผ่านพระลักษณะนิสัยของพระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยและช่วยให้เข้าใจความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าและพระบุตรที่พระองค์ทรงใช้มา คนที่มีใจบริสุทธิ์

2. ผู้เป็นสุข

จะตระหนักถึงสายสัมพันธ์แห่งความรักที่ผูกพันเขาไว้กับพระผู้ไถ่ เมื่อเขาเห็นพระอุปนิสัยอันบริสุทธิ์ซึ่งดงามของพระคริสต์ เขาก็จะปรารถนาที่จะสะท้อนถึงพระลักษณะของพระองค์ พวกเขาหนีถือพระเจ้าในฐานะพระบิดาผู้เผ่ารอที่จะโอบกอดบุตรที่กลับใจ จึงเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีสุดที่จะพรรณนา (ดู 1 เปโตร 1:8 TNCV) (MB 26.3)

คนที่มีใจบริสุทธิ์จะสังเกตถึงฝีพระหัตถ์อันวิจิตรบรรจงของพระเจ้าผู้สร้างที่ปรากฏอยู่ในความมดงามของธรรมชาติ พวกเขาอ่านถึงพระเมตตาและพระคุณความดีของพระองค์ในพระคัมภีร์ที่สำแดงพระลักษณะของพระองค์ให้เห็นชัดกว่าที่ปรากฏในธรรมชาติเสียอีก หลักความจริงที่ปิดซ่อนไว้จากปัญญาชนและผู้รอบรู้ก็ทรงสำแดงแก่ผู้รู้น้อย ความมดงามแห่งสัจธรรมอันประเสริฐล้ำค่า ซึ่งถูกละเลยโดยผู้ที่มีความฉลาดฝ่ายโลกนั้น ได้ถูกเปิดเผยให้กับผู้ที่มีความไว้วางใจ ผู้ปรารถนาที่จะรู้จักและทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เราเข้าใจความจริงนี้ก็โดยการมีส่วนร่วมในพระลักษณะของพระองค์

(MB 26.4)

ตลอดเวลาที่ทรงกำหนดให้พวกเขา คนใจบริสุทธิ์ดำรงชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้เห็นพระเจ้าด้วยตา และเมื่อเขารับสภาพอมตะจะเห็นพระพักตร์พระองค์เหมือนอาดัมผู้ดำเนินและสนทนากับพระองค์ในสวนเอเดน “เวลานี้เราเห็นสลัวๆ เหมือนดูในกระจก แต่ในเวลานั้นจะเห็นแบบหน้าต่อหน้า” (1 โครินธ์ 13:12) (MB 27.1)

**“บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าพระเจ้า
จะทรงเรียกเขาว่าเป็นบุตร” (มัทธิว 5:9 TH1971)**

ความบาปได้ทำลายสันติสุข แต่พระคริสต์ทรงเป็น “องค์สันติราช” (อิสยาห์ 9:6) พระองค์ทรงมีพันธกิจเพื่อนำสันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่โลกและสวรรค์ “เหตุฉะนั้นเมื่อเราได้ถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา” (โรม

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

5:1 TNCV) ใครก็ตามที่ยอมละทิ้งความบาปและเปิดใจรับความรักของพระคริสต์จะมีส่วนในความสุขแห่งสวรรค์ดังกล่าว (MB 27.2)

ไม่มีทางอื่นที่จะมีสันติสุขนอกจากทางนี้ พระคุณของพระคริสต์ที่รับเข้ามาในใจจะสยบความเคียดแค้น ระวังการทะเลาะวิวาท และเติมหัวใจให้เต็มเปี่ยมด้วยความรัก คนที่มีสันติสุขกับพระเจ้าและกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกันจะไม่มีอะไรทำให้เขาเป็นทุกข์ร้อนใจได้ จะไม่อิจฉาริษยา หรือมีความระแวงแคลงใจ ความเกลียดชังจะไม่ผุดขึ้นในใจของผู้นั้น เพราะจิตใจที่ประสานกลมเกลียวกับพระเจ้านั้นมีส่วนในสันติสุขแห่งสวรรค์และจะแผ่ความสงบสุขนั้นเป็นพรให้กับคนรอบข้าง ฉะนั้นผู้เหน็ดเหนื่อยเพราะแบกปัญหาชีวิตจะได้รับสันติสุขเหมือนน้ำค้างที่รดแผ่นดิน (MB 27.3)

พระคริสต์ทรงใช้สาวกออกไปเพื่อประกาศข่าวแห่งสันติสุข ผู้ใดก็ตามที่สำแดงความรักของพระคริสต์ผ่านอิทธิพลเจียบบของชีวิตบริสุทธิ์ หรือนำผู้อื่นให้ละทิ้งความบาปและยอมมอบใจให้พระเจ้าด้วยคำพูดหรือการกระทำก็เป็นผู้สร้างสันติทั้งสิ้น (MB 28.1)

“คนที่สร้างสันติก็เป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเรียกเขาทั้งหลายว่าเป็นลูก” (มัทธิว 5:9) ใจสันติเป็นหลักฐานของสายสัมพันธ์ที่เชื่อมต่อเขาไว้กับสวรรค์ พวกเขาถูกห่อหุ้มด้วยบรรยากาศที่น่าชื่นชมยินดีที่อยู่รอบองค์พระคริสต์ เขามีชีวิตชีวา และอุปนิสัยงดงาม พิสูจน์ให้โลกเห็นว่าพวกเขาเป็นลูกของพระเจ้า คนทั่วไปจึงระลึกขึ้นได้ว่า คนเหล่านั้นเคยอยู่กับพระเยซู (ดู กิจการ 4:13) “ทุกคนที่รักก็เกิดจากพระเจ้า” “ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” แต่ “พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำใคร คนนั้นก็บุตรของพระเจ้า” (1 ยอห์น 4:7; โรม 8:9, 14) (MB 28.2)

“คนหยิบมือที่เหลือนของยาโคบ จะอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเหมือนน้ำค้างจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนสายฝนโปรยปรายลงบนหญ้า ซึ่งไม่ต้องรอคอย หรือพึ่งพามนุษย์” (มีคาห์ 5:7 TNCV) (MB 28.3)

2. ผู้เป็นสุข

**“คนที่ถูกข่มเหงเพราะเหตุความ
ชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์
เป็นของเขาทั้งหลาย” (มัทธิว 5:10)**

เมื่อพระเยซูทรงสอนสาวก พระองค์ไม่ได้ให้ความหวังว่าจะร่ำรวยในโลกนี้หรือมีชีวิตที่ปราศจากความยากลำบาก แต่พระองค์ทรงชี้ไปยังสิทธิพิเศษที่พวกเขาจะได้ร่วมดำเนินกับพระอาจารย์ตามหนทางแห่งการเสียสละ ทั้งจะถูกประณามเพราะชาวโลกไม่รู้จัก {MB 29.1}

พระองค์ผู้เสด็จมาเพื่อไถ่โลกมนุษย์ที่หลงผิด ถูกบรรดาศัตรูของพระเจ้าและมนุษย์ขัดขวาง ทั้งคนชั่วและทูตของมารร่วมกันเป็นสหพันธ์อธรรมต่อผู้องค์สันติราชอย่างไม่ปราณี ถึงแม้ทุกคำและทุกการกระทำของพระองค์ได้สำแดงให้เห็นถึงพระเมตตากรุณาของพระเจ้าก็ตาม แต่เพราะพระองค์ไม่เหมือนชาวโลก ชาวโลกจึงเกลียดชังและมุ่งร้ายต่อพระองค์ มีคนต่อสู้อะไรของพระองค์อย่างร้ายกาจเพราะพระองค์ไม่ยอมให้ทางแก่พวกเขาเพื่อสนองกิเลสในรูปแบบต่างๆ แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาดำรงชีวิตตามแบบของพระคริสต์ก็จะเป็นอย่างนั้น ระหว่างความชอบธรรมกับความบาป ความรักกับความชัง ความจริงกับความเท็จ มีความขัดแย้งกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อมีคนสำแดงความรักของพระคริสต์และความงามแห่งชีวิตบริสุทธิ์ เขากำลังชักนำพลเมืองของซาตานให้ออกจากอาณาจักรของมัน แล้วเจ้าแห่งความชั่วก็จะลุกขึ้นต่อต้าน มีการกดขี่ข่มเหงและการตำหนิตืดเย็นรออยู่ข้างหน้าผู้ที่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ลักษณะและวิธีการกดขี่ได้เปลี่ยนไปตามกาลเวลา แต่หลักการและวิญญาณที่อยู่เบื้องหลังก็เป็นอันเดียวกันกับที่ฆ่าผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรตั้งแต่สมัยอาเบลเรื่อยมา {MB 29.2}

คนที่พยายามนำชีวิตให้สอดคล้องประสานกลมเกลียวกับพระเจ้าจะพบว่าไม่ว่าจะยังถูกต่อต้านอยู่ มีทั้งเทพเจ้า ศักดิ์เทพและวิญญาณชั่วที่ครอบครองในโมหะความมืดแห่งโลกนี้รวมกันต่อสู้ทุกคนที่มอบชีวิตเพื่อ

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ปฏิบัติตามกฎแห่งสวรรค์ ฉะนั้นแทนที่จะรู้สึกโศกเศร้าเมื่อถูกดขี่ข่มเหงสาวกของพระคริสต์ควรชื่นชมยินดี เพราะการกดขี่นั้นเป็นหลักฐานยืนยันว่า เขากำลังดำเนินตามรอยพระบาทของพระอาจารย์อยู่ (MB 29.3)

พระองค์ไม่เคยสัญญาว่าคนของพระองค์จะไม่ประสบความสำเร็จทุกซอกทุกอย่างลำบาก แต่พระองค์สัญญาสิ่งที่ดียิ่งกว่านั้น คือ “พลังวังชาของท่านจะอยู่คู่คืนวันของท่าน” “การมีพระคุณของเราก็กึ่งเพียงพอกับเจ้า เพราะว่าความอ่อนแอมีที่ไหน ฤทธานุภาพของเราก็กึ่งปรากฏเต็มที่ที่นั่น” (เฉลยธรรมบัญญัติ 33:25 TNCV; 2 โครินธ์ 12:9) ถ้าเราถูกเรียกให้ผ่านเตาหลอมที่มีไฟลุกโพลงเพื่อเห็นแก่พระองค์ พระเยซูจะอยู่เคียงข้างเราเหมือนที่พระองค์ทรงอยู่กับชาวฮีบรูที่ซื่อสัตย์สามคนนั้นในกรุงบาบิโลน (ดู ดาเนียล บทที่ 3) คนที่รักพระเจ้าจะชื่นชมยินดีทุกครั้งที่มีโอกาสทนต่อการถูกดูหมิ่นดูแคลนร่วมกับพระองค์ เนื่องจากความรักที่พวกเขามีต่อพระองค์ ความทุกข์นั้นจึงกลายเป็นเรื่องที่หวานชื่นเพื่อเห็นแก่พระองค์ (MB 30.1)

ซาตานได้ข่มเหงคนของพระเจ้าในทุกยุคทุกสมัย ด้วยการทรมาณบ้าง ฆ่าทิ้งบ้าง แต่การตายของพวกเขาคือชัยชนะ เพราะด้วยความเชื่อมั่น พวกเขาได้สำแดงให้เห็นพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าซาตาน ซาตานอาจทรมาณคนของพระเจ้าและฆ่าได้แต่ร่างกาย แต่ชีวิตที่ซ่อนไว้ในพระคริสต์ไม่อาจแตะต้องได้เลย มันอาจจับคนของพระเจ้าคุมขังในเรือนจำ แต่มันไม่อาจคุมขังจิตวิญญาณได้ เพราะพวกเขาสามารถจินตนาการทะลุความมืดทึบที่อยู่รอบตัวไปยังสง่าราศีที่จะได้รับ พร้อมกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบัน ไม่ควรจะไปเปรียบกับศักดิ์ศรีซึ่งจะเผยให้แก่เราในอนาคต” “เพราะว่า ความยากลำบากชั่วคราวและเล็กน้อยของเรา จะทำให้เรามีศักดิ์ศรีนรันดรมากมายอย่างไม่มีการเปรียบ” (โรม 8:18; 2 โครินธ์ 4:17) (MB 30.2)

พระสิริของพระเจ้า คือพระอุปนิสัยของพระองค์ และพระสิรินั้นจะได้รับการเปิดเผยในชีวิตของผู้ที่ถูกเลือกสรรผ่านความทุกข์ยากลำบากและการกดขี่ข่มเหง คริสตจักรของพระเจ้าเป็นที่เกลียดชังแก่ชาวโลกที่คอยแต่จะรังควาน แต่คริสตจักรนั้นได้รับการศึกษาและฝึกวินัยในโรงเรียนของ

2. ผู้เป็นสุข

พระคริสต์ ในโลกนี้คนของพระองค์ต้องเดินตามหนทางที่คับแคบ แต่พวกเขาถูกชำระให้บริสุทธิ์ในเตาหลอมแห่งความทุกข์ระทม (ดู อีสยาห์ 48:10) พวกเขาติดตามพระคริสต์ท่ามกลางบรรยากาศที่ขัดแย้งอย่างรุนแรง และปฏิเสธความต้องการส่วนตัว ทั้งประสบกับความผิดหวังอย่างขมขื่น แต่ความเจ็บปวดเหล่านั้นสอนให้พวกเขาตระหนักว่าความบาปเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง พวกเขามีส่วนในความทุกข์ของพระคริสต์และจะได้รับส่วนในพระสิริของพระองค์แน่นอน พระเจ้าทรงให้หนิมิตแก่อัครสาวกยอห์นได้เห็นถึงชัยชนะของประชากรของพระเจ้า ท่านจึงเผยพระวจนะว่า “ข้าพเจ้าเห็นสิ่งที่เป็เหมือนอย่างทะเลแก้วปนไฟ และเห็นบรรดาคนที่มิมีชัยชนะ... ยืนอยู่ริมทะเลแก้วและถือพิณของพระเจ้า เขาร้องเพลงของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และร้องเพลงของพระเมษโปดกกว่า ‘ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ยิ่งใหญ่ และอัศจรรย์ ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์ของบรรดาประชาชาติ บรรดามรรคาของพระองค์ยุติธรรมและสัตย์จริง’” “คนเหล่านี้เป็นคนที่มาจากความยากลำบากครั้งยิ่งใหญ่ พวกเขาชำระล้างเสื้อผ้าของเขาด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดกจนขาวสะอาด เพราะเหตุนี้ เขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะทรงคุ้มครองพวกเขา” (วิวรณ์ 15:2, 3; 7:14, 15) (MB 31.1)

**“เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหง และนินทาว่าร้าย
ท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่าน
ก็เป็นสุข” (มัทธิว 5:11 TH1971)**

นับตั้งแต่การอภัยสอดสุดของซาตาน มันทำงานเคลื่อนไหวโดยอาศัยการล่อลวง มันใส่ร้ายพระเจ้า และใช้คนของมันใส่ร้ายคนของพระองค์ แต่พระเยซูตรัสว่า “คำเยาะเย้ยของผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกแก่ข้าพระองค์” (สดุดี 69:9) แล้วสาวกของพระคริสต์ก็ถูกเยาะเย้ยเช่นเดียวกัน (MB 31.2)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ตั้งแต่มีมนุษย์อยู่บนโลกนี้ ไม่เคยมีคนถูกใส่ร้ายป้ายสีรุนแรงเท่ากับ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์ถูกเยาะเย้ยและเหยียดหยามเพราะ พระองค์ทรงยึดถือหลักการแห่งพระบัญญัติอย่างไม่เบี่ยงเบน มีคนเกลียด พระองค์โดยใช้เหตุ แต่พระองค์ทรงยืนหยัดต่อหน้าศัตรูอย่างสงบสุขุม ตรัสว่าการที่จะถูกประณามเป็นส่วนหนึ่งของมรดกคริสเตียน ทรงสอนให้ สาวกต้านการมุ่งร้ายของคนอื่นเอาไว้ อาย่าย่อท้อเมื่อถูกข่มเหง (MB 32.1)

การใส่ร้ายป้ายสีอาจทำลายชื่อเสียง แต่มันไม่อาจทำลายอุปนิสัยได้ เพราะพระเจ้าทรงรักษาอุปนิสัยเอาไว้ ตราบใดที่เราไม่ยินยอมต่อความ บาบ ไม่มีอำนาจใดจากมนุษย์หรือผีมารซาตานจะสร้างจุดต่างพร้อยใน ใจเราได้ คนที่ปักใจเชื่อในพระเจ้าจะมีความมั่นคงเสมอต้นเสมอปลาย ทั้งในยามทุกข์ยากเหลือเชื่อ เมื่อแวดล้อมด้วยสถานการณ์ที่น่าผิดหวัง เท่าๆ กับช่วงที่เจริญรุ่งเรืองราวกับมีแสงรัศมีจากพระเจ้าส่องมายังเขา ถึงแม้จะมีคนบิดเบือนคำพูด การกระทำหรือเหตุผลของเขา แต่เขา ไม่ใส่ใจ เพราะมีสิ่งที่สำคัญกว่านั้นมากที่ควรเอาใจใส่ เหมือนกับโมเสส เขา “สูทนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” (ฮีบรู 11:27) เพราะ “เราไม่ได้เอาใจใส่ในสิ่งที่มองเห็น แต่เอาใจใส่ในสิ่งที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งที่มองเห็นนั้นไม่ยั่งยืน แต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นถาวรนิรันดร์” (2 โครินธ์ 4:18) (MB 32.2)

พระเยซูทรงเข้าใจอย่างถ่องแท้ในสิ่งที่มนุษย์บิดเบือนและเข้าใจผิด การที่ลูกๆ ของพระองค์จะเพียรรอคอยพระองค์ด้วยความไว้วางใจเป็น เรื่องที่คุ้มค่า ถึงแม้คนรอบข้างมีแต่รังเกียจและประสงค์ร้ายก็ตาม เพราะ ไม่มีสิ่งใดซ่อนเร้นที่จะไม่ได้รับการเปิดเผย และผู้ที่ให้เกียรติพระเจ้าต่อ หน้ามนุษย์ พระองค์จะทรงให้เกียรติผู้นั้นต่อหน้ามนุษย์และทูตสวรรค์ (MB 32.3)

พระเยซูตรัสว่า “เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหง และนิินทาว่าร้ายท่าน ทั้งหลาย” “จงชื่นชมยินดี” (มัทธิว 5:11-12 TH1971) พระองค์ทรง ใ้ผู้ฟังพิจารณาบรรดาผู้เผยพระวจนะที่กล่าวในพระนามขององค์พระ- ผู้เป็นเจ้าว่า เป็นตัวอย่างของการ “ทนทุกข์และการอดทน” (ยากอบ

2. ผู้เป็นสุข

5:10) อาเบลเป็นลูกคนแรกของอาดัมที่เป็นคริสเตียน¹ และท่านก็ถูกฆ่า เพราะเหตุความเชื่อของท่าน ส่วนเอโนคดำเนินกับพระเจ้าและชาวโลก ไม่รู้จักท่านเลย ต่อมาโนอาห์ถูกเหยียดหยันว่าบ้าคลั่ง และเป็นคนประเภท กระต่ายตื่นตูม “บางคนพบกับการเยาะเย้ยและการโบายตี และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย” “บางคนถูกทรมาณ แต่ก็ไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อจะได้เป็นขึ้นมาสู่ชีวิตที่ดีกว่า” (ฮีบรู 11:36, 35) [MB 33.1]

ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกให้ประกาศข่าวสารของพระองค์ในทุกยุคสมัยเป็นที่รังเกียจของคนอื่นและถูกกดขี่ข่มเหง แต่ในกาทรนทุกข์ของพวกเขานั้น ข่าวประเสริฐของพระเจ้าได้แพร่กระจายออกไป ให้สาวกของพระคริสต์ทุกคนเข้าประจำที่ แล้วมุ่งหน้าทำงานต่อไป เพราะฝ่ายศัตรูนั้นไม่อาจสร้างความเสียหายให้กับความจริงของพระเจ้าได้ มีแต่จะส่งเสริมความจริงให้ชัดเจนขึ้น พระเจ้าทรงปรารถนาให้หลักความจริงปรากฏชัดเจนกลายเป็นประเด็นสำคัญของการสนทนา และเป็นเหตุให้คนทั้งหลายพิจารณา แม้ว่าจะเป็นการถูกดูหมิ่นก็ตาม ต้องมีการปลุกคนให้ตื่น ฉะนั้น ทุกครั้งที่มีการขัดแย้งเรื่องความจริง ทุกครั้งที่คนของพระเจ้าถูกประณาม และทุกครั้งที่มีการพยายามจำกัดเสรีภาพของการเชื่อถือ ล้วนเป็นวิธีการของพระเจ้าที่จะปลุกคนให้ตื่น ซึ่งถ้าหากไม่ใช้วิธีเหล่านี้แล้วเขาคงหลับใหลต่อไปอีก [MB 33.2]

ที่ความทุกข์ของผู้ประกาศของเจ้านำมาซึ่งผลลัพธ์นี้ก็เห็นอยู่บ่อยครั้งในประวัติศาสตร์ของผู้รับใช้เหล่านั้น สเทเฟนมีความสง่าผ่าเผย และมีวาทศิลป์ เมื่อท่านถูกสภาแซนเฮดรินปลุกปั่นประชาชนให้ขว้างท่านด้วยก้อนหินให้ตายนั้น ข่าวประเสริฐไม่ได้เสียประโยชน์ ใบหน้าของสเทเฟนเปล่งรัศมีจากสวรรค์ และคำอธิษฐานก่อนสิ้นใจเต็มด้วยพระเมตตาการุณาของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้เสมือนลูกศรอันแหลมคมที่แทงทะลุหัวใจของซาโล ฟาริสีผู้ดีอันและเป็นนักข่มเหงคริสเตียน พระเจ้าทรงเลือกซาโลให้เป็นพยานเพื่อพระนามของพระคริสต์ต่อหน้าคนต่าง

¹ คือเป็นลูกคนแรกที่มีความเชื่อในพระเจ้าผู้ไถ่ที่ทรงสัญญาไว้

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ชาติ กษัตริย์หลายองค์ และชาวอิสราเอล เขาโลเปลี่ยนชื่อมาเป็น เปาโล แล้วต่อมาหลายปีท่านเขียนจากที่ถูกคุมขังในกรุงโรมว่า “จริงอยู่ที่มีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยความอิจฉาและการวิวาท...จงใจจะเพิ่มความยากลำบากแก่ข้าพเจ้าในระหว่างถูกคุมขัง...ไม่ว่าจะประกาศด้วยการเสแสร้งหรือด้วยความจริงใจ พระคริสต์ก็ถูกประกาศไป” (ฟิลิปปี 1:15-18) ชาวประเสริฐได้ประกาศให้แพร่กระจายเนื่องจากการถูกคุมขังของเปาโล จนกระทั่งมีคนในพระราชวังของจักรพรรดิกลับใจเชื่อในพระคริสต์ พระวณะของพระเจ้าเป็น “เมล็ดพันธุ์ที่ไม่เสื่อมสลาย” (1 เปโตร 1:23) เพราะการที่ชาตานพยายามทำลายเมล็ดพันธุ์เหล่านี้ ความจริงจึงได้ถูกหว่านลงไป ในใจมนุษย์ และด้วยการประณามและข่มเหงคนของพระคริสต์ พระนามของพระองค์จึงได้รับการเชิดชู และมีคนได้รับความรอด (MB 33.3)

คนที่เป้นพยานเพื่อพระคริสต์ท่ามกลางการถูกข่มเหงและการประณาม จะได้รับบำเหน็จยิ่งใหญ่ในสวรรค์ ขณะที่คนทั้งหลายกำลังหาประโยชน์และสิ่งที่ดีในโลก พระเยซูทรงขึ้นไปยังบำเหน็จในสวรรค์ ไม่เชื่อว่าจะต้องรอให้ไปถึงสวรรค์ก่อนที่จะได้รับ เพราะบำเหน็จนั้นเริ่มได้รับในชีวิตนี้ พระเจ้าปรากฏแก่อับราฮัมในสมัยโบราณและตรัสกับท่านว่า “เราเป็นโล่ของเจ้าและเป็นบำเหน็จยิ่งใหญ่ของเจ้า” (ปฐมกาล 15:1 TKJV) นี่เป็นบำเหน็จของทุกคนที่ติดตามพระคริสต์ คือ พระเยโฮวาห์ อิมมานูเอล เพราะพระองค์ทรงเป็นมรดกของผู้รับใช้ของพระองค์ “คลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างซ่อนอยู่ในพระองค์” “ความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” (โคโลสี 2:3, 9) ที่จะรับรู้ถึงความทุกข์สุขของพระองค์ ที่จะรู้จักพระองค์อย่างแท้จริง รับพระองค์มาเป็นของเรา เปิดใจรับพระลักษณะของพระองค์มากขึ้นๆ และรู้ซึ้งในความรักและฤทธานุภาพของพระองค์ ที่จะได้รับ “ความไพบูลย์อันสุดจะหยั่งได้ของพระคริสต์” และ “สามารถหยั่งถึงความรักของพระคริสต์ว่ากว้างยาวสูงลึกปานใด และซาบซึ้งในความรักนี้ซึ่งเหนือกว่าความรู้” (เอเฟซัส 3:8, 18, 19 TNCV) “นี่เป็นมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้า และ

2. ผู้เป็นสุข

การให้ความยุติธรรมต่อเขาจากเรา พระเจ้าตรัสดังนี้” (อิสยาห์ 54:17 TH1971) (MB 34.1)

ความสุขนี้แหละที่เปี่ยมล้นอยู่ในหัวใจของเปาโลกับซิลลาสในเที่ยงคืนวันนั้นขณะที่อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าที่คุกแห่งเมืองฟีลิปปี พระคริสต์สถิตอยู่เคียงข้างเขา ความมัวหมองในใจจึงถูกกำจัดออกไปด้วยรัศมีภาพแห่งสวรรค์ เช่นเดียวกัน เปาโลเห็นว่าการทำงานถูกล้าเมื่อยอยู่ในกรุงโรมนั้นเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐได้แพร่กระจาย ท่านจึงกล่าวว่า “สิ่งนี้ทำให้ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี และข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีต่อไป” (ฟีลิปปี 1:18 TNCV) ถ้อยคำของเปาโลที่ส่งไปยังคริสตจักรในเมืองฟีลิปปีที่ว่า “จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขออ้ออีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด” สะท้อนถึงพระดำรัสของพระคริสต์ในคำเทศนาบนภูเขา (ฟีลิปปี 4:4) (MB 35.1)

“ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก” (มัทธิว 5:13)

คุณค่าของเกลืออยู่ที่คุณสมบัติในการถนอมอาหารไม่ให้บูด พระเจ้าทรงเรียกคนของพระองค์เป็นเกลือเพื่อสอนให้เขาเห็นว่า พวกเขาได้รับพระคุณเพื่อช่วยคนอื่นให้ได้รับความรอด พระเจ้าทรงเรียกชนชาติอิสราเอลไม่ใช่เพียงเพื่อจะรับพวกเขามาเป็นลูกของพระองค์อย่างเดียว แต่เพื่อชาวโลกจะได้รับพระคุณที่นำมาซึ่งความรอดผ่านพวกเขาด้วย (ดู ทิตัส 2:11) พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกอับราฮัมเพื่อมาเป็นมิตรสหายของพระองค์เท่านั้น แต่เพื่อให้อับราฮัมเป็นคนกลางในการนำสิทธิพิเศษบางประการให้แก่บรรดาประชาชาติ ก่อนที่พระเยซูจะถูกตรึงบนไม้กางเขน พระองค์ทรงอธิษฐานกับสาวกเป็นครั้งสุดท้ายว่า “ข้าพระองค์แยกตัวให้บริสุทธิ์เพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย เพื่อให้เขารับการแยกให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง” (ยอห์น 17:19) เช่นเดียวกัน คริสเตียนที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงเป็นเสมือน ‘สารกันบูด’ ที่ช่วยรักษาโลกไว้ไม่ให้เสื่อมคุณธรรมอย่างสิ้นเชิง (MB 35.2)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

เกลือต้องถูกผสมคลุกเคล้ากับอาหารถึงจะถนอมอาหารนั้นได้ เช่นเดียวกัน ชาวโลกมารู้จักฤทธิ์อำนาจของข่าวประเสริฐที่จะช่วยให้รอดโดยผ่านการติดต่อสัมพันธ์กับคริสเตียน มนุษย์ไม่ได้รับความรอดเป็นหมู่คณะ แต่รอดเป็นรายบุคคล อิทธิพลของชีวิตคนๆ หนึ่งมีพลังในการโน้มน้าว ฉะนั้นเราจะต้องขยับเข้าไปใกล้คนที่เราอยากช่วยเหลือ (MB 36.1)

รสเค็มของเกลือเป็นสัญลักษณ์แห่งพลังชีวิตคริสเตียน คือมีความรักของพระเยซูอยู่ในใจ และมีความชอบธรรมของพระองค์ซึมซาบอยู่ในทุกอณูของชีวิต ความรักของพระคริสต์แพร่กระจายในเชิงรุก เมื่อความรักของพระองค์อยู่ในใจของเรา มันจะหลั่งไหลออกไปสู่ผู้อื่น แล้วเราจะเข้าไปใกล้ชีวิตคนอื่นจนกระทั่งจิตใจของเขาอบอุ่นด้วยความรักและการเอาใจใส่อย่างไม่เห็นแก่ตัว คนที่เชื่อพระเจ้าอย่างจริงใจจะกระจายพลังชีวิตที่ซึมซาบไปถึงคนที่เขาช่วยเหลือให้มีพลังคุณธรรม พลังนั้นไม่ได้มาจากมนุษย์ แต่เป็นฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิต (MB 36.2)

พระเยซูทรงฝากคำเตือนที่หนักแน่นว่า “ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกได้อย่างไร ตั้งแต่นั้นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะถูกทิ้งเสียให้คนเหยียบย่ำ” (มัทธิว 5:13) (MB 36.3)

ขณะที่พระองค์ตรัสอยู่นั้น ผู้ฟังเกลือออกไปดูเศษเกลือต้องแสง ตะวันระยิบระยับ เป็นเศษเกลือที่คนทิ้งไปเพราะหมดรสเค็ม จึงใช้ประโยชน์ไม่ได้² นี่เป็นการบรรยายสภาพของพวกฟาริสีและผลัทธิของคำสอนของพวกเขาต่อสังคมแบบตรงไปตรงมาและชัดเจนที่สุด เป็นสัญลักษณ์ของชีวิตทุกคนที่สูญเสียพลังแห่งพระคุณของพระเจ้า และมีชีวิตที่เย็นชาปราศจากพระคริสต์ ไม่ว่าคนนั้นจะแอบอ้างอย่างไร แต่ทั้งคนและทูตสวรรค์มองเห็นว่า เขาเป็นคนเฉื่อยชา ไม่มีความเป็นมิตร พระเยซูกล่าวถึงคนเช่นนี้ว่า “เราอยากให้อาจารย์หรือร้อน

² เกลือในสมัยนั้นไม่สะอาด วิธีการทำอาหารอย่างหนึ่งคือเอาเกลือใส่ผ้าจุ่มลงไปในแกงพอทำหลายครั้งเข้าสุดท้ายเกลือก็หมดไปเหลือแต่เศษแร่ธาตุที่ไม่เค็ม ซึ่งจะถูกนำไปทิ้งตามทาง

2. ผู้เป็นสุข

เพราะว่าเจ้าเป็นแต่อ่อนๆ ไม่ร้อนและไม่เย็น เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา” (วิวรณ์ 3:15, 16) (MB 36.4)

ถ้าปราศจากความเชื่ออันมีชีวิตในพระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเราแล้ว เป็นไปไม่ได้เลยที่จะโน้มน้าวชาวโลกให้มาเชื่อ ในเมื่อเรามีความสงสัยเป็นทุนอยู่แล้ว เราจะให้คนอื่นในสิ่งที่เราเองไม่มีก็ไม่ได้ เรามีการอุทิศถวายชีวิตให้พระคริสต์เพียงไร เราก็จะมีอิทธิพลเหนือประโยชน์และพัฒนาเพื่อนมนุษย์เพียงนั้น ถ้าไม่มีการรับใช้เกิดขึ้นจริงๆ ไม่มีความรักแท้ และขาดประสบการณ์จริง ก็จะไม่มีความช่วยเหลือคนอื่น ไม่มีกลิ่นอายแห่งความรักของพระคริสต์ในชีวิต ถ้าพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงใช้เราเพื่อสื่อสารความจริงของพระเยซูให้ชาวโลกไม่ได้แล้ว เราก็เป็นดังเกลือที่หมดรสเค็มที่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เมื่อความสง่างามของพระคริสต์ไม่ปรากฏในชีวิต ก็เท่ากับเป็นการประกาศให้ชาวโลกรู้ว่าสิ่งที่เราวดอ้างว่าเชื่อนั้น ไม่มีประสิทธิภาพที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตให้ดีขึ้นได้ เราจึงทำให้พระวามะของพระเจ้าเป็นโมฆะกับคนที่เราเกี่ยวข้องกับ (ดู มาระโก 7:13 TNCV) “แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ ได้ทั้งภาษามนุษย์และภาษาทูตสวรรค์ แต่ถ้าปราศจากความรัก ข้าพเจ้าก็เป็นแค่ฆ้องหรือฉิ่งฉาบที่ก่อกวนเสียง หากข้าพเจ้ามีของประทานในการเผยพระวามะ สามารถหยั่งถึงข้อล้าลึกทั้งปวงและความรู้ทั้งสิ้น และถ้าข้าพเจ้ามีความเชื่อที่เคลื่อนไหวเขาได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไร แม้ข้าพเจ้ายกทรัพย์สินทั้งหมดให้คนยากไร้และยอมพลีกายให้เอาไปเผาไฟ แต่ไม่มีความรัก ก็เปล่าประโยชน์” (1 โครินธ์ 13:1-3 TNCV) (MB 37.1)

เมื่อมีความรักเต็มหัวใจ ความรักนั้นจะไหลล้นออกไปสู่ผู้อื่น ไม่ใช่เพราะเราเป็นหนี้บุญคุณคนอื่นหรือเคยได้ประโยชน์จากเขา แต่เพราะความรักเป็นพลังธรรมชาติที่ขับเคลื่อนการทำความดี ความรักช่วยแก้ไขขัดแปลงอุปนิสัย คอยควบคุมอารมณ์ สบายความเกลียดชังและเสริมสร้างชีวิตให้มีความสง่างาม ความรักนั้นกว้างใหญ่ดังจักรวาล และสอดคล้องกับการทำงานของเหล่าทูตสวรรค์ เมื่อเรายึดความรักไว้ในใจ ทั้งชีวิตจะมีความ

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

หวานชื่น และถ่ายทอดพระพรให้คนรอบข้าง มีแต่สิ่งนี้สิ่งเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เราเป็นเกลือแห่งโลกได้ (MB 38.1)

“ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” (มัทธิว 5:14)

การสอนของพระเยซูน่าสนใจ พระองค์ยกตัวอย่างจากธรรมชาติที่อยู่รอบๆ เพื่อให้บทเรียนเป็นที่จับใจผู้ฟัง ผุ่ชนมารวมกันแต่เช้า ดวงอาทิตย์เจิดจ้าป่ายป็นขึ้นไปในท้องฟ้าสีคราม ขับไล่เงามืดที่ซุกซ่อนตามหุบเขาและซอกหิน สีสนยามรุ่งอรุณยังไม่จางหายไปจากฟากฟ้าตะวันออก ดวงสุริยัสาดแสงไปทั่วแผ่นดิน ทะเลสาบสงบนิ่งสะท้อนแสงสีทองเมฆสีแดงยามอรุณเบิกฟ้า ดอกไม้ใบหญ้าพรมด้วยน้ำค้างระยิบระยับธรรมชาติยั้รับวันใหม่ นกผิวปากร้องเพลงไพเราะอยู่ตามหมู่ไม้ ขณะนั้นพระผู้ช่วยให้รอดทอดพระเนตรผุ่ชน ทรงเหลียวมองไปยังดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้นอยู่นั้น ก่อนตรัสกับสาวกว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” ดวงอาทิตย์โคจรตาม ‘หน้าที่แห่งรัก’ เพื่อขจัดปัดเป่าความมืดยามค่ำคืนออกไปและปลูกชีวิตในโลกให้ตื่นขึ้นใหม่ ฉันทึกฉันทันนั้น สาวกของพระคริสต์มีหน้าที่ออกไปประกอบพันธกิจ และส่องแสงแห่งสวรรค์แก่ทุกคนที่อยู่ใต้ความมืดทึบแห่งความมืดบาป (MB 38.2)

แสงอาทิตย์ยามเช้าส่องไปยังหมู่บ้านน้อยใหญ่ตามเนินเขาโดยรอบ ช่วยสร้างบรรยากาศให้น่าดู พระเยซูทรงชี้ไปยังหมู่บ้านเหล่านั้น ตรัสว่า “เมืองที่ตั้งอยู่บนภูเขาจะซ่อนไว้ไม่ได้ เช่นเดียวกัน เมื่อคนจุดตะเกียงแล้วยอมไม่เอาฝาครอบ แต่จะตั้งไว้บนเชิงตะเกียงให้ส่องสว่างแก่ทุกคนในบ้าน” (มัทธิว 5:14-15 TNCV) ผู้ฟังส่วนใหญ่เป็นชาวไร่ชาวนาและชาวประมง อาศัยอยู่ในกระท่อมห้องเดียว มีตะเกียงไว้กลางห้องเพื่อส่องแสงให้บ้านสว่าง พระเยซูจึงตรัสว่า “ทำนองเดียวกันพวกท่านจงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้เห็นความดีที่ท่านทำ พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” (มัทธิว 5:16) (MB 39.1)

2. ผู้เป็นสุข

ไม่เคยมีแสงสว่างอันใดที่ส่องมายังมนุษย์หรือที่จะส่องมาในภายหน้า นอกจากแสงสว่างที่มาจากพระคริสต์ พระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ทรงเป็นความสว่างเดียวที่สามารถฉายเข้าไปในความมืดของโลกที่กำลังจมอยู่ในความบาป ตามข้อพระคัมภีร์ที่เขียนถึงพระคริสต์ว่า “พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์” (ยอห์น 1:4) สาวกจึงกลายเป็นผู้ถือไฟส่องทาง ด้วยการรับชีวิตของพระองค์ และเขาจะเป็นความสว่างของโลก เมื่อมีพระคริสต์ประทับอยู่ในใจ และมีความรักของพระองค์สำแดงออกในอุปนิสัย {MB 39.2}

มนุษย์ไม่มีความสว่างในตัวเอง ถ้าแยกจากพระคริสต์แล้ว เราก็เหมือนคันทึบที่ยังไม่จุดไฟ เหมือนดวงจันทร์ที่หันหลังให้ดวงอาทิตย์ เราไม่มีลำแสงในตัวเองที่จะส่องเข้าไปในความมืดแห่งโลก แต่เมื่อเราหันหน้าไปยังพระคริสต์ผู้ทรงเป็น “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” คือเมื่อเราสัมผัสกับพระองค์แล้ว ทั้งชีวิตจะสว่างไสวเพราะพระองค์สถิตอยู่ด้วย {MB 40.1}

สาวกของพระคริสต์ไม่ใช่แสงสว่างอันหนึ่งของโลกท่ามกลางแสงอื่น แต่เป็นแสงสว่างเดียวของโลก พระเยซูตรัสกับทุกคนที่รับพระนามของพระองค์ว่า ‘เจ้าได้มอบชีวิตให้เราแล้ว เราจึงใช้เจ้าไปเป็นตัวแทนของเราในโลก พระบิดาทรงใช้เรามาในโลกอย่างไร เราใช้พวกเจ้าออกไปในโลกอย่างนั้น’ (ยอห์น 17:18) พระคริสต์ทรงเป็นสื่อกลางที่เปิดเผยให้เห็นพระบิดาอย่างไร เราก็ต้องเป็นสื่อกลางที่เปิดเผยพระคริสต์อย่างนั้น ถึงแม้พระคริสต์ทรงเป็นดวงประทีป แต่อย่าลืมนึกว่าพระองค์ทรงสำแดงพระองค์ผ่านมนุษย์ พระพรของพระเจ้าประทานลงมาผ่านมนุษย์ พระคริสต์เองเสด็จมาเป็น “บุตรมนุษย์” และคนที่ติดสนิทกับพระเจ้าต้องช่วยเหลือคนอื่น คริสตจักรของพระคริสต์ประกอบด้วยสาวกของพระองค์ทุกคน แต่ละคนได้รับการแต่งตั้งจากสวรรค์เพื่อเป็นสื่อกลางให้มนุษย์รู้จักพระเจ้า ทูตสวรรค์รอคอยที่จะใช้เราเป็นสื่อเพื่อส่องแสงสว่างและฤทธิ์อำนาจของสวรรค์ไปยังผู้คนที่จวนจะพินาศ แล้วเราผู้รับใช้จะล้มเหลวไม่ทำงานที่ทรงมอบหมายนี้หรือ คงเป็นการเสียหายยิ่งนัก

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

เพราะโลกจะขาดอิทธิพลโน้มน้าวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงสัญญาไว้ ตามสัดส่วนที่เราบกร่องต่อหน้าที่นี่ {MB 40.2}

พระเยซูไม่ได้ขอสาวก ว่า ‘จงเพียรพยายามส่องสว่าง’ แต่ตรัสว่า “จงให้ความสว่างของท่านส่องไป” (TKJV) ถ้าพระคริสต์ประทับในใจแล้ว ก็เป็นไปได้ที่จะปิดบังแสงสว่างของพระองค์ ถ้าคนที่อ้างตนว่าเป็นสาวกของพระคริสต์ไม่ได้เป็นแสงสว่างของโลก ก็เป็นเพราะว่าฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ให้ชีวิตได้พรางไปจากเขาแล้ว ถ้าเขาไม่มีแสงสว่าง ก็เป็นเพราะเขาไม่มีการเชื่อมต่อกับพระองค์ผู้ทรงเป็นบ่อเกิดแห่งความสว่างทั้งปวง {MB 41.1}

ในทุกยุคสมัย พระวิญญาณของพระคริสต์สถิตอยู่ในคนของพระองค์ (ดู 1 เปโตร 1:11) กระทำให้คนที่เป็ลูกของพระเจ้าอย่างแท้จริงเป็นแสงสว่างให้กับคนร่วมสมัย โยเซฟส่องสว่างอยู่ในประเทศอียิปต์ โดยการมีความเมตตาจากธรรมา ความบริสุทธิ์ และด้วยความรักที่มีต่อบิดา สิ่งเหล่านี้สำแดงพระคริสต์ท่ามกลางชนชาติที่ไหว้รูปเคารพ ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลออกจากอียิปต์มุ่งหน้าไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา คนที่ซื่อสัตย์ได้เป็นแสงสว่างให้กับชนชาติที่อยู่รอบข้าง ชาวโลกจึงรู้จักพระเจ้าผ่านพวกเขา ดาเนียลกับเพื่อนๆ ในบาบิโลน และโมเรเดย์ในเปอร์เซียได้ส่องแสงอันเจิดจ้าท่ามกลางความมืดมัวแห่งราชสำนักของกษัตริย์ เช่นเดียวกัน สาวกของพระคริสต์ได้รับมอบหมายให้ส่องทางไปสวรรค์ พวกเขาสำแดงพระเมตตาและพระคุณความดีของพระบิดาให้ชาวโลกที่อยู่ในความมืดเพราะไม่เข้าใจพระองค์ เมื่อคนเห็นความดีที่พวกเขากระทำ จึงสรรเสริญพระบิดาในสวรรค์ เพราะเรื่องนี้พิสูจน์ว่ามีพระเจ้าประทับอยู่บนพระที่นั่งผู้ทรงครอบครองจักรวาล ที่สมควรได้รับการสรรเสริญและเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ความรักของพระเจ้าที่เปล่งประกายอยู่ในหัวใจ และชีวิตที่สำแดงถึงความสามัคคีกลมเกลียวกับพระคริสต์ เป็นสิ่งสะท้อนภาพสวรรค์ให้มนุษย์ชื่นชม {MB 41.2}

ฉะนั้นคนจึงเรียนรู้ที่จะวางใจใน “ความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา” (1 ยอห์น 4:16) และใจที่เคยเปโรอะเปื่อนมลทินบาปได้รับการชำระให้

2. ผู้เป็นสุข

บริสุทธิ มีการเปลี่ยนแปลงเพื่อจะถูกนำมาอยู่ “เบื้องหน้าพระสิริของพระองค์ โดยปราศจากตำหนิและมีความร่าเริงยินดี” (ยูดา 24) (MB 42.1)

ถ้อยคำของพระเยซูที่ตรัสไว้ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” แสดงว่าพระองค์ทรงมอบพันธกิจที่ครอบคลุมโลกทั้งโลกให้แก่สาวกของพระองค์ ในสมัยพระคริสต์ ความเห็นแก่ตัว ความหยิ่งและการดูถูกชาติอื่นได้เป็นกำแพงสูงที่กั้นอยู่ระหว่างผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลพระวาทะของพระเจ้า และชนชาติอื่นๆ ทั่วโลก แต่พระเจ้าช่วยให้รอดเสด็จมาเพื่อเปลี่ยนแปลงสภาพนี้ ถ้อยคำของพระเยซูแตกต่างไปจากที่เคยได้ยินจากบุโรहितหรือธรรมาจารย์คนใดมาก่อน พระเยซูทรงรู้กำแพงที่ขวางกั้นลง คือความเห็นแก่ตัวและความเป็นชาตินิยม ทรงสอนให้เรารักมวลมนุษยชาติ พระองค์ทรงยกมนุษย์ขึ้นจากวงแคบที่มีตัวเขาเองเป็นศูนย์กลาง ทรงเลิกล้มการแบ่งอาณาเขตและชนชั้นทางสังคม พระองค์ไม่แบ่งแยกระหว่างเพื่อนบ้านกับคนแปลกหน้า เพื่อนหรือศัตรู แต่ทรงสอนให้เราถือว่ามนุษย์ทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือคือเพื่อนบ้านของเรา และอาณาเขตการทำงานของเราก็คือโลกทั้งใบ (MB 42.2)

แสงอาทิตย์ส่องลงมาทั่วถึงทุกพื้นที่ในโลกแม้กระทั่งที่ห่างไกลความเจริญอย่างไร พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เรานำแสงแห่งข่าวประเสริฐไปยังมนุษย์ทุกคนในโลกด้วยอย่างนั้น ถ้าคริสตจักรได้ทำตามพระประสงค์ของพระองค์แล้ว ทุกคนที่นั่งในความมืดทึบ และถูกเงาแห่งความตายครอบงำอยู่จะได้รับแสงสว่าง แทนที่คริสเตียนจะย้ายมารวมอยู่ในที่เดียวกันหมด ปฏิเสธหน้าที่และไม่ยอมแบกไม้กางเขน สมาชิกคริสตจักรควรกระจายไปทั่วทุกพื้นที่ เพื่อส่องแสงแห่งพระคริสต์ และทำงานตามแบบอย่างของพระองค์ในการนำคนมารับความรอด แล้ว “ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า” จะได้ประกาศไปทั่วโลกในไม่ช้า (MB 42.3)

พระประสงค์ของพระเจ้าในการทรงเรียกประชากรของพระองค์ นับตั้งแต่อับราฮัม ณ ที่ราบเมโสโปเตเมียจนถึงสมัยพวกเราจะสำเร็จอย่างนี้แหละ พระองค์ตรัสว่า “เราจะอวยพรเจ้า...แล้วเจ้าจะเป็นพร” (ปฐมกาล 12:2) ข่าวประเสริฐที่พระคริสต์ตรัสผ่านผู้เผยพระวาทะอิสยาห์

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

และต่อมาตรัสอีกในคำเทศนาบนภูเขา มีความหมายพิเศษสำหรับเราในยุคสุดท้าย “จงลุกขึ้นส่องสว่าง เพราะว่าความสว่างของเจ้ามาแล้ว และพระเกียรติสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏขึ้นเหนือเจ้า” (อิสยาห์ 60:1 TNCV) ถ้าพระสิริของพระเจ้าฉายขึ้นเหนือท่าน ถ้าท่านได้พิจารณาความงดงามของผู้ที่ “โดดเด่นท่ามกลางคนนับหมื่น” (เพลงซาโลมอน 5:10) ถ้าหัวใจสว่างไสวด้วยพระสิริของพระองค์ผู้ประทับอยู่ข้างในแล้ว ก็แสดงว่าพระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านี้แก่ท่าน ท่านเคยมีประสบการณ์ใกล้ชิดกับพระคริสต์เสมือนยืนอยู่กับพระองค์บนภูเขาจำแลงพระกายหรือไม่ อย่าลืมว่าในที่ราบข้างล่างมีคนมากมายที่ตกเป็นทาสของซาตาน พวกเขาเฝ้าฟังถ้อยคำที่ประกอบด้วยความเชื่อ และคอยให้ท่านอธิษฐานขอให้พวกเขาได้รับอสิรภาพอยู่ (MB 43.1)

เราควรพิจารณาและคิดคำนึงถึงพระสิริของพระคริสต์เอาไว้ แต่นั่นไม่พอ เราควรพูดถึงความประเสริฐของพระองค์ด้วย อิสยาห์ไม่เพียงแต่มองเห็นพระสิริของพระคริสต์ แต่ท่านได้กล่าวถึงพระองค์เช่นกัน ดาวิดคิดรำพึงถึงพระองค์ ดังไฟที่เผาผลาญในหัวใจ ท่านจึงพูดด้วยปาก ขณะที่คิดคำนึงถึงความรักของพระเจ้าที่แสนประเสริฐ ท่านรู้สึกว่าจะไม่พูดไม่ได้ แต่ต้องกล่าวถึงสิ่งที่ท่านได้พบเห็น ใครเล่าสามารถมองด้วยตาแห่งความเชื่อและเห็นแผนการทรงไถ่ และพระสิริของพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้าแล้วกลับไม่พูดถึงเลย พระเยซูคริสต์ทรงสำแดงความรักอันสุดจะหยั่งได้ด้วยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อเราจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์ แล้วใครเล่าเมื่อพิจารณาสิ่งเหล่านี้แล้วจะไม่มีคำพูดที่จะสรรเสริญพระองค์ (MB 43.2)

“ในพระวิหารของพระองค์ทุกคนกล่าวถึงสง่าราศีของพระองค์” (สดุดี 29:9 TKJV) ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีได้ตีพิมพ์ข้อร้องเพลงสรรเสริญว่า “ข้าพเจ้าจะตรัสถึงพระบารมีอันโอ้อ่าตระการของพระองค์ และถึงพระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระองค์ พวกเขาจะเล่าขานถึงฤทธานุภาพแห่งพระราชกิจอันน่าเกรงขามของพระองค์ และข้าพระองค์จะประกาศพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์” (สดุดี 145:5, 6 TNCV เชิงอรรถ) (MB 44.1)

2. ผู้เป็นสุข

จงเทิดทูนไม้กางเขนของพระคริสต์ให้สูงเด่น เพื่อให้คนทั้งหลายพิจารณาอยู่ตลอดเวลา แล้วสติปัญญาและความสามารถด้านจิตวิญญาณ จะได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วยอำนาจที่มาจากพระเจ้า และผู้รับใช้ของพระองค์จะทุ่มเทกำลังมุ่งหน้าในการทำงานเพื่อพระอาจารย์ของพวกเขา คนงานจะตื่นตัวในการส่องแสงให้โลกสว่าง (MB 44.2)

พระคริสต์ทรงมีความยินดีที่จะยอมรับทุกคนที่มอบชีวิตให้พระองค์ พระองค์ทรงนำคนให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ เพื่อพระองค์จะประกาศความลึกลับแห่งความรักที่ประทานให้โลกเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ จงพูด อธิษฐานและร้องเพลงถึงสิ่งเหล่านี้ จงป่าวประกาศข่าวประเสริฐ เรื่องพระสิริของพระเจ้า และบากบั่นไปข้างหน้าจนที่ห่างไกลได้ยืน (MB 44.3)

การอดทนรับความลำบาก การแสดงความขอบคุณต่อพระพรที่ได้รับ การต้านการทดลอง การแสดงถึงความเมตตากรุณาและความรักเป็นประจำ ทั้งหมดนี้คือแสงสว่างที่ฉายออกจากอุปนิสัย ซึ่งตรงกันข้ามกับจิตใจที่มีวามองเห็นแก่ตัวที่ความสว่างแห่งชีวิตไม่เคยส่องเข้าไปถึง (MB 44.4)

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

“เราไม่ได้มาล้มเลิก แต่มาทำให้สมบูรณ์
ทุกประการ” (มัทธิว 5:17)

ผู้ที่ประกาศธรรมบัญญัติบนภูเขาซีนายท่ามกลางเปลวเพลิงและเสียงฟ้าร้อง คือองค์พระคริสต์ พระสิริของพระเจ้าเหมือนไฟที่เผาผลาญอยู่บนยอดเขาซีนาย ทั้งภูเขาสิ้นสະท้านจำเพาะพระพักตร์พระองค์ ส่วนประชาชนอิสราเอลหมอบลงกราบด้วยอาการกลัวเกรงขณะที่ฟังพระองค์ ตรัสพระบัญญัติ บรรยากาศขังมืดแผกไปจากวันที่พระเยซูเปิดเผยหลักการแห่งอาณาจักรของพระองค์อยู่ที่ฟ้าฤดูร้อน มีแต่เสียงจ๊อจ๊อแจจจของนกแทรกเข้ามาในความเงียบงัน ขณะที่พระองค์ตรัสกับประชาชนด้วยสำเนียงแห่งความรัก เพื่ออธิบายหลักสัจธรรมที่พระองค์เองได้ตรัสไว้บนภูเขาซีนาย (MB 45.1)

เมื่อครั้งที่ทรงประทานพระบัญญัตินั้น ประชาชนอิสราเอลกำลังอยู่ในสภาพที่ตกต่ำ หลังจากที่เป็นทาสในอียิปต์มานาน พวกเขาต้องการเห็นถึงฤทธานุภาพและความโอ้อำตรະการของพระองค์ ในขณะที่เดียวกันพระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์ในฐานะพระเจ้าแห่งความรัก (MB 45.2)

“พระเยโฮวาห์เสด็จจากซีนาย และทรงรุ่งแจ้งจากเสอีร์มายังเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงฉายรังสีจากภูเขาปาราน พระองค์เสด็จพร้อมกันวิสุทธิชนนับหมื่นๆ ที่พระหัตถ์เบื้องขวามีไฟเป็นพระราชาบัญญัติแก่เขา แท้จริงพระองค์ทรงรักประชาชนของพระองค์ บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และเขาทั้งหลายกราบลงที่พระบาทของพระองค์ รับพระคำรัสของพระองค์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 33:2-3 TKJV) (MB 45.3)

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

พระเจ้าทรงสำแดงพระสิริของพระองค์แก่โมเสสด้วยพระดำรัสที่เป็นมรดกตกทอดให้คนทุกยุคสมัยได้ชื่นชมว่า “พระองค์เสด็จผ่านหน้าโมเสสไปพร้อมทั้งประกาศว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาและพระคุณ ทรงกริ้วข้า บริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์ ผู้แสดงความรักมั่นคงต่อคนนับพันชั่วอายุ โดยให้อภัยความชั่วร้าย การกบฏ และบาป” (อพยพ 34:6-7 TNCV) {MB 46.1}

ธรรมบัญญัติที่ประกาศบนภูเขาซีนายเป็นการย้ำหลักการแห่งความรักที่เปิดเผยให้ชาวโลกได้รับรู้ถึงกฎแห่งสวรรค์ ธรรมบัญญัติตั้งไว้ “โดยมือของคนกลาง” (กาลาเทีย 3:19) คือพระองค์ผู้ทรงตั้งธรรมบัญญัติเป็นผู้ที่มีอำนาจชักนำใจของคนให้สอดคล้องกับหลักการของธรรมบัญญัตินั้น พระเจ้าทรงสำแดงพระประสงค์ของพระองค์ในธรรมบัญญัติเมื่อตรัสกับชนชาติอิสราเอลว่า “พวกเจ้าต้องเป็นประชากรบริสุทธิ์ของเรา” (อพยพ 22:31 TNCV) {MB 46.2}

แต่ประชากรอิสราเอลไม่ตระหนักว่าธรรมบัญญัตินั้นเป็นกฎฝ่ายจิตวิญญาณ ส่วนมากพวกเขามีแต่สร้างปฏิบัติภายนอก และทำตามพิธีกรรม แทนที่จะมอบใจไว้ภายใต้อธิปไตยแห่งความรัก พระอุปนิสัยและพระราชกิจของพระเยซูแสดงถึงความบริสุทธิ์ พระเมตตาคุณและคุณลักษณะการเป็นพระบิดาของพระเจ้า ทั้งยังแสดงว่าการที่จะถือปฏิบัติตามพิธีกรรมเท่านั้นเป็นการไร้ประโยชน์ ฉะนั้นผู้นำชาวยิวจึงไม่รับรู้ทั้งไม่เข้าใจในสิ่งที่พระองค์ตรัสสอน พวกเขาคิดว่าพระองค์ไม่ให้ความสำคัญกับข้อบังคับของธรรมบัญญัติเท่าที่ควร และเมื่อพระองค์สอนถึงสัจธรรมอันเป็นแก่นแท้ของพิธีกรรมทั้งหลาย คนที่มองแต่เปลือกนอก กลับกล่าวหาพระองค์ว่ามาเลิกล้มธรรมบัญญัติ {MB 46.3}

พระคริสต์ตรัสสอนอย่างเรียบง่ายแต่มิ้น้ำหนักและความมุ่งมั่นจนประชาชนตื่นตัว พวกเขาคิดว่าพระองค์คงจะสาธยายถึงกฎธรรมเนียมหยาบหยาบที่ปราศจากชีวิตตามแบบพวกธรรมอาจารย์ แต่ก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้น “ฝูงชนอัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขาอย่างผู้มีสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนบรรดาธรรมอาจารย์ของ

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

เขา” (มัทธิว 7:28-29) พวกเขาพาสีสังเกตเห็นว่า วิธีการสอนของพระเยซูแตกต่างไปจากการสอนของพวกเขา คือหลักความจริงของพระองค์ ดงามบริสุทธิ์ มีอิทธิพลที่ละมุนละไม จนมีหลายคนเริ่มที่จะเลื่อมใสศรัทธาในพระองค์ ความรักที่อ่อนโยนของพระผู้ช่วยให้รอดได้ชักนำคนมาหาพระองค์ พวกธรรมาจารย์เห็นว่าคำสอนของพระคริสต์กำลังทำให้เรื่องสำคัญ ที่พวกเขาสอนนั้นหมดความหมาย ผู้นำศาสนาหึงผยอง เพราะมีกำแพงกันอยู่ระหว่างพวกเขากับประชาชนทั่วไป บัดนี้พระเยซูกำลังพังกำแพงนั้นลง พวกผู้นำจึงกลัวว่า ถ้าไม่จัดการอะไรบางอย่างลงไป พระองค์จะชักนำคนทั้งปวงให้ละทิ้งพวกตนเสีย ฉะนั้นพวกธรรมาจารย์จึงติดตามพระองค์ด้วยอาการมุ่นร้าย หวังที่จะหาช่องทางปลุกปั่นประชาชนให้หมดความนิยมในพระองค์ สภาแซนเฮดรินจะได้ฉวยโอกาสตัดสินประหารชีวิตพระองค์เสีย (MB 46.4)

ขณะที่พระเยซูเผยหลักการแห่งความชอบธรรมอยู่บนภูเขานั้น มีคนคอยจับผิดพระองค์อยู่ ส่วนพวกพาสีได้ปล่อยข่าวว่าคำสอนของพระองค์ขัดต่อพระบัญญัติสิบประการที่พระผู้เป็นเจ้าของเขาประทานจากภูเขาศีนาย พระองค์ไม่ได้กล่าวสิ่งใดที่จะทำให้ประชาชนหมดศรัทธาในศาสนาหรือระบบต่างๆ ที่พระเจ้าประทานให้พวกเขาโดยผ่านโมเสส เพราะทุกสิ่งที่มีโมเสสเคยสอนนั้นล้วนแต่เป็นลำแสงที่ท่านได้รับมาจากพระคริสต์ ในขณะที่ผู้ฟังหลายคนคิดในใจว่า พระองค์จะมายกเลิกธรรมบัญญัติ พระเยซูตรัสด้วยภาษาที่ชัดเจนตรงไปตรงมา แสดงถึงท่าทีของพระองค์ในเรื่องนี้ว่า “อย่าคิดว่าเรามาล้มเลิกธรรมบัญญัติและคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” (MB 47.1)

พระผู้สร้างเองเป็นผู้ที่ประกาศว่าไม่มีพระประสงค์ที่จะยกเลิกธรรมบัญญัติ และพระองค์คือผู้ที่ประทานธรรมบัญญัตินั้นเอง สรรพสิ่งในธรรมชาติจากดวงฤกษ์ในลำแสงจนกระทั่งดวงดาวบนท้องฟ้าล้วนแต่อยู่ภายใต้กฎธรรมชาติที่มีระเบียบและประสานสอดคล้องกันอย่างกลมกลืน เพราะในธรรมชาติทุกอย่างดำเนินไปตามกฎของมัน ในทำนองเดียวกันมี ‘กฎศีลธรรม’ ที่ควบคุมทั้งมนุษย์และชาวสวรรค์ ความสงบสุขใน

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

จักรวาลขึ้นอยู่กับการทำตามกฎศีลธรรม ซึ่งกฎของพระเจ้ามีอยู่แล้วก่อนที่โลกของเราจะถูกสร้างขึ้นมา แม้แต่ทูตสวรรค์ก็ยังถูกปกครองอยู่ใต้กฎศีลธรรมนั้น และเพื่อให้โลกสอดคล้องกับสวรรค์ มนุษย์ก็ต้องปฏิบัติตามหลักการของพระเจ้า พระคริสต์ทรงชี้แจงให้มนุษย์ผู้แรกทราบถึงกฎของพระองค์ “เมื่อเหล่าดาวรุ่งแสงส่องสรรเสริญ และบรรดาบุตรพระเจ้าให้ร้องด้วยความชื่นบาน” (โยบ 38:7) พันธกิจของพระคริสต์ไม่ใช่การเลิกล้มธรรมบัญญัติ แต่เป็นการนำให้มนุษย์กลับมาปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ โดยอาศัยพระคุณของพระองค์ (MB 48.1)

อัครสาวกยอห์นเป็นผู้หนึ่งที่ฟังพระเยซูสอนบนภูเขา แล้วหลายปีต่อมาพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจให้ท่านเขียนถึงธรรมบัญญัติว่าเป็นข้อบังคับนิรันดร์ โดยกล่าวว่า “บาปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมบัญญัติ” “ทุกคนที่ทำบาปก็ประพฤติผิดธรรมบัญญัติ” (1 ยอห์น 3:4) ยอห์นชี้ชัดว่าธรรมบัญญัติที่ท่านกล่าวถึงนั้น คือ “บัญญัติเก่าซึ่งท่านเคยมีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก” (1 ยอห์น 2:7) คือธรรมบัญญัติที่มีอยู่ตั้งแต่แรกสร้างโลกและที่พระเจ้าทรงย้ายบนภูเขาซีนาย (MB 48.2)

พระเยซูตรัสถึงธรรมบัญญัติว่า “เราไม่ได้มาล้มเลิก แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ” คำว่าสมบูรณ์ทุกประการในข้อนี้เป็นคำเดียวกันกับที่พระองค์ตรัสไว้กับยอห์นผู้ให้บัพติศมาว่า พระประสงค์ของพระองค์คือ “ทำความชอบธรรมให้ครบถ้วนทุกประการ” (มัทธิว 3:15) คือทำทุกอย่างตามมาตรฐานของธรรมบัญญัติจนครบบริบูรณ์ และเพื่อเป็นแบบอย่างให้แก่ชีวิตที่ดำเนินตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ (MB 48.3)

พันธกิจของพระองค์คือ “ทำให้ธรรมบัญญัติยิ่งใหญ่และมีเกียรติ” (อิสยาห์ 42:21) พระองค์เสด็จมาเพื่อสำแดงถึงลักษณะด้านจิตวิญญาณของธรรมบัญญัติ ว่าเป็นหลักการที่ครอบคลุมทุกส่วนในชีวิตอย่างทั่วถึง และเป็นข้อบังคับนิรันดร์ (MB 49.1)

พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ทรงเสียสละ ตลอดเวลาที่พระองค์ประกอบพันธกิจแห่งความรักในโลกนี้ชีวิตของพระองค์เป็นตัวอย่างถึงลักษณะที่แท้

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

จริงของพระบัญญัติพระเจ้า คนที่จัดว่าดีที่สุดเป็นเพียงเงาสะท้อนถึงพระลักษณะของพระคริสต์ผู้ส่ง่างามและสุภาพอ่อนโยน พระวิญญูณบรสิสุทธิคลใจให้ซาโลมอนเขียนล่วงหน้าถึงพระเยซูว่า พระองค์ “โดดเด่นท่ามกลางคนนับหมื่น...เขาช่างน่าปรารถนา” (เพลงซาโลมอน 5:10-16) ส่วนดาวิดก็เห็นนิมิตถึงพระองค์จึงกล่าวว่า “พระองค์งามสง่ายิ่งกว่ามนุษย์คนใด” (สดุดี 45:2) พระเยซูคริสต์ทรงสะท้อนถึงพระลักษณะของพระบิดา ทรงฉายออกถึงพระสิริของพระองค์ ชีวิตของพระเยซูแสดงถึงหลักการและความรักที่มาจากสวรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานของธรรมบัญญัติของพระเจ้าอันคงไว้ซึ่งความยุติธรรมเป็นนิรันดร์ (MB 49.2)

พระเยซูตรัสว่า “ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรหนึ่งหรือจุดๆ หนึ่ง ก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น” (มัทธิว 5:18 TKJV) การที่พระเยซูปฏิบัติตามธรรมบัญญัติเป็นหลักฐานว่าธรรมบัญญัตินั้นไม่เปลี่ยนแปลง และพิสูจน์ว่ามนุษย์ทุกคนสามารถปฏิบัติตามธรรมบัญญัติได้อย่างสมบูรณ์โดยอาศัยพระคุณของพระองค์ ในคำเทศนาของพระเยซูบนภูเขา พระองค์ประกาศว่า แม้อักษรที่เล็กที่สุดก็ยังไม่สูญหายไปจากธรรมบัญญัติจนกว่าทุกอย่างจะสำเร็จสมบูรณ์ คือทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับแผนการทรงไถ่มนุษย์ให้รอด พระองค์ไม่เคยสอนว่าธรรมบัญญัตินั้นจะถูกลบล้าง แต่พระองค์มองไปไกลยังขอบฟ้าและตรัสว่า แม้ววันที่โลกดับมลายลง ธรรมบัญญัติจะยังคงบังคับใช้อยู่บนนั้น ฉะนั้นอย่าให้ใครคิดว่าพระเยซูมาเพื่อลบล้างข้อใดข้อหนึ่งของธรรมบัญญัติ ฟ้าและแผ่นดินยังคงอยู่ตราบใด หลักการอันบริสุทธิแห่งธรรมบัญญัติของพระเจ้าจะคงอยู่ตราบนั้น ความชอบธรรมของพระองค์ “เหมือนภูเขาสูงตระหง่าน” (สดุดี 36:6) จะยังคงอยู่เป็นแหล่งพระพรที่ไหลมารดแผ่นดินให้ชุ่มฉ่ำ (MB 49.3)

เนื่องจากธรรมบัญญัติของพระเจ้าสมบูรณ์แบบจึงไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ เป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์คนบาปจะปฏิบัติให้ถึงมาตรฐานของธรรมบัญญัติด้วยกำลังของตัวเอง นี่คือนิสเหตุที่พระเยซูเสด็จมาเป็นพระผู้ไถ่ พันธกิจของพระองค์คือนำมนุษย์ให้รับส่วนในสภาพของพระเจ้า ให้สอดคล้องกับหลักธรรมแห่งสวรรค์ เมื่อเราละทิ้งความผิดบาปและรับพระคริสต์เป็นพระ-

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

ผู้ช่วยให้รอด เป็นการให้เกียรติธรรมบัญญัติ อัครสาวกเปาโลถามว่า “เรา
ลบล้างธรรมบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ เปล่าเลย เรายังชูธรรมบัญญัติขึ้น
อีก” (โรม 3:31) (MB 50.1)

พันธสัญญาใหม่คือ “เราจะบรรจุธรรมบัญญัติของเราไว้ในใจของพวกเขา
และเราจะจารึกมันไว้ในจิตใจของพวกเขา” (ฮีบรู 10:16) จริยอยู่ระบบ
พิธีกรรมอันเป็นสัญลักษณ์ถึงถึงพระคริสต์ได้ยุติลงเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์
ไถ่บาปของมนุษย์ในฐานะลูกแกะของพระเจ้า แต่หลักการแห่งความชอบ
ธรรมที่มีอยู่ในพระบัญญัติสืบประการยังคงถาวรเป็นนิรันดร์เช่นพระที่นั่ง
ของพระเจ้า ไม่มีพระบัญญัติข้อใดที่ถูกยกเลิกไป แม้แต่อักษรหรือขีดๆ
หนึ่งก็ไม่ได้เปลี่ยนไปจากธรรมบัญญัติ แต่หลักการแห่งชีวิตที่ทรงเปิดเผยให้
มนุษย์คู่แรกในสวนเอเดนในฐานะกฎแห่งชีวิตจะคงอยู่ในสภาพเดิมเมื่อแผ่นดิน
โลกถูกสร้างขึ้นใหม่ และทุกคนทั่วใต้ฟ้าสวรรค์จะปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ
ของพระเจ้า (MB 50.2)

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระวาระของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
มันคงนิรันดร์ในสวรรค์” “ข้อบังคับทั้งหมดของพระองค์เชื่อถือได้ สิ่ง
เหล่านี้ตั้งมั่นอยู่ชั่วนิรันดร์ กำหนดขึ้นจากความซื่อสัตย์และความเที่ยง
ธรรม” “พระองค์ทรงตั้งกฎเกณฑ์นั้นไว้เป็นนิรันดร์” (สดุดี 119:89 TNCV;
111:7-8 TNCV; 119:152 TNCV) (MB 51.1)

**“ใครทำให้ข้อเล็กน้อยเพียงข้อหนึ่งในพระบัญญัติ
นี้มีความสำคัญน้อยลง และสอนคนอื่นให้ทำอย่าง
นั้นด้วย คนนั้นจะได้ชื่อว่าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุด
ในแผ่นดินสวรรค์” (มัทธิว 5:19)**

คือถ้าหากใครทำเช่นนั้นเขาจะไม่มีส่วนในแผ่นดินสวรรค์เลย เพราะ
ผู้ที่จงใจละเมิดต่อพระบัญญัติข้อเดียวก็ไม่รักษาข้ออื่นด้วยจิตวิญญานและ
ความจริงเช่นกัน “เพราะว่าใครที่รักษาธรรมบัญญัติทั้งหมด แต่ผิดอยู่
ข้อเดียว คนนั้นก็ทำผิดธรรมบัญญัติทั้งหมด” (ยากอบ 2:10) (MB 51.2)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ไม่ใช่เพียงแต่การฝ่าฝืนอย่างใหญ่หลวงที่จะนับว่าเป็นความบาป แต่ความบาปคือการเบี่ยงเบนแม้เพียงเล็กน้อยจากน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ทรงเปิดเผยให้เรา เพราะการทำเช่นนั้นแสดงว่าใจคนนั้นยังติดพันอยู่กับความบาป เป็นข้าสองเจ้า บ่าวสองนาย ซึ่งเท่ากับเป็นการปฏิเสธพระเจ้า และตั้งตัวกบฏต่อการปกครองของพระองค์ (MB 51.3)

ถ้าปล่อยให้มนุษย์ตั้งมาตรฐานปฏิบัติกันเอง ก็คงมีมาตรฐานมากมายตามแต่ใจใครจะตั้งขึ้น แล้วการปกครองของพระเจ้าจะอยู่ที่ไหน ความปรารถนาของคนคงจะถูกยกชูไว้สูง และมนุษย์จะดูหมิ่นดูแคลนน้ำพระทัยอันบริสุทธิ์และสูงส่งของพระเจ้าที่ทรงมุ่งหวังด้วยความรักต่อผู้ที่พระองค์ทรงสร้าง (MB 51.4)

ทุกครั้งที่มนุษย์เลือกทางเดินของเขาเอง ก็เท่ากับเป็นการขัดแย้งกับพระเจ้า เขาจะไม่มีส่วนในแผ่นดินสวรรค์ เพราะเขาต่อสู้หลักการสวรรค์นั่นเอง เมื่อเขาเพิกเฉยต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ก็เท่ากับเข้าไปอยู่ฝ่ายเดียวกับซาตานผู้เป็นศัตรูของพระเจ้าและมนุษย์ ไม่ใช่คำใดคำหนึ่ง หรือพระวจนะส่วนใดส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่มนุษย์จะดำรงซึ่งชีวิตโดยพระวจนะทุกคำที่พระเจ้าตรัส ที่จะเพิกเฉยต่อพระวจนะแม้แต่คำเดียว เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยก็ไม่ปลอดภัย เพราะไม่มีพระบัญชาข้อใดในธรรมบัญญัติที่ไม่เอื้ออำนวยให้มนุษย์มีความสุข ทั้งในโลกปัจจุบันและในชีวิตภายภาคหน้า เมื่อมนุษย์ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า เขาก็จะมีแนวป้องกันโดยรอบ ที่คอยคุ้มครองเขาจากความชั่วร้าย ถ้าใครรู้แนวป้องกันที่พระองค์ทรงตั้งขึ้นนี้ในจุดใดจุดหนึ่งออกไป มันก็ไม่อาจคุ้มกันเขาได้อีกแล้ว เพราะเขาได้เปิดช่องทางให้ศัตรูเข้ามาทำลายตัวเขาเอง (MB 52.1)

เมื่อมนุษย์คู่แรกได้พลาดพลั้ง ไม่ใส่ใจในเรื่องเดียวที่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ความทุกข์จึงทะลักเข้ามาท่วมท้นโลกมนุษย์ ทุกคนที่ทำตามแบบอย่างนี้ก็จะได้เก็บเกี่ยวผลเดียวกัน ความรักของพระเจ้าเป็นบรรทัดฐานแห่งธรรมบัญญัติทุกข้อ ผู้ใดละทิ้งพระบัญญัติก็กำลังนำความทุกข์และหายนะมาสู่ตนเอง (MB 52.2)

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

**“ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่มากกว่าความ
ชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวก
ท่านจะไม่มีวันได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์” (มัทธิว 5:20)**

พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีไม่ได้เพียงแต่กล่าวหาพระคริสต์เท่านั้น แต่ได้กล่าวหาเหล่าสาวกด้วยว่าเป็นคนบาปเพราะไม่เอาใจใส่ต่อข้อหุยมหิมของพิธีกรรมต่างๆ ที่พวกเขากำหนดขึ้น มีบ่อยครั้งที่สาวกต้องถึงกับงงันและเป็นทุกข์ใจเพราะถูกตำหนิโดยคนที่เขาเคยนับถือในฐานะผู้สอนศาสนา แต่พระเยซูทรงเปิดโปงผู้นำศาสนาเหล่านั้น ตรัสว่า สิ่งที่พวกฟาริสีตั้งค่าไว้สูงที่แท้ก็ไร้ค่า คนชาติยิวได้อวดอ้างตนว่า เป็นชนชาติพิเศษเพราะพวกเขาจงรักภักดีต่อพระเจ้าและพระองค์ทรงโปรดปรานเขาทั้งหลาย แต่พระคริสต์ทรงสอนว่าการนับถือศาสนาของชาวยิวนั้นขาดความเชื่อที่จะช่วยนำให้พวกเขารอดได้ การที่จะคุยโตโอ้อวดว่าตนธรรมะธัมโมเพราะได้เข้าสู่พิธีกรรมมากมายและถือปฏิบัติตามธรรมบัญญัติอย่างเคร่งครัด ก็ไม่สามารถช่วยให้เขาเป็นคนบริสุทธิ์ขึ้นมาได้ เพราะเขาทำแต่ภายนอก ใจนั้นไม่ได้บริสุทธิ์ ไม่มีความสง่างามตามแบบพระลักษณะนิสัยของพระเยซูคริสต์ (MB 53.1)

ศาสนาที่เพียงแต่ถือปฏิบัติตามศีลข้อบังคับอย่างเดียว ไม่อาจนำจิตวิญญาณให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าได้ คนบาปทั้งหลายสะดุดเมื่อเห็นพวกฟาริสีถือตามกฎข้อบังคับอย่างเคร่งครัด แต่ไม่มีการสำนึกผิด ไม่มีความสุภาพอ่อนโยนหรือความรัก พวกฟาริสีเหมือนเกลือที่หมดรสเค็ม เพราะอิทธิพลของพวกเขาก็ไม่ได้ช่วยผดุงโลกไว้จากความเสี่ยงอันตราย แต่ความเชื่อที่แท้จริงเป็นความเชื่อ “อันแสดงออกด้วยความรัก” (กาลาเทีย 5:6 TNCV) เพื่อชำระจิตใจให้บริสุทธิ์ เป็นดังเชื้อแป้งที่คอยเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยทั้งหมด (MB 53.2)

ชาวยิวว่าจะได้เรียนรู้สิ่งเหล่านี้จากคำสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะหลายศตวรรษก่อนหน้านั้น ผู้เผยพระวจนะมีคำที่ได้สนองความปรารถนา

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ที่จะมีความชอบธรรมจำเพาะพระเจ้าโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะนำอะไรเข้ามาเฝ้าพระเจ้า และกราบไหว้พระเจ้าเบื้องสูง ควรข้าพเจ้าเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชาหรือ ด้วยลูกวัวอายุหนึ่งขวบหลายตัวหรือ พระเจ้าจะทรงพอพระทัยการถวายแกะเป็นพันๆ ตัว และธาร์น้ำมันหลายหมื่นสายหรือ...มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระเจ้าทรงมีพระประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้กระทำความยุติธรรมและรักสัจจกรุณา และดำเนินชีวิตด้วยความถ่อมใจไปกับพระเจ้าของเจ้า” (มีคาห์ 6:6-8 TH1971) {MB 53.3}

ผู้เผยพระวจนะโฮเซยาสรุปแก่นสารความเป็นฟาริสีว่า “อิสราเอลเป็นเถาองุ่นที่เปล่าประโยชน์ ซึ่งเกิดผลสำหรับตัวเขาเอง” (โฮเซยา 10:1 TKJV) ในภารกิจรับใช้ทั้งหมดที่ชาวยิวอ้างว่าทำเพื่อพระเจ้าที่แท้พวกเขาทำเพื่อตัวเอง ความชอบธรรมที่เขามีเป็นผลของการพยายามรักษาธรรมบัญญัติตามความคิดและเพื่อประโยชน์ของพวกเขาเอง ดังนั้นมันก็ไม่ได้ดีไปกว่าตัวเขาแต่อย่างใด ที่พวกเขาอุตส่าห์ทำให้ตัวเองบริสุทธิ์ ก็ไม่ต่างกับการนำความบริสุทธิ์ออกจากสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ ธรรมบัญญัติของพระเจ้ามีความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์เท่ากับพระองค์เอง มีความสมบูรณ์แบบเหมือนที่พระองค์ทรงสมบูรณ์แบบ ธรรมบัญญัตินั้นเปิดเผยให้มนุษย์เห็นถึงความชอบธรรมของพระเจ้า เป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์คนใดจะรักษาธรรมบัญญัติได้ด้วยลำพังตัวเอง เพราะโดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์เสื่อมทราม มีจิตใจพิกลพิการ แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากพระอุปนิสัยของพระเจ้า ‘การกุศล’ ที่ทำมาจากใจที่เห็นแก่ตัว “เป็นเหมือนสิ่งที่เป็นมลทินและความชอบธรรมทั้งหมดของพวกเขาเข้าพระองค์เหมือนเสื้อผ้าสกปรก” (อิสยาห์ 64:6) {MB 54.1}

ธรรมบัญญัตินั้นบริสุทธิ์ แต่ชาวยิวไม่อาจเข้าถึงความชอบธรรมได้ด้วยการเพียรพยายามรักษาธรรมบัญญัติ ถ้าจะเข้าแผ่นดินสวรรค์สาวกของพระคริสต์จะต้องมีความชอบธรรมที่แตกต่างไปจากความชอบธรรมของพวกเขาฟาริสี พระเจ้าทรงประทานความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบแห่ง

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

ธรรมบัญญัติโดยผ่านพระบุตร ถ้าพวกเขายอมเปิดหัวใจทั้งหมดรับเอาพระคริสต์ แล้วชีวิตและความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะดำรงอยู่ในใจ คอยเปลี่ยนแปลงพวกเขาตามพระลักษณะของพระองค์ เหตุฉะนั้น โดยผ่านของประทานจากพระเจ้าที่ทรงให้โดยไม่คิดมูลค่า สาวกจึงมีความชอบธรรมตามที่ธรรมบัญญัติกำหนดไว้ แต่พวกเขาปฏิเสธพระคริสต์ “เพราะเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่อุตส่าห์ตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น พวกเขาจึงไม่ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า” (โรม 10:3) (MB 54.2)

ต่อจากนั้นพระเยซูเริ่มอธิบายว่าการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้ามีความหมายอย่างไร คือการถอดแบบพระอุปนิสัยของพระคริสต์ เพราะเมื่อพระเยซูประทับท่ามกลางสาวก พวกเขาได้เห็นถึงพระลักษณะของพระเจ้าทุกวัน (MB 55.1)

**“ถ้าผู้ใดโกรธเคืองพี่น้องของตนจะถูก
ตัดสินลงโทษ” (มัทธิว 5:22 TNCV)**

พระเจ้าตรัสผ่านโมเสสว่า “อย่ามีใจเกลียดชังพี่น้องของเจ้า...อย่าหาทางแก้แค้นหรืออาฆาตจองเวรคนใดในหมู่ประชากรของเจ้า แต่จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (เลวีนิติ 19:17-18 TNCV) สัจธรรมที่พระคริสต์สอนเป็นเรื่องเดียวกันกับที่บรรดาผู้เผยพระวจนะเคยสอน แต่จิตใจที่แข็งกระด้าง ลุ่มหลงในความบาป ได้บดบังสิ่งเหล่านี้ไว้ (MB 55.2)

ถ้อยคำของพระผู้ช่วยให้รอดได้สำแดงความเป็นจริงแก่ผู้ฟัง ขณะที่พวกเขากล่าวโทษคนอื่นว่าผิดธรรมบัญญัติ พวกเขาก็มีความผิดไม่ต่างกับคนที่ตนกล่าวหาเพราะในใจยังมีความอาฆาตมาดร้ายอยู่ (MB 55.3)

จากจุดนั้นที่ประชาชนชุมนุมกัน ฟากฝั่งทะเลตรงกันข้ามคือดินแดนบาซัน เป็นเขตเปลี่ยว มีช่องแคบคดเคี้ยวขรุขระสลัป่าเขา เป็นที่ชุกซ่อนของโจรอันธพาลทุกรูปแบบ ข่าวเรื่องฆาตกรรมและการปล้นชิงทรัพย์ที่นั่น เป็นที่ชินหูของประชาชน มีหลายคนที่กำลังฟังพระ-

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

เยซูอยู่ในเช้าวันนั้นที่ขอบอกปากประณามคนทำชั่วเหล่านั้น แต่ในขณะเดียวกัน พวกเขาเองยังเป็นคนใจร้อนและชอบทะเลาะวิวาท ผูกพยาบาทชาวโรมันผู้กดขี่ และถือว่าตนเป็นอิสระที่จะเกลียดชังและดูถูกคนต่างชาติทั้งหมด และแม้แต่คนชาติเดียวกันที่ไม่เป็นไปตามใจของตน ในเรื่องเหล่านี้พวกเขาผิดธรรมเนียมบัญญัติที่กล่าวว่า “อย่าฆ่าคน” (MB 56.1)

ความจงเกลียดชังและการแก้แค้นเริ่มต้นจากซาตาน จนมันฆ่าพระบุตรของพระเจ้า ใครที่ผูกพยาบาทหรือคิดร้ายต่อคนอื่นกำลังเพาะพันธุ์ความชั่วแบบเดียวกัน ซึ่งผลสุดท้ายคือความตาย การกระทำที่ชั่วร้ายปิดซ่อนอยู่ภายใต้ความเคียดแค้น เหมือนต้นพืชที่ซ่อนอยู่ในเมล็ด “ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็เป็นผู้ฆ่าคน และพวกท่านก็รู้อยู่แล้วว่าผู้ฆ่าคนนั้นไม่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในตัวเขาเลย” (1 ยอห์น 3:15) (MB 56.2)

“ใครพูดกับพี่น้องอย่างเหยียดหยาม คนนั้นจะต้องถูกนำไปยังศาลสูงให้พิพากษา” เมื่อพระเจ้าประทานพระบุตรของพระองค์เพื่อไถ่เราให้พ้นโทษของความบาป พระองค์ได้สอนว่ามนุษย์ทุกคนมีคุณค่าสูงเพียงไรในสายพระเนตรของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้ให้สิทธิมนุษย์ที่จะพูดดูถูกคนอื่นถึงแม้ว่าเราจะเห็นข้อบกพร่องและจุดด้อยของคนรอบข้างก็ตาม แต่พระเจ้าทรงถือว่า มนุษย์ทุกคนเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ด้วยเหตุผลสองประการ คือหนึ่งเพราะพระองค์เป็นพระผู้สร้าง และสองเพราะพระองค์ทรงไถ่มนุษย์ทุกคนด้วยพระโลหิตอันประเสริฐของพระคริสต์ ทุกคนถูกสร้างมาตามพระฉายาของพระเจ้า และแม้แต่คนที่เสื่อมทรามที่สุด เราก็ยังควรให้เกียรติด้วยความสุภาพอ่อนโยน พระเจ้าจะพิพากษาเราในทุกคำที่เราดูถูกคนอื่นเพราะพระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อไถ่เขาเช่นกัน (MB 56.3)

“เพราะใครเล่าทำให้ท่านผิดแผกจากคนอื่น สิ่งที่ท่านมีอยู่นั้นมีอะไรบ้างที่ท่านไม่ได้รับมา และถ้าท่านได้รับสิ่งเหล่านั้นมาจริงแล้ว ทำไมจึงพูดโอ้อวดราวกับว่าท่านไม่ได้รับมา” “ท่านเป็นใครเล่าที่จะตัดสินบ่าวของคนอื่น เขาจะได้ดีหรือล้มเหลวก็แล้วแต่นายของเขา และเขาจะได้ดีเพราะ

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสามารถทำให้เขาได้ดี” (1 โครินธ์ 4:7 TNCV; โรม 14:4 TNCV) (MB 57.1)

“ถ้าผู้ใดพูดว่า ‘ไอ้โง่’ อาจจะต้องโทษถึงไฟนรก” (มัทธิว 5:22 TNCV) ในพระคัมภีร์เดิมคำว่า “คนโง่” หมายถึงคนนอกศาสนา หรือคนที่ปล่อยตัวในการทำบาป พระเยซูสอนว่าผู้ที่กล่าวโทษพี่น้องว่า ไม่มีศาสนาหรือว่ามีนินประมาทพระเจ้า สมควรได้รับโทษเช่นเดียวกับคนที่ตนกกล่าวหา (MB 57.2)

แม้แต่พระเยซูคริสต์ “เมื่อโต้แย้งกับมารเรื่องศพของโมเสสก็ยังไม่กล่าวล่วงเกินกล่าวหามารเลย” (ยูด้า 1:9 TNCV) หากพระองค์ได้ทำเช่นนั้น พระองค์ก็จะตกอยู่ฝ่ายซาตาน เพราะการกล่าวหาและการลบหลู่เป็นอาวุธของซาตาน พระคัมภีร์ได้ขนานนามให้ซาตานว่า “เป็นผู้กล่าวหาพี่น้องของเรา” (วิวรณ์ 12:10) แต่พระเยซูไม่ยอมใช้อาวุธของซาตาน เพียงแต่ตอบมารว่า “ให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชนาบเจ้าเถิด” (ยูด้า 1:9 TH1971) (MB 57.3)

พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างให้เรา เมื่อมีการขัดแย้งกับศัตรูของพระคริสต์ เราไม่ควรพูดอะไรที่เป็นการตอบโต้หรือมีลักษณะเหมือนการ “ล่วงเกินกล่าวหา” ในฐานะที่เป็นคนพูดแทนพระเจ้า เราไม่ควรใช้คำที่แม้แต่พระเจ้าสูงสุดไม่ยอมใช้เมื่อโต้แย้งกับซาตาน ขอให้หน้าที่การพิพากษากล่าวโทษเป็นของพระเจ้าเถิด (MB 57.4)

“จง...กลับคืนดีกับพี่น้อง” (มัทธิว 5:24)

ความรักของพระเจ้าไม่ใช่พลังในเชิงลบ แต่เป็นหลักการที่ขับเคลื่อนในเชิงบวก เป็นน้ำพุที่มีชีวิต อำนาจพระพรให้ผู้อื่น ถ้าความรักของพระคริสต์ดำรงอยู่ในเราแล้ว เราจะไม่มีความเกลียดชังต่อเพื่อนมนุษย์ แต่เราจะหาทุกวิถีทางที่จะแสดงความรักแก่เขา (MB 58.1)

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน จงวางเครื่อง

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

บูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา และกลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน” (มัทธิว 5:23-24) เมื่อชาวยิวถวายบูชาตามแบบที่พระเจ้าทรงวางไว้ เป็นการแสดงออกถึงความเชื่อว่าเป็นการผ่านพระคริสต์แล้ว ผู้ที่ถวายบูชานั้นได้รับพระเมตตาและความรักจากพระเจ้า แต่การที่จะแสดงออกถึงความเชื่อในความรักของพระเจ้าที่ทรงอภัยความบาปของเขา และในขณะเดียวกันยังเกลียดชังคนอื่นอยู่ ก็เหมือนการเสแสร้งหรือการเล่นละครเท่านั้นเอง (MB 58.2)

เมื่อคนที่แสดงตัวเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าทำผิดต่อพี่น้องคนหนึ่ง อาจเป็นเหตุให้คนนั้นเข้าใจพระลักษณะของพระเจ้าผิดไป เขาต้องสารภาพความผิดนั้นและยอมรับว่านั่นเป็นความบาป เพื่อเขาจะมีความสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ พี่น้องคนนั้นอาจจะทำผิดต่อเราหนักกว่าที่เราทำต่อเขา แต่นั่นไม่ได้ลดความรับผิดชอบของเราแต่อย่างใด เมื่อเรามาหาพระเจ้าและระลึกได้ว่า มีคนที่มีเหตุขัดเคืองใจกับเรา เราก็ควรหยุดอธิษฐาน การขอบคุณหรือการถวายเอาไว้ก่อน และไปหาพี่น้องคนนั้น สารภาพความผิดและขอการอภัยจากเขา (MB 58.3)

ถ้าเราได้โทษพี่น้องหรือทำให้เขาได้รับความเสียหาย เราก็ควรชดใช้ ถ้าเคยบิดเบือนคำพูดของพี่น้อง หรือใส่ร้ายเขาโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ก็ควรไปหาคนๆ นั้น และถอนคำพูดทุกคำที่สร้างความเสียหายให้หมดสิ้น (MB 59.1)

คงป้องกันความชั่วไว้ได้ไม่น้อยทีเดียว ถ้าเมื่อไหร่ที่พี่น้องมีปัญหา กัน แทนที่จะติฉินนินทาหรือแพร่พรายปัญหานั้นอยู่ลับหลัง ก็หันหน้าเข้าหากันและคุยกันอย่างตรงไปตรงมาด้วยความรักของคริสเตียน รากขมขื่นที่ “ทำให้คนเป็นอันมากแปดเปื้อนมลทิน” (ฮีบรู 12:15 TNCV) จะถูกถอนขึ้นเป็นจำนวนมาก และสาวกของพระคริสต์จะกลมเกลียวกันในความรักของพระองค์ (MB 59.2)

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

**“ผู้ใดมองดูผู้หญิงด้วยใจกำหนดก็ได้ล่วงประเวณี
กับนางในใจของเขาแล้ว” (มัทธิว 5:28 TNCV)**

ชาวยิวมีความภาคภูมิใจที่ได้อยู่ในศีลในธรรมและรู้สึกรังเกียจเมื่อเห็นคนต่างชาติประพฤติผิดในกาม พวกเขามีความขุ่นเคืองที่เห็นธรรมเนียมของคนต่างชาติซึ่งเสพสุขตามราคะตัณหาทะลักเข้ามาพร้อมกับพวกทหารชาวโรมันที่มาปกครองปาเลสไตน์ในนามจักรพรรดิ ณ เมืองคาเปอร์นาอุม ภาวนายทหารโรมันกับซู้รักเคล้าเคลียเดินอวดตัวกันไปมาอยู่ต่อหน้าพวกเขาทุกเมื่อเชื่อกัน บ่อยครั้งจะได้ยินเสียงเฮฮาเข้ามากระทบความเงียบสงบของทะเลสาบขณะที่เรือท่องเที่ยวของคนพวกนั้นลอยผ่านไปบนผิวน้ำที่ราบเรียบสงบนิ่ง ฉะนั้นประชาชนคาดว่าพระเยซูจะประณามคนเหล่านี้อย่างรุนแรง แต่ก็ได้ตอกใจเมื่อพระองค์เผยให้เห็นความชั่วในใจของพวกเขาเอง {MB 59.3}

พระเยซูตรัสว่า เมื่อคนใดฝึกใฝ่อยู่กับความคิดที่ชั่วร้าย ถึงจะเป็นความลับก็ตาม ก็ยังแสดงว่าความบาปยังครองใจเขาอยู่ จิตใจที่ขมขื่นยังเป็นทาสของความผิดบาป คนที่ชอบคิดจินตนาการในสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์และมองคนอื่นด้วยใจกำหนดในกาม จะสำนึกถึงธาตุแท้ของความชั่วที่ซุกซ่อนในใจ เมื่อมีคนทีคิดแบบเดียวกับเขาถูกเปิดโปงความชั่วนั้นออกมาให้อับอายขายหน้าและระทมทุกข์ การทดลองที่อยู่เบื้องหลังของการทำบาปร้ายแรง ไม่ได้เป็นเหตุก่อความชั่วที่ปรากฏนั้น มันเพียงแค่เปิดโปงสิ่งที่ซ่อนเร้นในใจ ด้วยวามนุษย์ “คิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น” “จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ” (สุภาพิต 23:7 TKJV; 4:23 TKJV) {MB 60.1}

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

“ถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ตัวท่าน หลงผิด จงตัดทิ้งเสีย” (มัทธิว 5:30)

เพื่อป้องกันไม่ให้โรคร้ายขยายจนทำลายไปทั้งชีวิต คนเราคงยอมตัดแม้กระทั่งมือขวาทิ้ง ยิ่งกว่านั้นเราก็ควรสละทิ้งสิ่งที่ทำให้จิตวิญญาณเข้าสู่อันตรายเสียด้วย (MB 60.2)

คนที่เสื่อมทรามและเป็นทาสของความบาปจะได้รับการไถ่เพื่อมีส่วนร่วมในอิสราภาพ้องรุ่งโรจน์แห่งลูกของพระเจ้าโดยผ่านข่าวประเสริฐ ผลของความบาปที่หลีกเลี่ยงไม่ได้คือความทุกข์ พระเจ้าไม่เพียงแต่ประสงค์ที่จะช่วยกู้เราให้พ้นจากความทุกข์เท่านั้น แต่ช่วยเราให้รอดพ้นจากความบาปที่เป็นต้นเหตุของความทุกข์นั้นด้วย จิตใจที่แปดเปื้อนมลทินจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และจะเปลี่ยนแปลงตาม “ความงามของพระเยซูฮอวาห์” “ให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์” “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” (สดุดี 90:17 TKJV; โรม 8:29 TNCV; 1 โครินธ์ 2:9) มีแต่ที่ชีวิตนิรันดร์เท่านั้นที่จะเปิดเผยศักดิ์ศรีซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้คนของพระองค์ เมื่อนั้นมนุษย์จะกลับสู่สภาพที่เป็นไปตามพระฉายาของพระองค์ (MB 60.3)

เราต้องสละทิ้งทุกอย่างที่เป็นเหตุให้หลงผิดเพื่อให้เราไปถึงมาตรฐานอันสูงส่งนี้ ความบาปเข้ามาครอบงำเราโดยผ่านเจตจำนงของเราเอง ส่วนตัวอย่างที่พระเยซูให้ไว้คือการควักตาและการตัดมือทิ้ง เป็นสัญลักษณ์ของการมอบเจตจำนงของเราให้พระเจ้า บ่อยครั้งคนเรารู้สึกว่า ถ้ามอบความปรารถนาให้พระเจ้าแล้ว ชีวิตคงพิกลพิการ ไม่สมบูรณ์ แต่พระเยซูตรัสว่า “ถ้าจะมีชีวิตไม่สมประกอบก็ยิ่งดีกว่า ถ้าด้วยเหตุนี้ทำให้เราได้เข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ คือว่าสิ่งที่เรากลัวว่าย่ำแย่ที่สุด อาจกลับเป็นประตูลู่พระพรอันสูงสุด” (MB 61.1)

พระเจ้าคือน้ำพุแห่งชีวิต และเราจะมีชีวิตอยู่ได้ตราบเท่าที่เราติดสนิทกับพระองค์ ถ้าแยกจากพระเจ้าแล้ว เราอาจอยู่ได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่ก็เป็นการอยู่แบบปราศจากชีวิต เหมือนข้อความที่บรรยายถึง

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

คนที่ “อยู่เพื่อหาความสนุกเพลิดเพลินก็ตายทั้งเป็น” (1 ทิโมธี 5:6 TNCV) มีแต่การมอบเจตจำนงและความปรารถนาให้พระเจ้าเท่านั้น พระองค์จึงสามารถประทานชีวิตให้เราได้ พระเยซูสอนว่ามีทางเดียวที่จะชนะความบาปที่ซ่อนเร้น นั่นคือการรับเอาชีวิตของพระองค์ด้วยการมอบเจตจำนงนั่นเอง เราอาจปิดซ่อนความบาปไว้ในใจส่วนลึก ห่างไกลจากสายตาตามนุษย์ แต่เราจะยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร {MB 61.2}

ถ้าเรายังยึดถือตนเองเป็นใหญ่ ไม่ยอมมอบเจตจำนงให้พระเจ้า ก็เท่ากับเป็นการเลือกความตาย เพราะพระเจ้าทรงเป็นไฟที่เผาผลาญต่อบาปไม่ว่าบาปจะอยู่ที่ใด ถ้าเราเลือกความบาปและไม่ยอมแยกจากมัน พระเจ้าผู้ทรงเผาผลาญบาปจะทรงเผาผลาญเราด้วยเมื่อพระองค์เสด็จมา {MB 62.1}

การที่จะมอบทั้งใจกาย ชีวิต จิตวิญญาณให้พระเจ้านั้น ต้องเสียสละ แต่เป็นการสละสิ่งเล็กเพื่อแลกเอาสิ่งที่ใหญ่กว่า และเป็นการแลกสิ่งของฝ่ายโลกเพื่อรับเอาสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ทั้งเป็นการแลกสิ่งที่น่าเบื่อได้กับสิ่งที่ถาวรนิรันดร์ พระเจ้าไม่มีพระประสงค์ที่จะทำร้ายเจตจำนงของเรา เพราะมีแต่ทางเดียวที่เราจะทำในสิ่งที่พระองค์ทรงมอบหมายให้เราทำ นั่นคือด้วยการฝึkJเจตจำนงของเรา เมื่อเรามอบเจตจำนงให้พระเจ้า พระองค์จะทรงชำระให้สะอาดบริสุทธิ์แล้วคืนให้แก่เราอีก และเมื่อเจตจำนงของเราเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว พระองค์จะประทานความรักและฤทธานุภาพของพระองค์มากมายผ่านเราไปยังผู้อื่น ถึงแม้ใจที่ดื้อรั้นอาจรู้สึกว่าการเสียสละนั้นเจ็บปวดและขมขื่นมากก็ตาม แต่ก็ยังเป็น “ประโยชน์แก่ท่านมาก” (มีทธิ 5:29 TKJV) {MB 62.2}

ยาโคบไม่รู้จักช่วยชนะแห่งความเชื่อและไม่ได้รับชื่ออิสราเอล จนกระทั่งท่านพุดตัวลงที่ทรวงอกของทูตแห่งพันธสัญญาด้วยอาการอ่อนแรงและพิการเมื่อท่าน “เดินโขยกเขยก” นั่นแหละ กองกำลังของเอซาวจึงหยุดเคลื่อนพลต่อหน้าท่าน และกษัตริย์ฟาโรห์ พระราชาผู้เกรียงไกรได้ก้มค่านับเพื่อ

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

รับเอาพรของท่าน (ปฐมกาล 32:31; 47:10) เช่นเดียวกัน พระเจ้าทรงทำให้พระคริสต์ “ผู้ลิขิตความรอดของเขาทั้งหลายนั้นสมบูรณ์พร้อมโดยการทนทุกข์” (ฮีบรู 2:10 TNCV) ความอ่อนแอของลูกแห่งความเชื่อกลับเป็นความเข้มแข็ง พวกเขา “ได้ไล่ล่ากองทัพจากต่างแดน” (ดู ฮีบรู 11:34 TNCV) ฉะนั้น “คนง่อยก็จะเอาเหยื่อไป” (อิสยาห์ 33:23) “คนที่อ่อนแอท่ามกลางเขาในวันนั้นจะเป็นเหมือนดาวิด และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็นเหมือน...ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์” (เศคาริยาห์ 12:8 TKJV) (MB 62.3)

“ผิดบัญญัติหรือไม่ที่ผู้ชายจะขอหย่า ภรรยา” (มัทธิว 19:3 TNCV)

ในสังคมชาวฮิวผู้ชายสามารถหย่าภรรยาได้ด้วยเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง และผู้หญิงก็มีสิทธิ์ที่จะแต่งงานใหม่ได้ แต่ธรรมเนียมนี้นำไปสู่บาปที่ต่ำช้า ในคำเทศนาบนภูเขาพระเยซูประกาศอย่างชัดเจนว่า จะต้องไม่มีการหย่าร้างเกิดขึ้นนอกจากว่าคู่สมรสคนใดคนหนึ่งนอกใจ “ทุกคนที่หย่าภรรยาเว้นเสียแต่เพราะการผิดศีลธรรมทางเพศ ทำให้ภรรยาผิดประเวณี และผู้ที่รับหญิงที่ถูกหย่าร้างก็ผิดประเวณี” (มัทธิว 19:9 แปลตามฉบับ RV) (MB 63.1)

ต่อมาเมื่อพวกฟาริสีไต่ถามพระองค์ถึงความผิดความชอบเรื่องการหย่าร้าง พระเยซูทบทวนการสมรสที่สถาปนาตั้งแต่เริ่มแรกสร้างโลกว่า “โมเสสอนุญาตให้ท่านหย่าภรรยาของท่านเพราะใจของท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่ไม่ได้เป็นเช่นนี้ตั้งแต่นั้น” (มัทธิว 19:8 TNCV) สมัยที่บรรพบุรุษสุขสำราญในสวนเอเดนและพระเจ้าตรัสว่า ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ “ดีนัก” พระเจ้าสถาปนาการสมรสและวันสะบาโต เป็นสถาบันที่ควบคู่กันมาเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและอำนวยการแก่มนุษย์ ในปฐมกาลพระเจ้าผู้สร้างทรงประกอบพิธีให้คู่สมรสคู่แรกและตรัสว่า “เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะละจากบิดามารดาของตนไปผูกพันกับภรรยา และพวกเขาจะเป็นเนื้อเดียวกัน” (ปฐมกาล 2:24 TNCV) นี่เป็นกฎสมรสให้กับลูกหลานอาดัมตั้งแต่นั้นมา

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

จนอวสานกาล สิ่งที่ยิ่งใหญ่พระบิดานิรันดร์ประกาศว่าดีคือสังฆธรรมที่อำนาจพระพรและช่วยพัฒนามนุษย์อย่างดีที่สุด (MB 63.2)

ความบาปได้บิดเบือนความหมายของชีวิตสมรส เหมือนพระพรทั้งหลายที่พระเจ้าประทานให้มนุษย์ แต่จุดประสงค์ของข่าวประเสริฐคือการนำการสมรสให้กลับมาสู่ความบริสุทธิ์และสวยงามเหมือนเมื่อครั้งเริ่มแรก ทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ได้ยกตัวอย่างการสมรสมาเป็นสัญลักษณ์ของความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างพระคริสต์กับประชากรของพระองค์ คือผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ไว้ด้วยการสิ้นพระชนม์ ณ เนินเขาคาลวารี พระองค์ตรัสว่า “อย่ากลัวเลย เจ้าจะไม่ต้องทนอับอาย อย่ากลัวเลย เจ้าจะไม่ต้องขายหน้า เจ้าจะลืมความอัปยศในวัยสาว และไม่จดจำคำสาปแช่งเรื่องความเป็นม่ายของเจ้าอีก เพราะพระเจ้าผู้สร้างของเจ้าเป็นสามีของเจ้า” “พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเป็นผู้ไถ่ของเจ้า” “หันกลับมาเถิด ประชากรที่ไม่เชื่อสัตย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้ ‘เพราะเราเป็นสามีของเจ้า’” (อิสยาห์ 54:4, 5 TNCV/TH1971; เยเรมีย์ 3:14 TNCV) และในบทเพลงไพเราะของชาโลมอนเราได้ยินเสียงผู้เป็นภรรยาบอกว่า “ที่รักของฉัน เป็นกรรมสิทธิ์ของฉัน และตัวฉันก็เป็นของเธอ” ส่วนผู้ที่ “โดดเด่นท่ามกลางคนนับหมื่น” กล่าวแก่ผู้ที่ท่านเลือกไว้ว่า “โอ ที่รักของฉันเอ๋ย เธอช่างงามหมดจดปราศจากตำหนิใดๆ ทั้งสิ้น” (เพลงชาโลมอน 2:16; 5:10; 4:7) (MB 64.1)

ต่อมาอัครสาวกเปาโลเขียนถึงคริสเตียนในเมืองเอเฟซัสว่า พระเจ้าทรงกำหนดให้สามีเป็นศีรษะของภรรยา เพื่อป้องกันและผูกพันสมาชิกครอบครัวเข้าด้วยกันเหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะและพระเจ้าช่วยให้รอดของคริสตจักรอันเปรียบเสมือนร่างกายของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงกล่าวว่า “คริสตจักรยอมเชื่อฟังพระคริสต์อย่างไร ภรรยาก็ควรยอมเชื่อฟังสามีทุกประการอย่างนั้น ส่วนสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อจะทำให้คริสตจักรบริสุทธิ์โดยการชำระด้วยน้ำและพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

คริสตจักรที่มีศักดิ์ศรี ไม่มีต่างพร้อย รื้อร่อยหรือมลทินใดๆ แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ ในทำนองเดียวกัน สามิต้องรักภรรยาของตนเหมือนร่างกายของตัวเอง คนที่รักภรรยาของตัวเองก็รักตัวเองด้วย” (เอเฟซัส 5:24–28) (MB 64.2)

มีแต่พระคุณของพระคริสต์เท่านั้นสามารถทำให้ชีวิตสมรสเป็นไปตามที่พระองค์ทรงวางแผนไว้ คือเป็นสถาบันที่จะนำพระพรและเสริมสร้างมนุษยชาติ ฉะนั้นครอบครัวที่มีความสมัครสมานสามัคคี เปี่ยมด้วยความสงบสุขและความรักจึงเป็นตัวแทนของครอบครัวสวรรค์ (MB 65.1)

ปัจจุบันไม่ต่างกับสมัยของพระคริสต์ สภาพสังคมเสื่อมไปมาจากอุดมการณ์ของสวรรค์ในเรื่องชีวิตคู่ กระนั้นข่าวประเสริฐของพระคริสต์ยังเป็นกำลังใจให้แม้แต่คนที่พบความขมขื่นและผิดหวัง แทนที่จะพบความสุขสำราญที่เขาฝากความหวังไว้ พระวิญญานบริสุทธิ์จะประทานความอดทนและความสุภาพอ่อนโยนเพื่อบรรเทาความชอกช้ำระกำใจให้เกิดความชื่นฉ่ำ คนที่มีพระคริสต์สถิตในใจจะรู้สึกเอมอ้ม มีความพึงพอใจในความรักของพระองค์ และจะไม่หมกมุ่นอยู่กับการเรียกร้องความสนใจนอกจากนั้น เมื่อมีการมอบใจให้พระเจ้าแล้ว พระองค์จะประทานสติปัญญาให้เขา เพื่อจะสามารถทำให้สำเร็จได้ในสิ่งที่ไม่สามารถทำได้ถ้าพึ่งสติปัญญาของมนุษย์ เมื่อพระคุณของพระเจ้าปรากฏ ใจคนที่เคยเฉยเมยต่อกันอาจประสานเข้ากันด้วยสายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกว่าสายสัมพันธ์ของมนุษย์ คือสายสัมพันธ์แห่งความรักที่จะทนต่อความทุกข์ยากลำบากได้ (MB 65.2)

“อย่าสาบานเลย” (มัทธิว 5:34)

เหตุผลของพระบัญชาข้อนี้อยู่ในคำอธิบาย พระองค์ไม่ให้เราสาบาน “โดยอ้างถึงสวรรค์ เพราะสวรรค์เป็นที่ประทับของพระเจ้า หรืออ้างถึงแผ่นดินโลก เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระเจ้า หรืออ้างถึงกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหา-

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

กษัตริย์ อย่าสาบานโดยอ้างถึงศรัทธาของตน เพราะท่านจะทำให้ผมชาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้” (มัทธิว 5:34-36) (MB 66.1)

ทุกสิ่งล้วนแต่มาจากพระเจ้า ไม่มีอะไรที่เราไม่ได้รับมา และยิ่งไปกว่านั้น ไม่มีอะไรที่เราได้มาโดยไม่ผ่านการทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ ทุกสิ่งที่เรามีล้วนแต่มาถึงเราด้วยตราประทับจากไม้กางเขนของพระคริสต์ และซื้อด้วยพระโลหิตของพระองค์ที่มีค่าเหลือประมาณเพราะเป็นชีวิตของพระเจ้า แล้วเราจะอ้างอะไรมาเพื่อรับประกันการสาบานของเราได้ในเมื่อของที่เราไม่มีไม่ได้เป็นของเรา (MB 66.2)

พระบัญญัติข้อที่สามได้ห้ามไว้ “อย่าออกพระนามพระเจ้าของเจ้าอย่างไม่สมควร” (อพยพ 20:3 TH1971) ส่วนชาวยิวเข้าใจว่าข้อนี้ห้ามไม่ให้ออกพระนามของพระเจ้าในการอุทธานหรือการพูดหยาบโลน แต่ถือว่าพวกเขามีสิทธิ์อ้างพระนามของพระองค์ได้ในการให้คำสัตย์ปฏิญาณ ในสมัยนั้นการสาบานถือเป็นเรื่องปกติ กฎของโมเสสเคยห้ามไว้ไม่ให้สาบานเท็จ แต่พวกเขาหาช่องโหว่ที่จะหลีกเลี่ยง ไม่ปฏิบัติตามสิ่งที่ปฏิญาณไว้ พวกเขาไม่กลัวที่จะกล่าวจาบจ้วง อ้างฟ้าอ้างดิน แม้จะโป้ปดมดเท็จหรือป้อนน้ำให้เป็นตัวก็ไม่กลัวตราบาใดที่มีช่องโหว่ให้หลบหลีก (MB 66.3)

พระเยซูทรงประณามพฤติกรรมของชาวยิว ทรงอธิบายว่า การสาบานนั้นเป็นการทำผิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า ในเรื่องนี้พระเยซูไม่ได้ห้ามการสาบานตนในชั้นศาล ที่มีการน้อมขอให้พระเจ้าทรงเป็นพยานว่าสิ่งที่จะกล่าวนั้นล้วนแต่เป็นความจริง พระเยซูเองเมื่ออยู่ต่อหน้าสภาแซนเฮดรินไม่ได้ปฏิเสธที่จะให้การภายใต้คำสาบาน มหาปุโรหิตกล่าวต่อพระองค์ว่า “เราให้เจ้าสาบานโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ให้บอกเราว่าเจ้าเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ใช้อย่างที่ท่านพูด” (มัทธิว 26:63-64 THSV/TNCV) ถ้าในคำเทศนาบนภูเขาพระเยซูไม่ให้สาบานในศาล พระองค์คงได้ตำหนิมหาปุโรหิตที่ให้สาบาน เพื่อประโยชน์แก่สาวกของพระองค์ และเพื่อเป็นการย้ำถึงคำสอนของพระองค์ (MB 66.4)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

มีคนมากมายที่ไม่กลัวที่จะหลอกลวงเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่ในขณะที่เดียวกันเคยถูกสอนว่าการโกหกพระเจ้าผู้ทรงสร้างเป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรง دلใจเขาในเรื่องดังกล่าวเช่นกัน เมื่อสาบานในศาลเขาจึงมีความเกรงกลัวต่อบาป เพราะไม่ได้ให้การต่อหน้ามนุษย์อย่างเดียว แต่ต่อหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าจะให้การเท็จพระองค์ทรงล่วงรู้ถึงส่วนลึกของจิตใจ และทรงทราบข้อเท็จจริงอย่างถ่องแท้ นอกจากนั้นก็ยังมิตัวอย่างของคนที ‘กรรมตอบสนอง’ ทีช่วยรั้งเขาไว้จากบาปของการให้การเท็จ (MB 67.1)

แต่ถ้ามีใครกลุ่มใดทีสามารถให้การในศาลภายใต้คำสาบานอยู่ในทุกสถานการณ์ คนเหล่านั้นคงจะเป็นคริสเตียน เพราะเขาดำรงชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า โดยตระหนักว่า ทุกความคิดเปิดแจ้งต่อพระองค์ “ผู้ซึ่งเราทั้งหลายต้องกราบทูลรายงาน” (ฮีบรู 4:13 TNCV) เมื่อต้องให้การตามกฎหมาย ก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องทีจะขอให้พระเจ้าเป็นพยานว่า สิ่งทีจะพูดเป็นความจริงทั้งสิ้น (MB 67.2)

หลังจากนั้นพระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่าการสาบานเป็นเรื่องทีไม่จำเป็น ถ้าเราเพียงแต่พูดเฉพาะความจริง โดยตรัสว่า “จริงก็ว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ คำพูดทีเกินกว่านี้มาจากความชั่ว” (มัทธิว 5:37) (MB 67.3)

พระคำรัสของพระเยซูในข้อนี้ได้ประณามว่า คำสบถ คำอุทาน และคำไร้สาระทีแฝงการหมิ่นประมาทเป็นสิ่งที่ผิด ไม่ว่าจะเป็นการประจบสอพลอ การยกยอปอับัน การโอ้อวด การพูดเกินจริง การเบี่ยงประเด็น และการบิดเบือนข้อเท็จจริงทางการค้าทีปรากฏอยู่ทั่วไปในสังคมและโลกธุรกิจล้วนแล้วแต่ทำผิดข้อนี้ พระคำรัสของพระเยซูในพระธรรมมัทธิว 5:37 สอนว่าใครก็ตามทีบั้นเรื่องหรือพูดในสิ่งทีไม่ตรงกับใจไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นคนสุจริต (MB 68.1)

ถ้าคนทั้งหลายได้ปฏิบัติตามคำสอนของพระคริสต์ในเรื่องนี้ คงป้องกัน การกล่าวร้ายและการระแวงต่อกัน เพราะมีใครบ้างเมื่อพูดถึงการกระทำหรือเหตุผลของคนอื่น แล้วแน่ใจว่าเขาพูดแต่ความเป็นจริงเท่านั้น มีบ่อยครั้งทีเรารู้สึกได้ถึงความเย่อหยิ่งและอคติของเราเองจึงเป็นเหตุบิดเบือน

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

ข้อเท็จจริง เพราะการเลือกถ้อยคำ การใช้สายตาหรือน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความเท็จ แม้แต่ข้อเท็จจริงก็สามารถกล่าวในวิธีที่จะทำให้คนฟังเข้าใจผิดได้ เพราะ “คำพูดที่เกินกว่า” ความจริง “ก็มาจากมาร” (มัทธิว 5:37 THSV/TNCV) (MB 68.2)

การกระทำของคริสเตียนทุกอย่างควรโปร่งใสเหมือนแสงอาทิตย์ ความจริงมาจากพระเจ้า การหลอกลวงที่มาในหลากหลายรูปแบบล้วนมาจากซาตาน ใครก็ตามที่เบี่ยงเบนไปจากทางแห่งความจริงที่เชื่อตรงก็ตกเป็นเหยื่อของมารร้าย แต่การที่จะพูดแต่ความจริงนั้นไม่ใช่เรื่องเล็กๆ มันไม่ยากที่จะพูดอย่างถูกต้องแม่นยำ เพราะเราจะพูดความจริงไม่ได้ถ้าเราไม่รู้ความจริง บ่อยครั้งเราสรุปไปล่วงหน้า หรือมีอคติไปก่อน ได้ข้อมูลไม่ครบและตัดสินผิดพลาด จึงไม่สามารถเข้าใจอย่างถูกต้องแม้แต่ในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรา เราจะพูดความจริงไม่ได้ นอกเสียจากว่าพระเจ้าผู้ทรงเป็นความจริงนั้นทรงนำความคิดของเราตลอดเวลา (MB 68.3)

พระคริสต์ทรงกำชับเราผ่านอัครสาวกเปาโลว่า “จงให้ถ้อยคำของท่านทั้งหลายประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ” “อย่าให้คำเลวร้ายออกจากปากของท่านทั้งหลาย แต่จงกล่าวคำดีๆ ที่เสริมสร้างและที่เหมาะสมกับความต้องการ เพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยิน” (โคโลสี 4:6; เอเฟซัส 4:29) เมื่อเราพิจารณาคำเทศนาบนภูเขาด้วยคำสอนของข้อพระคัมภีร์สองข้อนี้แล้ว แสดงว่าพระคริสต์ทรงห้ามไม่ให้ล้อเล่นไม่เป็นเรื่อง พูดไร้สาระหรือคำหยาบคาย แต่ให้คำพูดนั้นบริสุทธิ์และเป็นความจริง (MB 68.4)

ผู้ที่ได้เรียนรู้จากพระคริสต์จะไม่ “มีส่วนในกิจการของความมืดที่ไร้ผล” (เอเฟซัส 5:11) ชีวิตและคำพูดจะเรียบง่าย ตรงไปตรงมา และเป็นความจริง เพราะเขากำลังเตรียมที่จะอยู่ท่ามกลางผู้บริสุทธิ์ ซึ่ง “ไม่พบความเท็จ” ในปากของพวกเขา (วิวรณ์ 14:5) (MB 69.1)

**“อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าใครตบแก้มขวาของท่าน
ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย” (มัทธิว 5:39)**

มีเหตุขุ่นเคืองใจเกิดขึ้นบ่อยๆ เพราะการที่ชาวียิวต้องเกี่ยวข้องกับทหารโรมัน มีกองกำลังตั้งเป็นจุดๆ กระจายอยู่ทั่วแคว้นยูเดียกับแคว้นกาลิลี เมื่อประชาชนเห็นทหารโรมันก็ระลึกลถึงความตกต่ำของประเทศชาติบ้านเมือง เมื่อมีการเป่าแตรเรียกทหารเข้าประจำการใต้ธงชาติโรมัน และกั้มค้านับต่อสัญลักษณ์ของอำนาจจักรพรรดิโรมันนั้นสร้างความขุ่นเคืองใจไม่น้อย เกิดเหตุพิพาทขึ้นระหว่างประชาชนกับทหารบ่อยๆ ซึ่งปลุกเร้าให้ประชาชนเกิดความจงเกลียดจงชัง บ่อยครั้งที่นายทหารโรมันพร้อมด้วยพรรคพวกบริวารเดินทางไปเพื่อจะจับและเกณฑ์ให้ชาวนาแบกหามสัมภาระขึ้นเขา หรือทำงานตรากตรำอื่นๆ ตามแต่นายต้องการ นี่ก็เป็นไปตามกฎและธรรมเนียมของชาวโรมัน ซึ่งถ้าขึ้นขัดข้องก็คงโดนทำร้ายและถูกเยาะเย้ย ความรู้สึกของประชาชนที่อยากหลุดพ้นจากแอกของโรมันก็เพิ่มทวีขึ้นทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่ามกลางชาวกาลิลีใจกล้าที่พร้อมจะกบฏอยู่แล้ว เมืองคาเปอร์นาอุมตั้งอยู่ชายแดนและเป็นที่ตั้งของกองทหารรักษาการของโรมัน ขณะที่พระเยซูสอนอยู่ที่นี่ ประชาชนก็สามารถมองเห็นกองทหารอยู่แต่ไกลซึ่งทิ่มแทงใจให้ระลึกลถึงความอับอายที่แสนระทมของชาติอิสราเอล ประชาชนหันไปมองพระคริสต์ ใจจดจ่อหวังว่าพระองค์จะเป็นผู้กำราบปราบปรามความหยิ่งยโสของพวกโรมัน (มธ 69:2)

พระเยซูทรงสลดพระทัยเมื่อทอดพระเนตรใบหน้าประชาชนที่เฝายขึ้นหาพระองค์ สีหน้าแต่ละคนประทับใจบอกรอยความช่วยเหลือ พระองค์ทรงรู้ว่าแต่ละคนต้องการอำนาจเพื่อจะไปบดขยี้ผู้ที่บีบบังคับพวกเขา แต่พระองค์ตรัสด้วยน้ำเสียงที่เป็นทุกข์ว่า “อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าใครตบแก้มขวาของท่านก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย” (มธ 70:1)

ถ้อยคำเหล่านี้เป็นเพียงการทบทวนคำสอนจากพระคัมภีร์เดิมจริงอยู่ที่มีกฎของโมเสสข้อหนึ่งว่า “ตาแทนตา ฟันแทนฟัน” (เลวีนิติ

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

24:20) แต่นั่นเป็นกฎฝ่ายพลเรือน จะไม่สามารถอ้างข้อนี้เพื่อทำการแก้แค้น เพราะมีพระธรรมของพระเจ้าหลายข้อที่กล่าวถึงเรื่องนี้ เช่น “อย่าพูดว่า ‘ข้าจะแก้แค้นความชั่ว’” “อย่ากล่าวว่ ‘ข้าจะทำแก่เขาอย่างที่เขาได้ทำแล้วแก่ข้า’” “อย่าเปรมปรีดิ์เมื่อศัตรูของเจ้าล้ม” “ถ้าศัตรูของเจ้าหิว จงให้อาหารเขากิน และถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม” (สุภาจิต 20:22; 24:29, 17; 25:21–22) (MB 70.2)

ชีวิตทั้งหมดของพระเยซูบนโลกนี้ได้แสดงออกถึงหลักการดังกล่าว พระผู้ช่วยให้รอดได้ออกจากสวรรค์เพื่อแบ่งปันอาหารแห่งชีวิตให้ศัตรูของพระองค์ แม้มีคนกดขี่ข่มเหงและใส่ร้ายป้ายสีตั้งแต่แรกที่เกิดมา แต่พระองค์ตอบสนองเขาด้วยความรักและการให้อภัยเท่านั้น พระองค์ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า “ข้าพเจ้าเปิดหลังให้ผู้โบยตีข้าพเจ้า และหันแก้มแก่คนตีงเคราข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าไม่ได้ซ่อนหน้าจากการเยาะเย้ยและการถ่มน้ำลายรด” “ท่านถูกบีบบังคับและถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้ต่อหน้าผู้ตัดขนของมันเช่นใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเช่นนั้น” (อิสยาห์ 50:6; 53:7) นอกจากนั้นคำอธิษฐานของพระองค์บนไม้กางเขน ที่อธิษฐานขอให้พระเจ้ายกโทษผู้ที่ปลงพระชนม์พระองค์ กับความหวังที่พระองค์ให้โจรผู้นั้นก็ยังเป็นบทเรียนที่สืบทอดกันมาจนถึงพวกเรา (MB 71.1)

การสถิตอยู่ของพระบิดาโอบล้อมพระผู้ไถ่ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับพระเยซูชนอกจากที่พระเจ้าแห่งความรักทรงอนุญาตให้เกิดเพื่อเป็นพระพรให้แก่ชาวโลก พระคริสต์พอพระทัยเมื่อทรงพิจารณาถึงข้อนี้ และเราก็ควรจะมีความสุขเช่นกัน ผู้ที่ได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ์ของพระคริสต์ก็เข้าสนิทกับพระองค์ สิ่งเลวร้ายที่จะมากกระทบเขาก็ไปกระทบพระผู้ช่วยให้รอดแทน เพราะพระองค์ระแวงระวังเขาอยู่ทั้งหน้าทั้งหลัง ทุกสิ่งที่กระทบเขาก็มาจากพระคริสต์ เขาไม่จำเป็นต้องสู้กับความชั่วร้าย เพราะพระคริสต์ทรงเป็นแนวป้องกันของเขา ไม่มีอะไรที่จะแตะต้องเขาได้นอกจากที่พระองค์จะอนุญาต และ “ทุกอย่าง” ที่ทรงอนุญาตนั้น ล้วนแต่ “ก่อนผลดีแก่คนที่รักพระเจ้า” (โรม 8:28) (MB 71.2)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

“ถ้าใครต้องการจะฟ้องศาล เพื่อจะปรับเอาเสื้อผ้าของท่านไป จงสละเสื้อคลุมให้เขาด้วย ถ้าใครจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร” (มัทธิว 5:40-41) (MB 71.3)

พระเยซูทรงสอนสาวกว่า เมื่อผู้มีอำนาจสั่งประการใด แทนที่จะขัดขืน ให้ทำยิ่งกว่าที่เขาสั่ง และเท่าที่เป็นไปได้ให้ทำหน้าที่พลเรือนมากกว่าที่กฎหมายบังคับ ส่วนบัญญัติโมเสสนั้นสอนให้เอาใจใส่คนยากจน เมื่อคนจนเอาเสื้อผ้าเป็นค่าประกันหรือค้ำมัดจำ เจ้าหนี้ไม่ได้รับอนุญาตที่จะบุกเข้าไปในบ้านเพื่อเอาเสื้อผ้าตัวนั้น แต่ต้องรอรออยู่ข้างนอกที่ถนน ให้ลูกหนี้เข้าไปเอามาให้ และไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม เจ้าหนี้จะต้องคืนค้ำมัดจำดังกล่าวก่อนค้ำคืนนั้น (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 24:10-13) ในสมัยพระคริสต์ประชาชนไม่ได้ใส่ใจในข้อบังคับต่างๆ ที่สอนเรื่องความเมตตาเท่าใดนัก ฝ่ายพระเยซูสอนให้สาวกยอมต่อคำตัดสินของศาล แม้จะต้องทำในสิ่งที่มากกว่าที่บัญญัติของโมเสสสั่งไว้ แม้กระทั่งจะต้องเสียเสื้อผ้าปกคลุมกายส่วนหนึ่งไปก็ให้ยอม และยิ่งไปกว่านั้น ให้คืนเจ้าหนี้ตามที่เขาควรจะได้รับ ถ้าจำเป็นก็ให้ยอมเสียมากกว่าที่ศาลอนุญาตให้เขายึด “ถ้าใครต้องการจะฟ้องศาล เพื่อจะปรับเอาเสื้อผ้าของท่านไป จงสละเสื้อคลุมให้เขาด้วย ถ้าใครจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร” (มัทธิว 5:40-41) (MB 72.1)

พระเยซูทรงเพิ่มเติมว่า “ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่าน ก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่ต้องการขอยืมจากท่าน” อันนี้เป็นบทเรียนเดียวกับที่โมเสสเคยสอน “ท่านอย่ามีใจแข็ง อย่าหัดมือของท่านไว้เสียจากพี่น้องของท่านที่ยากจนนั้น แต่ท่านจงยื่นมือของท่านให้เขา และให้เขายืมจนพอแก่ความต้องการของเขาที่เขาขาดอยู่นั้น” (เฉลยธรรมบัญญัติ 15:7-8) ข้อนี้ช่วยอธิบายความหมายที่พระเยซูสอนได้อย่างชัดเจน พระองค์ไม่ได้สอนให้เราบริจาคเรื่องเปื่อยแก่ทุกคนที่ขอ แต่ตรัสว่า “ให้เขายืมจนพอแก่ความต้องการของเขาที่เขาขาดอยู่นั้น” และควรเป็นการให้ไม่ใช่เป็นการยืม เพราะพระองค์สอนเราว่า “ให้เขายืมโดยไม่หวังจะได้อะไรคืนมา” (ลูกา 6:35 TNCV) (MB 72.2)

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

เมื่อสละ ตนช่วย ผู้ยากไร้
จะทำให้ สามฝ่าย ได้สุขศรี
หนึ่งพระคริสต์ สองเพื่อนบ้าน สามผู้ดี
สิ่งเหล่านี้ จะมาหา ผู้ทำเอง (MB 73.1)

“จงรักศัตรูของท่าน” (มัทธิว 5:44)

บทเรียนของพระเยซูว่า “อย่าต่อสู้คนชั่ว” เป็นถ้อยคำที่ฟังยากสำหรับชาวิวที่มีความเคียดแค้น เมื่อได้ยินพระองค์ตรัสดังนั้นพวกเขาจึงบ่นพึมพำกัน แต่บัดนี้พระเยซูสั่งสอนสิ่งที่หนักกว่านั้นอีก (MB 73.2)

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านของท่าน และเกลียดชังศัตรูของท่าน’ แต่เราบอกพวกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อบรรดาคนที่ข่มเหงพวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” (มัทธิว 5:43-44) (MB 73.3)

นี่คือเจตนารมณ์โดยแท้ของธรรมบัญญัติที่พวกธรรมาจารย์ได้บิดเบือน กฎข้อบังคับของพวกเขาค้ำขววดปราศจากชีวิต ผู้นำศาสนาเหล่านั้นถือว่าตนดีกว่าคนอื่นและสมควรได้รับการโปรดปรานจากพระเจ้า เพราะโชคชะตาที่เกิดขึ้นชนชาติอิสราเอล แต่พระเยซูตรัสว่า ใจที่มีความรักและรู้จักให้อภัยจะเป็นสิ่งที่ยืนยันว่า เขานั้นมีความดีความชอบมากกว่า พวกเก็บภาษีและคนบาปที่พวกเขาดูหมิ่นเหยียดหยาม (MB 73.4)

พระเยซูทรงแนะนำให้ผู้ฟังรู้จักพระเจ้าผู้ทรงครอบครองจักรวาลด้วยพระนามใหม่ คือ “พระบิดาของเรา” เพื่อให้เข้าใจว่าพระเจ้าทรงรักทรงเอ็นดูพวกเขา พระเจ้าทรงห่วงใยคนที่หลงผิดทุกคน ตามที่กล่าวอ้างในพระคัมภีร์ว่า “บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระเจ้าทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น” (สดุดี 103:13 TH1971) มนุษยชาติไม่เคยได้รับรู้ภาพลักษณ์ของพระเจ้าเช่นนี้จากศาสนาอื่นนอกจากคำสอนในพระคัมภีร์ มีลัทธิคำสอนมากมายที่สอนให้นับถือพระเจ้าผู้สูงสุดเนื่องด้วยความกลัวแทนที่

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

จะยำเกรงพระองค์เพราะความรัก ต้องคอยหมั่นสังเวท ทำพิธีบวงสรวงถวายบูชาพระองค์ ซึ่งภาพนี้ตรงกันข้ามกับคำสอนของพระคัมภีร์ที่เราเห็นพระบิดาผู้ทรงประทานแก่บุตรทั้งหลายของพระองค์ด้วยความรัก แม้แต่ชนชาติอิสราเอลเองก็ตาบอดไม่เข้าใจคำสอนอันประเสริฐของผู้เผยพระวจนะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก จนคำสอนของพระองค์เหมือนเรื่องใหม่ เป็นของประทานใหม่ให้กับมนุษย์ (MB 74.1)

ชาวียิวถือว่าพระเจ้าทรงรักผู้ที่รับใช้พระองค์ด้วยการทำตามข้อบังคับของพวกธรรมาจารย์ ส่วนมนุษย์คนอื่นล้วนแต่ตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่ง แต่พระเยซูสอนว่า มิใช่เช่นนั้น มนุษย์ทั้งโลกไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือคนชั่วก็ได้รับแสงแห่งความรักของพระองค์เช่นกัน ดังบทเรียนนี้ที่น่าน่าจะได้รับจากธรรมชาติ “เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม” (มัทธิว 5:45) (MB 74.2)

ไม่ว่าชาวธรรมชาติมีพลังอำนาจในตัวเอง โลกจึงโคจรรอบดวงอาทิตย์และอำนาจผลผลิตมากมายทุกปี ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าต่างหากที่ทรงนำการโคจรของดวงดาว ทรงจัดทางเดินไว้ให้ดาวแต่ละดวงอย่างเป็นระเบียบ ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์จึงมีฤดูกาลต่างๆ มีร้อน มีหนาว มีฝนมีแล้ง กลางวันกลางคืน มีฤดูหว่านและฤดูเกี่ยว สลับกันไปตามลำดับ พืชผักองามด้วยพระดำรัสสั่ง ใบผลิและดอกบานก็ด้วยพระวจนะของพระองค์ สิ่งดีทั้งปวงที่เรามี ฝนที่โปรยลงมารดแผ่นดิน ล้ำแสงทั้งมวล อาหารทุกคำ เวลาทุกนาทีของชีวิต ล้วนเป็นของประทานแห่งความรัก (MB 74.3)

ในขณะที่เราเองไม่มีความน่ารัก ทั้งยังไม่รักคนอื่น “ใช้ชีวิตอย่างชั่วร้าย และอิจฉาริษยา ถูกชิงชังและเกลียดกัน” ขณะนั้นเองพระบิดาของเราก็ยังทรงเมตตาเรา “เมื่อพระกรุณาและความรักของพระเจ้าองค์พระผู้ช่วยให้รอดของเราปรากฏ พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดไม่ใช่เพราะความชอบธรรมที่เราได้ทำ แต่เพราะพระเมตตาของพระองค์” (ทิตัส 3:3-5 THSV/TNCV) เมื่อเราได้รับความรักของพระองค์แล้ว เราก็จะมีความสุขภาพ

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

อ่อนโยนต่อคนอื่น ไม่เพียงแต่ต่อคนที่เราถูกใจ แต่ต่อคนที่หลงผิด ใช้ชีวิตในความบาปด้วย (MB 75.1)

บุตรของพระเจ้าคือคนที่รับเอาพระลักษณะนิสัยของพระองค์ไป ยศ-ฐาบรรดาศักดิ์ เชื้อชาติ ศาสนาไม่ใช่สิ่งที่พิสูจน์ว่าเราเป็นสมาชิกครอบครัวของพระเจ้า หากเป็นความรักที่มีต่อมวลมนุษย์ แม้แต่คนบาปที่ยังไม่เปิดใจรับฟังเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ยังตอบสนองต่อความกรุณา แม้คนที่ถือโทษโกรธแค้นก็ยังรู้จักแสดงความรักต่อคนที่รักเขา มีแต่พระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นที่ตอบสนองความเกลียดชังด้วยความรัก เมื่อมีคนทำดีต่อคนชั่วที่ไม่รู้จักคุณด้วยใจกรุณา คือทำดีโดยไม่หวังการตอบแทน นั่นแหละคือตราประทับหลวงแห่งสวรรค์ เป็นสัญลักษณ์ว่าเขาคือราชบุตรของพระเจ้าสูงสุด (MB 75.2)

“เพราะฉะนั้น...จงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม (มัทธิว 5:48)

คำว่า ‘เพราะฉะนั้น’ แสดงถึงการสรุปข้อความที่สอนไว้ก่อนหน้านี้ที่พระเยซูทรงบรรยายให้ผู้ฟังทราบถึงพระเมตตาคุณและความรักมั่นคงของพระเจ้า พระเยซูสอนว่า เนื่องจากพระบิดาของท่าน “ทรงพระกรุณาหึงต่อคนนอกตัญญูและคนชั่ว” (ลูกา 6:35) พระองค์ทรงน้อมพระองค์ลงเพื่อยกเราขึ้น ฉะนั้นเราก็สามารถมีอุปนิสัยที่เปลี่ยนไปตามพระลักษณะของพระองค์ และสามารถยื่นต่อหน้ามนุษย์และทูตสวรรค์โดยปราศจากตำหนิได้ (MB 76.1)

โดยพระองค์แล้ว เจื่อนไขชีวิตนิรันดร์ทุกวันนี้ไม่ต่างกับสมัยสวนเอเดนเลย นั่นคือความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบ การประสานเข้ากัน เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า และชีวิตที่สอดคล้องไม่เบี่ยงเบนจากหลักการแห่งธรรมบัญญัติของพระองค์ นี่คือมาตรฐานของอุปนิสัยที่สอนไว้ทั้งในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ไม่ไกลเกินเอื้อม เพราะในพระบัญชาทุกข้อของพระเจ้า มีพระสัญญาารองรับ พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งไว้เพื่อเราจะได้เป็นเหมือนพระองค์ และสำหรับทุกคนที่ไม่ได้อริ้นขัดขวางพระองค์ พระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ (MB 76.2)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

พระเจ้าทรงรักเราด้วยความรักที่เกินบรรยาย เมื่อเราเข้าใจส่วนหนึ่งของความรักที่กว้างใหญ่ไพศาล คือความรักที่เกินความเข้าใจ ก็จะถูกประกายให้เรามีความรักต่อพระองค์ เมื่อคนบาปรู้ถึงความรักของพระคริสต์ที่ทรงรักเขาในขณะที่ยังเป็นคนบาป ใจที่ดื้อรั้นจะอ่อนลงและเขาจะรับการเปลี่ยนแปลงเป็นบุตรของสวรรค์ พระเจ้าไม่ใช่วิธีการบังคับ ความรักต่างหากที่เป็นเครื่องมือของพระองค์ในการกำจัดความบาปออกจากหัวใจ ด้วยความรักพระองค์เปลี่ยนคนเย่อหยิ่งให้เป็นคนใจถ่อม ทั้งเปลี่ยนความเกลียดชังและความสงสัยให้เป็นความรักและความเชื่อ (MB 76.3)

ชาวยิวบากบั่นเพียรพยายามเพื่อให้บรรลุถึงความสมบูรณ์แบบ แต่ก็ล้มเหลว พระคริสต์ได้บอกไว้แล้วว่า ความชอบธรรมของพวกเขาก็เข้าแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้ บัดนี้พระองค์ทรงอธิบายถึงลักษณะความชอบธรรมซึ่งคนที่จะเข้าแผ่นดินสวรรค์พึงมี ตลอดคำเทศนาบนภูเขาพระองค์สอนถึงผลแห่งความชอบธรรม แต่ในข้อนี้พระองค์สรุปที่มาและลักษณะของความชอบธรรมนั้น คือให้เราสมบูรณ์ดีพร้อม เพราะพระองค์ทรงสมบูรณ์ดีพร้อม ธรรมบัญญัติเป็นเพียงการถอดแบบพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า หลักการอันเป็นรากฐานของการปกครองของพระองค์ได้ปรากฏแจ้งในพระบิดาของเรา จงให้เราพิจารณาถึงเรื่องนี้ (MB 77.1)

พระเจ้าทรงเป็นความรัก ดวงอาทิตย์ฉายลำแสงออกมาฉับันใด ความรัก แสงสว่างและความสุขก็ไหลมาจากพระองค์สู่ชีวิตทั้งหลายที่พระองค์ทรงสร้างฉันนั้น การให้เป็นคุณลักษณะโดยธรรมชาติของพระองค์ ความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวฉายออกจากชีวิตของพระองค์ (MB 77.2)

พระเจ้าทรง ได้รับ เกียรติมากหลาย

เมื่อบุตรชาย บุตรสาว ได้ศักดิ์ศรี

พระองค์ทรง ชื่นชม และยินดี

ทรงปรานี ดั่งบิดา รักบุตรตน (MB 77.3)

เช่นเดียวกัน พระองค์ให้เราสมบูรณ์ดีพร้อมเหมือนอย่างพระองค์ คือให้เราเป็นดวงสว่างที่จะส่องแสงและอำนวยพรให้คนที่อยู่รอบข้างเหมือนที่

3. ธรรมบัญญัติสอนใจ

พระองค์ทรงเป็นให้กับจักรวาล เราไม่มีอะไรในตัวเราเอง แต่เมื่อแสงแห่งความรักของพระองค์ส่องต่อเรา เราก็ต้องสะท้อนแสงนั้นต่อให้ผู้อื่น ด้วยการรับความดีจากพระองค์ แล้วเราจะสามารถเป็นคนดีพร้อมในขอบเขตของเราเหมือนที่พระองค์ทรงสมบูรณ์ดีพร้อมในส่วนของพระองค์ (MB 77.4)

พระเยซูตรัสว่า จงสมบูรณ์ดีพร้อมอย่างที่เราบิดาของท่านทรงสมบูรณ์ดีพร้อม ถ้าเราเป็นลูกของพระเจ้า เรามีส่วนในพระลักษณะของพระองค์ แล้วเราก็ต้องเป็นเหมือนพระองค์อย่างแน่นอน คนที่เป็นลูกทุกคนดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยชีวิตที่รับมาจากผู้เป็นพ่อ ถ้าเราเป็นลูกของพระเจ้าที่บังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะดำรงอยู่ด้วยชีวิตที่ได้รับมาจากพระเจ้า ในพระคริสต์ “ความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่” (โคโลสี 2:9) และชีวิตของพระเยซูจะปรากฏอยู่ “ในร่างกายเนื้อหนังที่ต้องตายของเรา” (2 โครินธ์ 4:11) เมื่อเป็นเช่นนั้นชีวิตของเราจะมีลักษณะเดียวกันและเราจะประกอบกิจแบบเดียวกันกับพระองค์ และชีวิตของเราจะสอดคล้องกับธรรมบัญญัติทุกข้อ เพราะ “บทบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าสมบูรณ์ไร้ที่ติ ฟื้นฟูจิตวิญญาณ” (สดุดี 19:7 TNCV) และเพราะความรัก “ความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:4 TKJV) (MB 77.5)

4. แรงแบนดาลใจในการรับใช้

“จงระวัง อย่าทำศาสนกิจเพื่ออวดคนอื่น” (มัทธิว 6:1)

คำสอนของพระคริสต์บนภูเขาเป็นการบรรยายถึงบทเรียนที่พระองค์ทรงสำแดงในชีวิตโดยไม่ใช้ถ้อยคำ และที่ประชาชนยังไม่เข้าใจ พวกเขาไม่เข้าใจว่า เมื่อพระองค์มีฤทธิ์อำนาจเช่นนี้ ทำไมพระองค์จึงไม่ใช่เพื่อจะได้สิ่งที่ถือกันว่าเป็นประโยชน์สูงสุด วิธีการและแรงแบนดาลใจของพวกเขาตรงกันข้ามกับพระองค์ ในขณะที่คนเหล่านั้นอ้างว่าเป็นห่วงธรรมบัญญัติที่จริงพวกเขาอยากได้เกียรติ พระองค์จึงสอนว่า ผู้ที่รักตนเองเป็นผู้ละเมิดต่อธรรมบัญญัติ (MB 79.1)

ความจริงแล้วหลักการที่พวกฟาริสียึดถือก็เป็นหลักการเนื้อแท้ของมนุษยชาติในทุกยุคสมัย เพราะจิตวิญญาณของพวกฟาริสีนี้แหละเป็นธรรมชาติของมนุษย์ทั่วไป ส่วนพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงสำแดงว่า จิตวิญญาณและวิธีการของพระองค์ต่างจากของพวกธรรมจารย์ คำสอนของพระองค์ยังคงตรงประเด็นสำหรับทุกชาติทุกสมัย (MB 79.2)

ในสมัยพระคริสต์พวกฟาริสีหมั่นสร้างบุญสร้างกุศลเพราะหวังให้สวรรค์โปรดปรานเพื่อจะได้มีเกียรติศักดิ์ศรีและความเจริญรุ่งเรือง เขาถือว่าสิ่งเหล่านี้เป็นบำเหน็จรางวัลจากบุญกุศลที่ได้ทำ ในขณะที่เดียวกันพวกเขาโอ้อวดคุณงามความดีที่ได้กระทำเพื่อเรียกร้องความสนใจ และสร้างชื่อเสียงว่าตนเป็นคนธรรมะธัมโม (MB 79.3)

พระเยซูทรงประณามการทำดีเพื่อเอาหน้าว่า พระเจ้าไม่ทรงรับรู้ถึงการรับใช้แบบนั้น บำเหน็จเดียวที่จะได้รับคือสิ่งที่พวกเขามุ่งหวัง นั่นก็คือการได้ค่ายก่อกองขมเขยและการเป็นที่นิยมจากประชาชน (MB 80.1)

4. แรงบันดาลใจในการรับใช้

พระองค์ตรัสว่า “เมื่อท่านหยิบยื่นแก่คนขัดสน อย่าให้มือซ้ายรู้สิ่งที่มือขวาทำ เพื่อให้การให้ของท่านเป็นความลับ แล้วพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นสิ่งที่ทำเป็นการลับจะประทานบำเหน็จแก่ท่าน” (มัทธิว 6:3-4 TNCV) (MB 80.2)

ในข้อนี้พระเยซูไม่ได้หมายความว่า การดีทุกอย่างจะต้องเป็นการลับเสมอไป เมื่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจให้อัครสาวกเปาโลเขียนถึงการเสียสละด้วยใจกว้างขวางของคริสตจักรในแคว้นมาซิโดเนีย ท่านไม่ปิดบัง แต่ได้เปิดเผยถึงพระคุณของพระคริสต์ที่ประกอบกิจในพวกเขา คนอื่นจึงได้รับจิตวิญญูญาณแบบเดียวกัน และในทำนองเดียวกันนั่นเอง ท่านเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์ว่า “ความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เราใจพวกเขาเป็นอย่างมาก” (2 โครินธ์ 9:2) (MB 80.3)

ความหมายของพระคริสต์ชัดเจนตามที่ตรัสไว้ คืออย่าทำการกุศลเพื่อเอาหน้า ชีวิตที่เป็นไปตามการทรงนำของพระเจ้า จะไม่มีวันรู้สึกว่าอยากทำเพื่อได้หน้า ผู้ที่อยากให้คนยกย่องสรรเสริญ และถือว่าคำชมเป็นขนมหวานของเขาก็เป็นคริสเตียนแต่ในนาม (MB 80.4)

สาวกของพระคริสต์ทำการดีเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงให้กำลังและพระคุณแก่พวกเขา ไม่ใช่เพื่อตัวเอง การดีทุกอย่างล้วนก็ด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ และพระวิญญูญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงประทาน ไม่ใช่เพื่อให้เกียรติแก่ผู้รับ เมื่อแสงแห่งพระคริสต์ส่องแจ้งในใจแล้ว ปากก็จะเต็มไปด้วยคำขอบพระคุณและสรรเสริญพระเจ้า เราจะไม่คิดหรือพูดถึงการอธิษฐาน การปฏิบัติต่อหน้าที่ การกุศล หรือแม้แต่การเสียสละของเราเอง แต่เราจะเชิดชูพระเยซูคริสต์ไว้เหนือทุกสิ่ง (MB 80.5)

เราควรให้ด้วยความจริงใจ ไม่ใช่เพื่ออวดดี แต่เพราะความรัก เพราะความเห็นใจที่เรามีต่อผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก ความจริงใจและความเมตตาปราณีเป็นแรงบันดาลใจที่สวรรค์ยอมรับ คนที่รักและทุ่มเทด้วยใจจริง พระเจ้าทรงถือว่ามีความค่ามากกว่าทองคำจากเมืองโอฟีร์ (MB 81.1)

เราไม่ควรคิดถึงบำเหน็จที่จะได้รับ แต่ควรคำนึงถึงการรับใช้เป็นที่ตั้ง แล้วพระเจ้าจะทรงตอบแทนให้เราในภารกิจทุกอย่างที่เราทำด้วยใจ

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

เมตตา “พระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลึกลับ จะประทานบำเหน็จแก่ท่าน” จริงอยู่ พระเจ้าเองทรงเป็นบำเหน็จที่ยิ่งใหญ่ที่ครอบคลุมรางวัลอื่นๆ แต่เราจะรับพระองค์และยินดีในพระองค์ได้ก็ต่อเมื่ออุปนิสัยของเราเปลี่ยนไปตามพระลักษณะของพระองค์ เพราะเราจะไม่ซาบซึ้งในพระองค์จนกว่าเราได้รับพระลักษณะนิสัยอย่างพระองค์ก่อน และขณะที่เรารู้สึกชีวิตให้พระเจ้าในการรับใช้เพื่อนมนุษย์ พระองค์จะประทานพระองค์เองแก่เรา (MB 81.2)

ไม่มีใครที่เปิดใจให้กระแสน้ำไหลสู่ผู้อื่นผ่านชีวิตจิตใจของเขา โดยที่เขาเองไม่ได้รับพระพรอย่างใหญ่หลวงเช่นกัน เหมือนน้ำที่ไหลจากภูเขาลงไปสู่ทะเลผ่านเนินเขาและทุ่งราบ สถานที่เหล่านั้นไม่ได้รับความเสียหายในการเป็นทางผ่าน แต่ได้รับประโยชน์นับร้อยเท่า ลำธารที่ไหลโกรกอำนวยการผลอนันต์ สองฟากฝั่งมีหญ้าเขียวสดกว่าที่ใด ต้นไม้เขียวขจี และมีดอกไม้บานสะพรั่ง เมื่อแผ่นดินโดยรอบแห้งผากเพราะลมฤดูร้อนมีลำน้ำเป็นเส้นสีเขียวสายหนึ่งเห็นอยู่แต่ไกล และทุ่งราบที่เปิดตัวเป็นช่องให้น้ำไหลผ่านจากภูเขาลงไปสู่ทะเลนั้น ปกคลุมไปด้วยความสดชื่นและความสวยงาม เป็นอนุทวารณ์ถึงพระคุณของพระเจ้าที่ตอบแทนทุกคนที่อุทิศตัวเพื่อเป็นท่อพระพรแก่คนทั้งปวง (MB 81.3)

นี่คือพระพรของผู้ที่แสดงความเมตตาต่อคนยากจน ดังที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์กล่าวว่า “ไม่ใช่เป็นการแบ่งปันอาหารของเจ้าแก่ผู้วิโยค และให้ที่พักพิงแก่คนยากจนเร่ร่อนหรือ ไม่ใช่การให้เสื้อผ้าแก่ผู้เปลือยกายที่เจ้าพบ และช่วยเหลือเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าเองหรือ เมื่อนั้นความสว่างของเจ้าจะเจิดจ้าดังรุ่งอรุณ เจ้าจะรับการบำบัดรักษาอย่างรวดเร็ว... องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำเจ้าตลอดไป จะทรงให้เจ้าอิมเมจในดินแดนที่ดวงตะวันแผดเผา...เจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่ได้รับการรดน้ำอย่างดี เหมือนน้ำพุที่มีน้ำไหลอยู่ตลอด” (อิสยาห์ 58:7-11 TNCV) (MB 82.1)

การกุศลเป็นทางทวิพร เพราะไม่เพียงแต่เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือเท่านั้น แต่ยังอำนวยพรให้ผู้ที่ช่วยเหลือมากกว่า เมื่อพระคุณของพระเจ้าอยู่ในใจก็จะสร้างอุปนิสัยที่ตรงกันข้ามกับความเห็น-

4. แรงบันดาลใจในการรับใช้

แก้ตัว และขัดเกลาให้มีคุณลักษณะที่สง่างามขึ้น การทำดีลับหลังจะสร้างความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นระหว่างมนุษย์ด้วยกัน และนำพาเราให้ใกล้ชิดพระทัยพระเจ้าผู้ทรงเป็นแรงบันดาลใจอยู่เบื้องหลัง การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ทุกอย่าง การเสียสละ การแสดงความรักและเอาใจใส่ในเรื่องเล็กเรื่องน้อยที่หลังไหลออกจากชีวิตอย่างเงิบๆ เหมือนกลิ่นหอมของดอกไม้ที่ฟุ้งกระจายโดยไม่ส่งเสียง เมื่อประกอบเข้าช่วยให้ชีวิตมีความสุขไม่น้อยในที่สุดก็จะปรากฏว่าการเสียสละเพื่อประโยชน์และความสุขของคนอื่นถึงแม้จะเล็กน้อยและโลกไม่รับรู้ แต่ก็เป็นที่ยอมรับในสวรรค์เพราะเป็นสัญลักษณ์แห่งความสัมพันธ์ระหว่างเรากับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหัศจรรย์แต่ยอมกลายเป็นคนยากจนเพื่อประโยชน์แก่เรา (MB 82.2)

การดีอาจกระทำลับหลังได้ แต่ผลที่มีต่ออุปนิสัยของผู้กระทำนั้นปกปิดไม่ได้ ถ้าเราทุ่มเทสุดใจในการติดตามพระคริสต์ เราจะใกล้ชิดกับพระเจ้า และพระวิญญูญาณบริสุทธิ์จะสัมผัสใจเราให้ร่วมประสานกับพระองค์ (MB 83.1)

ประชากรของพระองค์ผู้เชื่อวางใจและใช้ของประทานในโลกให้เกิดประโยชน์ด้วยพระคุณและกำลังจากพระเจ้าจะได้รับตะลันต์เพิ่มจากพระองค์ พระเจ้าทรงยินดีรับรองการรับใช้ของพวกเขาคือต่อหน้าชาวสวรรค์ผู้ที่มุ่งมั่นที่จะสร้างอุปนิสัยอย่างคริสเตียนด้วยการฝึกกระทำที่ดีในโลกนี้จะได้เก็บเกี่ยวผลในโลกหน้า ตามที่ตนได้หว่านเอาไว้ งานที่เขาเริ่มในโลกจะสำเร็จสมบูรณ์ในชีวิตนิรันดร์ที่บริสุทธิ์และสูงส่ง (MB 83.2)

“เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนพวกหน้าซื่อใจคด” (มัทธิว 6:5)

พวกพาริสีได้กำหนดเวลาอธิษฐานในแต่ละวัน ซึ่งบางครั้งเวลาดังกล่าวเป็นตอนที่พวกเขาอยู่กลางตลาดหรืออยู่ท่ามกลางคนจำนวนมาก แต่ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน เมื่อถึงเวลาอธิษฐานพวกพาริสีก็จะหยุดอยู่ตรงนั้น แล้วก็ท่องบทสวดเสียงดัง การนมัสการเช่นนี้ไม่ได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

แต่เป็นการทำเพื่อเอาหน้า พระเยซูจึงประณามการกระทำเช่นนี้อย่างมาก แต่ในขณะที่เดียวกันพระองค์ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ควรอธิษฐานในที่สาธารณะ เพราะพระองค์เองทรงอธิษฐานกับสาวกต่อหน้าฝูงชนด้วย พระองค์สอนว่าการอธิษฐานส่วนตัวไม่ควรเปิดเผยต่อสาธารณชน เราควรเข้าเฝ้าพระเจ้าในที่ลับ ทูลเรื่องภาระใจของเราต่อพระองค์ห่างไกลจากคนสอดรู้สอดเห็น (MB 83.3)

“ส่วนท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน” (มัทธิว 6:6) เราควรมีที่ประจำสำหรับการอธิษฐานส่วนตัว พระเยซูทรงมีสถานที่ต่างๆ ที่ทรงใช้สนทนากับพระเจ้า และเราก็ควรมีเช่นกันถึงแม้จะเป็นสถานที่ที่ดูธรรมดาก็ตาม เราต้องปลีกตัวบ่อยๆ เพื่ออยู่กับพระเจ้าแต่ลำพัง (MB 84.1)

“จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้สถิตในที่ลับ” (มัทธิว 6:6) เราสามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าผ่านพระนามพระเยซูด้วยความมั่นใจเหมือนอย่างเด็ก ไม่จำเป็นต้องมีผู้สื่อกลางใดอีก เพราะโดยผ่านพระเยซูเราสามารถเปิดใจให้พระเจ้าผู้ทรงรักและรู้จักเราทั้งหลาย (MB 84.2)

เมื่อเราอธิษฐานในที่ลับ มีพระเจ้าเท่านั้นที่รับรู้ถึงความทุกข์สุขในใจ เราสามารถปรับทุกข์กับพระบิดาในเรื่องความปรารถนาส่วนลึกในใจของเราได้ เพราะพระเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ขณะที่จิตใจสงบนิ่ง พระสุรเสียงที่ไม่เคยเพิกเฉยต่อการร้องทุกข์ของมนุษย์ จะตรัสตอบในใจของเรา (MB 84.3)

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตากรุณา” (ยาโคบ 5:11 TNCV) พระองค์ทรงเฝ้ารอดด้วยความรักที่ไม่เห็นดเห็นน้อยเพื่อรับฟังการสารภาพบาปของผู้ที่หลงผิด และยอมรับผู้ที่มีจิตใจสำนึกผิด พระองค์ทรงรอให้เราแสดงความกตัญญูรู้คุณต่อพระองค์ เหมือนผู้เป็นแม่ที่คอยดูรอยยิ้มของลูกน้อยอันเป็นที่รักของเธอ เราควรตระหนักว่า พระองค์ทรงรักทรงเอ็นดูเราทั้งหลายอย่างล้นหลาม ทรงเชื่อเชิญให้เรานำความทุกข์โศกของเรามามอบให้พระองค์ แล้วพระองค์จะทรงปลอบประโลมด้วยความรัก จงเอาบาดแผลให้พระองค์รักษา นำความอ่อนแอให้พระองค์ทรงเสริมกำลัง และความว่างเปล่าให้พระองค์ทรงเติมเต็ม ผู้ที่มาหา

4. แรงแบนดาลใจในการรับใช้

พระองค์ไม่เคยผิดหวัง เพราะ “คนทั้งหลายที่ฟังดูพระองค์จะเบิกบาน เขาจะไม่อดสู” (สดุดี 34:5) (MB 84.4)

คนทั้งหลายที่เข้าเฝ้าพระเจ้าในที่ลับ วิงวอนให้พระองค์ทรงช่วยในเรื่องความจำเป็น จะไม่ทูลขอโดยเปล่าประโยชน์ เพราะ “พระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะประทานบำเหน็จแก่ท่าน” (มัทธิว 6:6) เมื่อเราต้อนรับพระเยซูคริสต์เข้ามาสถิตอยู่ด้วยทุกวัน เราก็จะสัมผัสถึงพลังอำนาจที่มองไม่เห็นอยู่รอบๆ ตัวเรา และเมื่อเราฟังดูที่พระเยซูเราก็จะกลายเป็นเหมือนพระองค์ เพราะเราก็เปลี่ยนไปตามสิ่งที่เราดูใจก็เย็นลง มีความอ่อนโยน และสง่างามเหมาะสมสำหรับแผ่นดินสวรรค์ เมื่อเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์แล้ว เราจะมีความบริสุทธิ์ ความกระตือรือร้น และจริยธรรมมากขึ้นอย่างแน่นอน เราจะอธิษฐานด้วยสติมากขึ้น นี่คือการศึกษาที่พระเจ้ากำลังสอนเรา ซึ่งแสดงออกในความขยันและความร้อนรน (MB 85.1)

คนที่หันมาฟังพระเจ้าด้วยการขะมักเขม้นอธิษฐานเป็นประจำทุกวัน จะมีความมุ่งมั่นที่สูงส่ง จะหิวกระหายความชอบธรรมอย่างต่อเนื่อง และเข้าใจหลักความจริงกับหน้าที่อย่างชัดเจน เมื่อเราติดสนิทกับพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ เราจะสามารถแบ่งปันความสว่างและสันติสุขที่ครอบครองจิตใจให้แก่ผู้ที่เราติดต่อกี่ยวข้องด้วย กำลังที่เราได้รับจากการอธิษฐานต่อพระเจ้ารวมกับการฝึกฝนอย่างพากเพียรให้มั่นใจอยู่เสมอ จะช่วยเตรียมเราให้พร้อมที่จะปฏิบัติหน้าที่ประจำวันและรักษาจิตวิญญาณให้มีสันติสุขในทุกสถานการณ์ (MB 85.2)

ถ้าเราเข้าใกล้ชิดกับพระเจ้า พระองค์จะทรงใส่ถ้อยคำในปากของเรา คือคำสรรเสริญพระนามพระองค์ พระองค์จะทรงสอนทำนองเพลงของเหล่าทวยเทพที่ร้องขอบพระคุณต่อพระบิดาในสวรรค์ ทุกอริยาบถในชีวิตจะแสดงออกถึงความรัก และความสว่างของพระเจ้าช่วยให้รอดผู้สถิตในใจ ความวุ่นวายภายนอกจะไม่สามารถกระทบเข้าไปถึงชีวิตที่ดำรงอยู่ด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าได้ (MB 85.3)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

**“แต่เมื่อพวกท่านอธิษฐาน อย่าพูดพล่อยๆ ซ้ำซาก
เหมือนบรรดาคนต่างชาติ” (มัทธิว 6:7)**

บางคนคิดว่าจะสร้างบุญได้ด้วยการสวดมนต์ภาวนา และบทสวดที่ยาวยิ่งได้บุญ แต่ถ้าพวกเขาบริสุทธิ์ด้วยการกระทำของเขาเองได้จริงก็คงเป็นเรื่องน่ายินดีที่อวดอ้างได้ ความเชื่อเรื่องการสวดมนต์และการตั้งจิตอธิษฐานนี้เป็นเพียงปรากฏการณ์ของ ‘ตนเป็นที่พึ่งของตน’ ซึ่งเป็นหลักการอยู่เบื้องหลังคำสอนที่เยี่ยมเยินทั้งหลาย พวกฟาริสีรับเอาวิธีการอธิษฐานแบบท่องบทสวดจากคนต่างชาติ ในสมัยของเราการอธิษฐานเช่นนี้ยังไม่สิ้นเชื้อ แม้กระทั่งคนที่อ้างว่าตนเป็นคริสเตียนก็ยังทำอยู่ แต่การท่องบทสวด และการย้ำคำเดิมในขณะที่ใจไม่สำนึกว่าต้องการพระเจ้า ก็ไม่ต่างกับคำอธิษฐานของคนที่ไม่รู้จักพระองค์ที่ “พูดพล่อยๆ ซ้ำซาก” (MB 86.1)

การอธิษฐานไม่ได้สร้างบุญหรือลบล้างความบาปแต่อย่างใด ส่วนนวนโวหารทั้งหลายไม่เท่าความรู้สึกลึกเดียวที่อยากเป็นคนบริสุทธิ์ คำอธิษฐานด้วยวาทศิลป์ที่เลิศหรูก็เป็นเพียงถ้อยคำลมๆ แล้งๆ ถ้าไม่ได้ออกมาจากใจจริง แต่เมื่ออธิษฐานอย่างเรียบง่ายและจริงใจตามความปรารถนาของเรา เหมือนกับที่เราขอความช่วยเหลือจากเพื่อนมนุษย์ด้วยความเชื่อมั่นว่าเราจะได้ในสิ่งที่เราขอ นั่นคือการอธิษฐานด้วยความเชื่อ พระเจ้าไม่ประสงค์ให้เราแสดงความชื่นชมด้วยพิธีกรรม พระบิดาผู้ทรงพระเมตตาเนื่องนิത്യ ทรงรับฟังคำร้องขอที่ไม่เป็นภาษาที่ออกมาจากใจสำนึกผิดและรู้ซึ่งในความอ่อนแอของตน (MB 86.2)

**“เมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าที่เศร้าเหมือน
คนหน้าซื่อใจคด” (มัทธิว 6:16 TNCV)**

การอดอาหารตามแบบของพระคัมภีร์ไม่ใช่พิธีกรรมที่แสดงออกด้วยการงดอาหาร การสวมผ้ากระสอบหรือการโรยขี้เถ้าบนศีรษะเหมือนที่เขา

4. แรงแบนตาลใจในการรับใช้

ทำกันในสมัยโบราณเท่านั้น เพราะคนที่เศร้าเสียใจเนื่องในความบาปจะไม่อดอาหารเพื่อเป็นการไถ้อวด (MB 87.1)

จุดประสงค์ของการอดอาหารตามที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่เรานั้น ไม่ใช่เพื่อทรมาณร่างกายเพราะบาปที่อยู่ใจ แต่เพื่อช่วยเราให้ตระหนักว่าบาปนั้นร้ายแรงเพียงไร เพื่อเราจะได้อ้อมใจลงต่อพระเจ้าและรับเอาพระคุณของพระองค์ที่อภัยบาปของเรา พระองค์ทรงบัญชาแก่ชนชาติอิสราเอลว่า “จงฉีกใจของเจ้า มิใช่ฉีกเสื้อผ้าของเจ้า จงหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย” (โยเอล 2:13 TH1971) (MB 87.2)

เป็นการไร้ประโยชน์ที่จะบำเพ็ญทุกรกิริยาหรือปลอบใจตัวเองว่าจะสร้างบุญล่ำพั่งด้วยตัวเอง หรือจะซื้อความรอดท่ามกลางเหล่าวิสุทธิชนได้เอง เมื่อมีคนถามพระคริสต์ว่า “เราจะต้องทำอะไรบ้างถึงจะทำงานของพระเจ้าได้” พระองค์ทรงตอบว่า “งานของพระเจ้าคือการวางใจในผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา” (ยอห์น 6:28-29) การกลับใจคือการหันออกจากการพึ่งพาตนเองไปพึ่งพระคริสต์ และเมื่อเรารับพระคริสต์เข้ามาสถิตในชีวิตด้วยความเชื่อ เราก็จะแสดงออกด้วยการกระทำดี (MB 87.3)

พระเยซูตรัสว่า “แต่ท่านเมื่อถืออดอาหาร จงล้างหน้าและเอาน้ำมันชโลมศีรษะ เพื่อคนทั้งหลายจะรู้ว่าท่านถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้สถิตในที่ลับ” (มัทธิว 6:17-18) สิ่งใดที่ทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ควรทำด้วยใจเบิกบาน ไม่ใช่ทำด้วยสีหน้าละห้อย ไม่มีอะไรน่าเศร้าในคำสอนของพระเยซู ถ้าคริสเตียนแสดงท่าทางเหมือนกำลังไว้ทุกข์ ประหนึ่งว่าพระเจ้าทำให้ตนผิดหวัง พวกเขา ก็บิดเบือนพระลักษณะของพระองค์ และเป็นการใส่คำคัดค้านไว้ในปากของศัตรู พวกเขาอาจอ้างว่ามีพระเจ้าเป็นพระบิดา แต่พูดด้วยอาการเหมือนคนกำลังแบกโลก รวากับแฉ่งให้โลกเห็นว่าเป็นลูกกำพร้า (MB 88.1)

พระคริสต์ทรงปรารถนาให้เราเห็นว่ากรับใช้เป็นเรื่องที่น่ายินดี เพราะมันเป็นเรื่องที่น่ายินดีจริงๆ จงเปิดเผยเรื่องการเสียสละ และความทุกข์ในใจให้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงรักและทรงเอ็นดูพร้อมกับวางภาระไว้ที่เชิงไม้กางเขน แล้วมุ่งหน้าต่อไปด้วยความชื่นชมยินดีว่า พระองค์ “ทรง

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

รักเราก่อน” คนอื่นอาจไม่รับรู้ถึงการลับที่เกิดขึ้นระหว่างเรากับพระเจ้า แต่ผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงกระทำการในใจ จะปรากฏชัดให้ทุกคนเห็น เพราะ “พระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะประทานบำเหน็จแก่ท่าน” (มัทธิว 6:18) (MB 88.2)

“อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตน ในโลก” (มัทธิว 6:19 TNCV)

สมบัติที่เก็บไว้ในโลกไม่จริงยั่งยืน เพราะอาจมีคนลักขโมย มอดทำลาย สนิมกัด ไฟไหม้ พายุถล่ม ทำให้ของมีค่าพลัดพรากไปจากเราได้ ที่จริงแล้ว “ทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย” (มัทธิว 6:21 TNCV) ถ้าสะสมสมบัติไว้ในโลก จิตใจก็จะหมกมุ่นอยู่กับของฝ่ายโลก จนไม่มีเวลาคิดถึงอะไรที่เกี่ยวกับสวรรค์ (MB 88.3)

ในสมัยพระเยซูชวาวียออยู่เพื่อเงิน และรักสิ่งของฝ่ายโลกมากจนไม่มีที่ว่างในใจสำหรับพระเจ้าหรือเรื่องศีลธรรม ในสมัยนี้ก็เช่นกัน ความละโมภโลกมากเป็นมนต์สะกดจิตจนขั้นนำไปบิดเบือนความเป็นธรรม และมนุษย์โดยทั่วไปก็เสื่อมทราม การปรนนิบัติรับใช้ขาดเติมไปด้วยความวิตกกังวล ความสับสน และงานตรากตรำ เพื่อให้ได้มาแค่เพียงสมบัติชั่วคราว (MB 88.4)

พระเยซูตรัสว่า “จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตนในสวรรค์ที่ซึ่งแมลงและสนิมไม่อาจทำลายได้และที่ซึ่งโจรไม่อาจจงดแงเข้าไปขโมยได้ เพราะทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย” (มัทธิว 6:20–21 TNCV) (MB 89.1)

พระเยซูทรงชี้แนะให้เรา “สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตนในสวรรค์” เพราะเป็นประโยชน์ต่อเราเอง มีแต่สมบัติที่เราฝากไว้ในสวรรค์ที่เป็นของเราจริงๆ สมบัติที่สะสมไว้ในสวรรค์ไม่มีวันหมดอายุ ภัยธรรมชาติไม่อาจทำลายได้ ไม่มีการปล้นชิง ไม่มีมอดหรือสนิมที่จะกัดทำลายได้ เพราะพระเจ้าทรงรักษาสมบัตินั้นเอาไว้ (MB 89.2)

4. แรงบันดาลใจในการรับใช้

ทรัพย์สินสมบัติที่พระเยซูสอนว่ามีค่าเหลือประมาณ คือ “มรดกอันรุ่งเรืองของพระองค์สำหรับประชากรของพระองค์” (เอเฟซัส 1:18 TNCV) ในพระคัมภีร์กล่าวถึงสาวกของพระคริสต์ว่าเป็นเพชรพลอยของพระองค์ เป็นสมบัติอันมีค่าเฉพาะพระองค์ ตรัสว่า พวกเขาเป็น “เหมือนเพชรประดับมงกุฎ” (เศคาริยาห์ 9:16 TNCV) “เราจะกระทำให้คนมีค่ามากกว่าทองคำเนื้อดี และมนุษย์มีค่ามากกว่าทองคำแห่งโอไฟร์” (อิสยาห์ 13:12 TKJV) พระคริสต์ทอดพระเนตรไปยังประชากรของพระองค์ผู้บริสุทธิ์และสมบูรณ์แบบ และทรงเห็นว่าคนเหล่านี้เป็นบำเหน็จจากความรัก การเสียสละและการทนต่อความอับอายของพระองค์ที่เสริมพระสิริของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นศูนย์กลางที่สุดใสด้วยรัศมีภาพอันรุ่งโรจน์เรื่องรอง (MB 89.3)

นอกจากนั้นเรายังได้รับอนุญาตให้มีส่วนในภารกิจใหญ่แห่งการไถ่มนุษย์ ให้รอดร่วมกับพระองค์ และมีส่วนในสมบัติที่พระองค์ได้มาด้วยการทนทุกข์และการสิ้นพระชนม์ อัครสาวกเปาโลเขียนถึงคริสตจักรในเมืองเธสะโลนิกาว่า “อะไรเล่าจะเป็นความหวังหรือความชื่นชมยินดี หรือสิ่งภูมิใจของเรา เฉพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็ไม่ใช่พวกท่านหรือ เพราะว่าท่านเป็นศักดิ์ศรีและความชื่นชมยินดีของเรา” (1 เธสะโลนิกา 2:19–20) นี่คือสมบัติที่พระคริสต์ทรงเชื่อเชิญให้เราแสวงหา อุปนิสัยเป็นผลเก็บเกี่ยวอันยิ่งใหญ่แห่งชีวิต ทุกถ้อยคำและการกระทำที่พระคุณของพระคริสต์ใช้เราเพื่อจุดประกายในใจคนอื่นให้มุ่งหาสวรรค์ และทุกความพยายามที่ช่วยสร้างอุปนิสัยตามแบบของพระคริสต์ เป็นการสะสมสมบัติไว้ในสวรรค์ (MB 89.4)

ทรัพย์สินสมบัติอยู่ที่ใด ใจของเราก็ออยู่ที่นั่น ทุกครั้งที่เราพยายามช่วยเหลือคนอื่น ก็เป็นประโยชน์แก่เราเอง คนที่บริจาคเงินหรืออุทิศเวลาเพื่อช่วยในการประกาศข่าวประเสริฐ จะเอาใจใส่และอธิษฐานเผื่องานนั้น และเผื่อคนที่จะได้ยินข่าวประเสริฐ เขาจะใช้เวลากับพระเจ้ามากขึ้น เพื่อจะช่วยเหลือคนที่เขาเป็นห่วงให้มากที่สุด (MB 90.1)

นอกจากนั้นแล้ว ในวันสุดท้ายเมื่อความมั่งคั่งของโลกเสื่อมสลายไป คนที่สะสมสมบัติไว้ในสวรรค์จะเห็นถึงผลแห่งชีวิต ถ้าเราเอาใจใส่ต่อคำ

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

สอนของพระคริสต์ เราจะได้อยู่กับคนทั้งหลายที่ล้อมรอบพระที่นั่งใหญ่สีขาว และจะได้เห็นคนที่รอดเพราะเรา และคนเหล่านั้นก็ยังคงนำคนจำนวนมากที่รอดเพราะพวกเขา ล้วนแล้วแต่เป็นผลที่เราทำงานเพื่อพระองค์ แล้วทุกคนก็จะเอามงกุฎวางไว้แทบพระบาทของพระคริสต์ และร่วมกันสรรเสริญพระองค์ตลอดนิรันดร์ ผู้รับใช้ของพระคริสต์จะชื่นชมยินดีเพียงไร เมื่อเห็นคนที่พระองค์ทรงไถ่ได้รับส่วนในพระสิริของพระองค์ สวรรค์จะประเสริฐขนาดไหนสำหรับคนที่สัตย์ซื่อในการประกาศข่าวประเสริฐให้คนอื่นได้รับความรอด (MB 90.2)

“เมื่อพระเจ้าทรงทำให้พวกท่านเป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์สถิตอยู่ คือประทับเบื้องขวาของพระเจ้า” (โคโลสี 3:1) (MB 91.1)

**“หากตาของท่านดี ทั้งกายของท่านก็จะเต็ม
ไปด้วยความสว่าง” (มัทธิว 6:22 TNCV)**

การอุทิศชีวิตให้พระเจ้าด้วยใจมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว คือสภาพที่พระเยซูกล่าวถึงในข้อนี้ ขอเพียงให้ตั้งมั่นด้วยใจจริงและไม่เบี่ยงเบนที่จะรู้สัจธรรมและปฏิบัติตามไม่ว่าจะต้องแลกกับการเสียสละเพียงใดก็ตาม และพระเจ้าจะประทานให้ท่านรู้แจ้งเห็นจริง ชีวิตในทางธรรมเริ่มต้นเมื่อเราหยุดที่จะประนีประนอมกับความบาป เมื่อนั้นใจของเราก็จะกล่าวอย่างเดียวกับอัครสาวกเปาโลว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าตนเองฉวยสิ่งนี้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือล้มสิ่งที่ผ่านมาและโน้มตัวไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ารุดหน้าไปสู่หลักชัยเพื่อคว้ารางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกข้าพเจ้าจากสวรรค์ผ่านทางพระเยซูคริสต์ให้ไปรับ” “ยิ่งกว่านั้นอีกข้าพเจ้าเห็นว่าทุกสิ่งไร้ค่าเมื่อเทียบกับความยิ่งใหญ่ล้ำเลิศในการที่ได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อพระองค์ข้าพเจ้าได้สละทุกสิ่ง ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเศษขยะเพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์” (ฟิลิปปี 3:13-14, 8 TNCV) (MB 91.2)

4. แรงแบนตาลใจในการรับใช้

แต่เมื่อคนเราตาบอดเพราะหลงรักตัวเอง ชีวิตก็จะมีแต่ความมืดมน “ถ้าตาของท่านเสีย ทั้งกายของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด” (มัทธิว 6:23 TNCV) ความมืดทึบที่นำกล้วนี้แหละที่ทำให้คนยิวปักใจไม่ยอมเชื่อ จนเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะเห็นคุณค่าของพระลักษณะนิสัยและพระราชกิจของพระองค์ผู้เสด็จมาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอดจากความมืดบอด (MB 91.3)

การแพ้กการทดลองเริ่มต้นด้วยการยอมโอนอ่อน คลางแคลงใจ เพราะถ้าเราไม่มอบให้พระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจแล้ว เราก็คงตกอยู่ในความมืด เมื่อเราเก็บกักอะไรไว้จากพระเจ้า ก็เท่ากับเป็นการเปิดประตูให้ซาตานเข้ามาทดลองเราให้หลงกล มันรู้ว่าถ้ามันสามารถปิดบังความเชื่อของเราไว้ จนเรามองไม่เห็นพระเจ้าแล้ว จะไม่มีเครื่องป้องกันเราไว้จากการทำบาป (MB 92.1)

ความลุ่มหลงเกิดขึ้นในใจที่ปรารถนาความบาป ทุกครั้งที่เราตอบสนองความปรารถนานั้นก็เป็นการสร้างปมให้ยิ่งตีตัวออกห่างจากพระเจ้า ถ้าเราเลือกดำเนินในทางที่ซาตานกำหนดแล้ว เมาชั่วร้ายก็จะห้อมล้อมเราไว้ แต่ละก้าวเดินจะมีดลงและเพิ่มความบอดในหัวใจ (MB 92.2)

กฎศีลธรรมและกฎธรรมชาติเป็นกฎเดียวกัน คือคนที่ดำรงอยู่ในความมืดจะเสียดายตาในที่สุด แสงจ้าแห่งเที่ยงวันกลับกลายเป็นความมืดทึบแห่งค่ำคืน เขา “เดินในความมืด และไม่รู้วาทนกำลังไปไหน เพราะว่าความมืดทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว” (1 ยอห์น 2:11) เขาตะพืดตะพือใส่ใจกับความชั่ว ตั้งใจปิดหูไม่ฟังคำเชื้อเชิญด้วยความรักของพระเจ้า จนในที่สุดคนบาปก็เกลียดชังความดีไปเลย เขาไม่ต้องการพระเจ้า และความสามรถในการรับรู้แสงสว่างจากสวรรค์ก็เป็นอัมพาตไป แสงแห่งความรักยังคงเจิดจ้า คำเชื้อเชิญแห่งพระเมตตายังคงป่าวประกาศ แต่คนที่ตั้งมั่นในทางบาปกลับหูหนวกตาบอดไปเสียแล้ว (MB 92.3)

พระเจ้าไม่เคยทอดทิ้งมนุษย์คนใดให้เป็นไปตามยถากรรม ตราบใดที่ยังมีความหวังที่เขาจะรอดได้ มนุษย์ต่างหากที่หันหลังให้กับพระเจ้า ไม่ใช่พระเจ้าที่ทิ้งมนุษย์ พระบิดาทรงติดตามเราด้วยการร้องเรียก การตักเตือน และการหนุนใจเรื่องพระเมตตาของคุณของพระองค์เรื่อยมา จน

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

กระทั่งไม่มีประโยชน์อะไรที่จะให้โอกาสอีก ภาวระรับผิดชอบขึ้นอยู่กับคนบาป การต้านเสียงพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้ คือการเตรียมตัวที่จะต้านอีกในวันหน้า คนบาปจึงถลาลึกลงไปในการต่อต้าน จนในที่สุดเขาไม่รับรู้ถึงแสงสว่าง และไม่ตอบสนองต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์อีก นั่นแหละเป็นสภาพตามที่พระเยซูตรัสว่า “ความสว่างในท่านเป็นความมืดมน” จนแม้ความจริงที่เขาารู้ก็มืดเพี้ยน กลายเป็นเหตุให้ใจบอดยิ่งกว่าเดิม (MB 93.1)

“ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้า บ่าวสองนายได้” (มัทธิว 6:24)

พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า มนุษย์ไม่ควรรับใช้นายสองคนพร้อมๆ กัน แต่พระองค์ตรัสว่า มันเป็นไปได้ พระเจ้ากับเงินทองไม่มีความเกี่ยวพันกันหรือการเอื้อต่อกันแต่อย่างใดเลย ประเด็นที่จิตใต้สำนึกของคริสเตียนเตือนให้เขาหักห้ามใจไว้ เป็นประเด็นเดียวกันกับที่ชาวโลกกระทำเกินขอบเขตไปตามใจตัวเอง มีเส้นแบ่งไว้ชัดเจน ด้านหนึ่งคือสาวกของพระคริสต์ที่เสียสละ และอีกด้านหนึ่งคือคนรักโลกที่อยู่เพื่อปรนเปรอใจตนเองตามสมณนิยม ในเรื่องไร้สาระและในการบังเหินที่ผิดศีลธรรม คริสเตียนไม่สามารถข้ามเส้นนั้นได้แล้วยังคงเป็นคริสเตียนอยู่ (MB 93.2)

ในเรื่องนี้ไม่มีทางสายกลางให้เลือก คือไม่มีคนที่ทั้งไม่รักพระเจ้าและไม่ปรนนิบัติมารร้ายศัตรูของความชอบธรรมด้วย จิตใจของผู้รับใช้พระเจ้าควรเป็นที่สถิตของพระคริสต์ ให้พระองค์ประกอบพระราชกิจผ่านความสามารถของพวกเขา จงให้เขาทั้งหลายมอบเจตจำนงให้อยู่ภายใต้ น้ำพระทัยของพระองค์ และดำเนินชีวิตตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แล้วเขาจะไม่ดำรงชีวิตแบบเดิมอีกต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากจะเป็นผู้ดำรงชีวิตในตัวเขา ส่วนผู้ที่ไม่ถวายชีวิตจิตใจทั้งหมดให้พระเจ้า จะอยู่ภายใต้การควบคุมของอำนาจอื่น ฟังเสียงอื่นซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง การรับใช้พระเจ้าแบบอ้อมแรงทำให้เขาผู้นั้นกลายเป็น

4. แรงแบนดาลใจในการรับใช้

เป็นพันธมิตรกับฝ่ายศัตรู เมื่อมีคนที่ยังอ้างว่าเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์แต่กลับร่วมมือกับซาตาน เป็นเครื่องวัดว่าตัวเขาเป็นศัตรูของพระคริสต์ ได้ทรยศต่อหน้าที่ที่ทรงมอบหมายไว้ให้ และเป็นเครื่องมือของซาตานในการล่อใจผู้รับใช้ของพระองค์อยู่ตลอดเวลา {MB 94.1}

อิทธิพลแห่งความบาปที่ทรงพลังที่สุดไม่ใช่คนสามะเลเทเมมาหรือคนชั่วช้าสารเลว หากแต่เป็นคนที่ชีวิตดูดีมีสง่า แต่ยอมให้ตัวเองหลงระเริงอยู่กับบาปอย่างใดอย่างหนึ่ง สำหรับคนที่ใจกำลังต่อสู้กับการทดลองที่หนักหน่วง เมื่อเห็นแบบอย่างของ “คนชอบธรรม” หลงทำบาป จะทำให้มีพลังมากในการชักนำให้เขาทำบาปด้วย ปัญญาชนผู้เพียบพร้อมด้วยศักดิ์ศรี แต่กลับจงใจละเมิดพระบัญญัติเพียงข้อเดียว ได้บิดเบือนปัญญาและศักดิ์ศรีที่พระเจ้าประทานให้ จนกลายเป็นเหตุล่อให้คนอื่นทำบาป ซาตานใช้อัจฉริยะบุคคล ผู้เชี่ยวชาญ และนักบุญให้เป็นเหยื่อล่อคนให้ตกเหว จนต้องพินาศทั้งในโลกนี้และโลกหน้า {MB 94.2}

“อย่ารักโลกหรือสิ่งใดๆ ในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาก็ไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะทุกสิ่งในโลกไม่ว่าจะเป็นต้นหาของเนื้อหนัง ต้นหาของตา และความทะนงในสิ่งที่ตนมีหรือทำ ไม่ได้มาจากพระบิดา แต่มาจากโลก” (1 ยอห์น 2:15-16 TNCV) {MB 95.1}

“อย่างกระวนกระวาย” (มัทธิว 6:25)

พระเจ้าผู้ประทานชีวิตแก่เราทรงทราบว่าการต้องการอาหารเพื่อประทังชีวิตนั้น พระองค์ผู้ทรงสร้างร่างกายไม่ได้เพิกเฉยต่อปัจจัยจำเป็นที่จะมีเสื้อผ้า นุ่งห่ม พระองค์ผู้ทรงประทานชีวิตกายใจจะไม่ประทานสิ่งจำเป็นในชีวิต เชี่ยวหรือ {MB 95.2}

พระเยซูทรงชี้ให้ผู้ฟังดูบรรดานกที่ร้องแซ่ซ้องสรรเสริญ มันไม่ได้แบกโลก และมันก็ “ไม่ได้หว่าน ไม่ได้เกี่ยว” แต่พระบิดาทรงเลี้ยงดูแล้วพระเยซูถามสาวกว่า “ท่านไม่ประเสริฐกว่าพวกมันหรือ” (มัทธิว 6:26) {MB 95.3}

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

อย่างบทกลอนที่ว่า

“นกน้อย โบายบิน พระเจ้าเห็น
จิตใจ ทุกข์เข็ญ พระองค์รู้
ทรงนับ น้ำตา อย่างเอ็นดู
ไม่ทิ้งผู้ ที่วางใจ ในพระองค์” (MB 95.4)

พระเยซูทรงขึ้นไปยังดอกไม้ที่บ้านสะพรั่งอยู่ทั่วท้องทุ่ง เนินเขาแพรวพราวด้วยแสงยามเช้าที่สะท้อนตามเม็ดน้ำค้าง เป็นบรรยากาศที่สดชื่น พระองค์ตรัสว่า “จงพิจารณาดูว่าดอกไม้ในทุ่งนานั้นเติบโตขึ้นอย่างไร” (มัทธิว 6:28) ศิลปินแต้มแต่งภาพดอกไม้ ระบายสีอย่างวิจิตรบรรจง แต่ก็ไม่สามารทำให้ชีวิตแก่ดอกกระดาษที่ตนวาดนั้นได้ ดอกหญ้าที่อยู่ข้างถนนมีชีวิตอยู่ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าองค์เดียวกันที่ทรงแขวนดวงดาวไว้ในท้องฟ้า สรรพชีวิตดำรงอยู่ได้ด้วยพลังเดียวกันที่มาจากพระทัยของพระบิดา พระหัตถ์ของพระองค์ทรงตกแต่งดอกไม้ในทุ่งนาให้งามยิ่งกว่าเสื้อผ้าอาภรณ์ที่หุรหราชของพระราชา และ “ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ พวกเราเชื่อ้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นหรือ” (มัทธิว 6:30) (MB 95.5)

พระเจ้าผู้ทรงสร้างดอกไม้และทรงสอนเพลงให้หนักคือพระเจ้าองค์เดียวกันที่ตรัสว่า “จงพิจารณาดอกไม้” และ “จงดูนกในอากาศ” เราสามารถเรียนรู้ปัญญาของพระเจ้าจากธรรมชาติมากกว่าที่พวกนักวิชาการได้จากตำราเรียน พระเจ้าทรงเขียนข้อความให้เราบนกลีบดอกไม้ด้วยอักษรที่ใจเราจะอ่านได้เมื่อเราทิ้งความกระวนกระวาย ความเคลือบแคลงใจและความเห็นแก่ตัวเสีย มีเหตุผลอื่นใดหรือที่พระบิดาทรงประทานเสียงเพลงที่นกร้องและดอกไม้งาม นอกจากเพื่อเติมชีวิตเราให้รุ่งเรืองเบิกบาน ถ้าปราศจากนกกับดอกไม้ มนุษย์ก็อยู่ได้ แต่พระเจ้าไม่พอพระทัยที่จะให้เราแค่เพียงอยู่ได้เท่านั้น ทั่วใต้ฟ้าปฐพีจึงเต็มด้วยสิ่งที่แสดงถึงความรักของพระองค์ ความสวยสดงดงามของธรรมชาติเป็น

4. แรงแบบตาลใจในการรับใช้

เพียงแสงเล็กๆ ที่สะท้อนจากพระสิริของพระองค์ ถ้าพระบิดาทรงตกแต่ง
ธรรมชาติด้วยพระปรีชาสามารถเพื่อความสุขของเราเช่นนี้แล้ว เราจะยัง
สงสัยอีกหรือว่าพระองค์จะไม่ทรงประทานพรทั้งหลายที่จำเป็นในชีวิตให้
แก่เราอีก (MB 96.1)

“จงพิจารณาดอกไม้” ดอกไม้ทั้งสวยทั้งหอมแต่ไม่คุยโตโอ้อวด
ทุกดอกที่ผลิบานรับแสงตะวันอยู่ภายใต้กฎเดียวกันที่นำการโคจรของ
ดวงดาว พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราพิจารณาความดั่งงามของอุปนิสัย
ที่เป็นไปตามพระคริสต์โดยผ่านตัวอย่างของดอกไม้ พระองค์ประทาน
ความสวยงามให้ดอกไม้ แต่ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงปรารถนาให้เรา
สวมพระลักษณะนิสัยอันดั่งงามของพระคริสต์ด้วย (MB 97.1)

พระเยซูทรงสอนให้พิจารณาการเติบโตของดอกไม้ ว่ามันงอกขึ้น
จากดินจากโคลนทางใบบนลำต้นออกมาเป็นพืชที่สวยงามส่งกลิ่นหอม
กระจาย ใครจะคิดได้เล่าว่าความสวยงามเช่นนี้จะเกิดจากหัวของดอกกลีบลี
ที่มีลักษณะคล้ายหัวมัน แต่เมื่อพระเจ้าประทานแดดฝน ชีวิตที่ซ่อนอยู่
ข้างในก็ตอบรับ แดกหน่องงอกงามให้มนุษย์ชื่นชมสัญลักษณ์แห่งพระคุณ
ฉันใดก็ฉันนั้น ชีวิตที่พระเจ้าประทานจะเติบโตงอกงามในใจของทุกคน
ที่น้อมรับเอา พระคุณของพระคริสต์คือพระคุณที่ประทานให้ทั่วถึงทุก
คนอย่างแดดฝนโดยไม่คิดมูลค่า พระวามะของพระเจ้าบันดาลให้มีดอกไม้
และโดยพระวามะเดียวกันผลของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์จะเจริญขึ้น
ในชีวิตของเรา (MB 97.2)

พระบัญญัติของพระเจ้าคือกฎแห่งความรัก พระองค์ให้มีสิ่งแวดล้อม
ที่สวยงามแก่เราเพื่อสอนว่า เราไม่ได้อยู่ในโลกเพื่อทำมาหาเลี้ยงชีพให้อยู่
รอดเท่านั้น แต่เพื่อทำให้ชีวิตคนอื่นเบิกบาน และแบ่งปันความรักของพระ-
คริสต์ เหมือนดอกไม้ที่ทำให้ชีวิตเข้มแข็งด้วยพันธกิจแห่งความรัก (MB 97.3)

สำหรับผู้ที่ เป็นพ่อแม่ทั้งหลาย จงให้ลูกศึกษาบทเรียนจากดอกไม้
ให้พาลูกๆ เทียวไปในเรือกสวนไร่นา และสอนให้ลูกอ่านจดหมายรักจาก
พระเจ้าที่ปรากฏอยู่ในธรรมชาติ เมื่อเห็นดอกไม้ใบหญ้า เห็นนกกา ลูก
จะได้คิดถึงพระเจ้า สอนเด็กๆ ว่า ความสวยงามที่ปรากฏในธรรมชาติ

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

เป็นการแสดงออกถึงความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเขา ให้เด็กๆ เห็นว่าสิ่งที่เราเชื่อถือนั้นเป็นเรื่องน่ายินดียิ่ง ให้ถ้อยคำของเราประกอบด้วยเมตตาคุณ (MB 97.4)

จงสอนเด็กๆ ว่า เพราะความรักของพระเจ้า พวกเขาสามารถที่จะเปลี่ยนนิสัยให้สอดคล้องกับพระลักษณะของพระองค์ได้ ให้สอนว่าพระเจ้าปรารถนาให้อุบัติภัยของเรางดงามเหมือนดังดอกไม้ที่เขาเด็ดมาดม และพระเจ้าผู้สร้างดอกไม้ก็ทรงงดงามยิ่งกว่านั้น สายสัมพันธ์จะผูกพันใจเด็กไว้กับพระองค์ ผู้ “ช่างน่าปรารถนา” (เพลงซาโลมอน 5:16) พระองค์เป็นมิตรสหายที่จะเดินเคียงข้างเขาทุกวัน แล้วชีวิตของเขาจะได้รับการเปลี่ยนแปลงตามพระอุปนิสัยอันบริสุทธิ์ของพระองค์ (MB 98.1)

“จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน” (มัทธิว 6:33)

ประชาชนผู้ฟังพระเยซูยังร้อนใจอยากฟังพระองค์ประกาศการตั้งอาณาจักรในโลกนี้ ขณะที่พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้เห็นถึงขุมทรัพย์แห่งสวรรค์ พวกเขาแม้แต่คิดว่า ถ้าใครตีสนิทกับพระองค์แล้วจะได้ดิบได้ดีหรือไม่ พระเยซูจึงสำแดงให้พวกเขาเห็นว่า เมื่อกระวนกระวายถึงสิ่งของโลกนี้ ก็ไม่ต่างอะไรกับคนที่ไม่มีพระเจ้า ผู้ทรงดูแลรักษาชีวิตที่พระองค์ทรงสร้าง (MB 98.2)

พระเยซูตรัสว่า “เพราะว่าพวกต่างชาติทั่วโลกเสาะหาสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด” “แต่ว่าพระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงนี้ แต่พวกท่านจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้” (ลูกา 12:30; มัทธิว 6:32-33) พระองค์ตรัสว่า เรามาเพื่อเปิดเผยอาณาจักรแห่งความรักที่ประกอบด้วยความชอบธรรมและสันติสุข จงเปิดใจรับเอาอาณาจักรนี้ และมุ่งมั่นรับใช้ ถึงแม้อาณาจักรของเราเป็นอาณาจักรด้านจิตวิญญาณ แต่ไม่ต้องกลัวว่าจะขาดแคลนสิ่งจำเป็น ถ้า

4. แรงบันดาลใจในการรับใช้

เรามอบชีวิตในการรับใช้พระเจ้า พระองค์ผู้ทรงมีฤทธานุภาพทั้งหมดในสวรรค์และแผ่นดินโลกจะประทานปัจจัยที่จำเป็นให้เรา (MB 99.1)

พระเยซูไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่ต้องทำงาน แต่เราควรให้พระองค์เป็นที่หนึ่งและที่สุดท้าย และเป็นที่ดีที่สุดในทุกเรื่อง เราไม่ควรทำธุรกิจ หาความสุข หรือทำประการใดที่จะขัดขวางไม่ให้ผลแห่งความชอบธรรมของพระองค์ปรากฏในชีวิต แต่สิ่งใดก็ตามที่เรากระทำ ก็ให้กระทำด้วยเต็มกำลัง เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า (MB 99.2)

เมื่อพระเยซูประทับอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงให้ความสำคัญกับรายละเอียดในชีวิต ด้วยการให้คนทั้งหลายเห็นถึงเป้าหมายของการถวายเกียรติแด่พระเจ้า และโดยการมอบทุกสิ่งไว้ภายใต้เท้าพระทัยของพระบิดา ถ้าเราติดตามแบบอย่างของพระองค์ พระองค์ทรงให้คำมั่นสัญญาว่า ทุกสิ่งที่จำเป็นในชีวิตนี้จะ “ทรงเพิ่มเติม” ให้เรา ไม่ว่าเราจะมีหรือจน จะทุกข์หรือสุข ฉลาดหรือเบาปัญญา ผู้รับใช้ทุกคนล้วนแล้วแต่ได้รับตามพระสัญญาแห่งพระคุณข้อนี้ (MB 99.3)

พระกนิรันดร์โอบผู้ที่หันมาพึ่งพระองค์ไม่ว่าคนนั้นจะอ่อนแอเพียงไร สมบัติพิสดานมีวันเสื่อมสลาย แต่ผู้ที่อยู่เพื่อพระเจ้าจะคงดำรงอยู่กับพระองค์ “โลกกับสิ่งยั่วชวนของโลกกำลังผ่านไป แต่คนที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ยอห์น 2:17) ประตูดิวนาทองคำจะเปิดรับคนที่ได้เรียนรู้ที่จะพึ่งพระเจ้าในโลกเพื่อขอสติปัญญา การทรงนำ การปลอบประโลมและความหวังท่ามกลางความทุกข์ยาก และการสูญเสีย เพลงของทูตสวรรค์จะต้อนรับเขาเข้าไป และเขาจะได้รับประทานผลจากต้นไม้แห่งชีวิต “ภูเขาทิ้งหลายอาจถูกเคลื่อนย้ายไป และบรรดาเนินเขาอาจจะคลอนแคลน แต่ความรักมั่นคงของเราจะไม่เคลื่อนย้ายไปจากเจ้า” (อิสยาห์ 54:10) (MB 99.4)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

**“เพราะฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้
เพราะว่าพรุ่งนี้ก็มีเรื่องกระวนกระวายของมันเอง
แต่ละวันก็มีทุกข์พอกอยู่แล้ว” (มัทธิว 6:34)**

ถ้าเราได้มอบชีวิตให้พระเจ้าเพื่อรับใช้พระองค์ เราไม่ต้องกังวลเรื่องอนาคต เรากำลังรับใช้พระเจ้าผู้ทรงรู้แจ้งเห็นจริงทั้งอดีตและอนาคต ถึงแม้เหตุการณ์วันหน้าได้ปิดบังไว้จากตาของเรา แต่พระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดทรงเห็น (MB 100.1)

เมื่อเราพยายามบริหารชีวิตโดยพึ่งพาสติปัญญาของเราเอง เรากำลังแบกภาระที่พระเจ้ามิได้ทรงมอบให้แก่เรา เรากำลังแบกเองโดยที่ไม่ได้พึ่งพระองค์ เท่ากับว่าเรารับเอาส่วนรับผิดชอบที่เป็นของพระเจ้า และตั้งตัวเองแทนตำแหน่งของพระองค์ จริงอยู่ เราอาจเป็นห่วงเพราะกลัวว่าจะรับอันตรายหรือประสบกับการสูญเสีย เพราะสิ่งเหล่านี้ก็มากับชีวิตในโลกนี้ แต่เมื่อเราเชื่ออย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงรักเรา เราก็จะเลิกกังวลถึงอนาคต การแบกโลกของเราก็จะหมดไป และเจตจำนงของเราก็จะถูกปรับให้กลมกลืนไปกับน้ำพระทัยของพระเจ้า (MB 100.2)

พระคริสต์ไม่ได้สัญญาที่จะช่วยในวันนี้สำหรับภาระในวันหน้า แต่ตรัสว่า “พระคุณของเราก็เพียงพอกับเจ้า” (2 โครินธ์ 12:9) การช่วยเหลือของพระเจ้าเหมือนมานาที่พระองค์ทรงใช้เพื่อเลี้ยงคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าประทานพระคุณในแต่ละวันให้เพียงพอสำหรับวันนั้นๆ เหมือนประชาชนชาวอิสราเอลในสมัยที่ออกจากอียิปต์มุ่งหน้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา เราสามารถรับอาหารฝ่ายจิตวิญญาณจากสวรรค์ในแต่ละเช้าให้เพียงพอสำหรับความต้องการในวันนั้น (ดู อพยพ บทที่ 16) (MB 101.1)

มีเพียงวันเดียวเท่านั้นที่เป็นของเรา คือวันนี้ ให้เราใช้วันนี้อยู่เพื่อพระเจ้า ให้เรายึดพระหัตถ์ของพระคริสต์ไว้และรับใช้พระองค์ มอบความปรารถนาและแผนการให้พระองค์ “จงละความกังวลทุกอย่างของพวก

4. แรงบันดาลใจในการรับใช้

ท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย” “เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับพวกเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดีภาพ ไม่ใช่เพื่อทำร้ายเจ้า เพื่อจะให้อนาตและความหวังแก่เจ้า” “ในการหันกลับและหยุดนิ่ง เจ้าทั้งหลายจะรอด การเจียบสงบและการไว้วางใจจะเป็นกำลังของเจ้า” (1 เปโตร 5:7; เยเรมีย์ 29:11; อีสยาห์ 30:15) (MB 101.2)

ถ้าเราแสวงหาพระเจ้าและกลับใจใหม่ทุกวัน ถ้าเราเลือกด้วยตัวเราเองว่าจะร่ำเรียงยินดีในพระองค์ และจะรับเอาแอกที่พระองค์ทรงเชื่อเชิญให้เราแบกนั้นด้วยใจเบิกบาน คือแอกที่จะปฏิบัติตามและรับใช้พระองค์ การบ่นพึมพำก็จะหมดไป และปัญหายุ่งยากก็จะได้รับการแก้ไข (MB 101.3)

5. คำอธิษฐานของพระเยชู

“ท่านควรจะอธิษฐานดังนี้” (มัทธิว 6:9 TNCV)

พระเยชูทรงวางรูปแบบการอธิษฐานอยู่สองครั้ง ครั้งแรกเมื่อทรงเทศนาบนภูเขา และอีกหลายเดือนต่อมาเมื่อประทับอยู่ลำพังกับสาวก ช่วงนั้นสาวกไม่ได้อยู่กับพระองค์ระยะหนึ่ง และเมื่อกลับมา ก็พบพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ ซึ่งดูเหมือนว่าพระองค์ไม่รับรู้ว่าพวกเขามาถึงแล้ว คือพระองค์ยังคงอธิษฐานต่อไปโดยออกเสียง พระพักตร์พระองค์เปล่งปลั่งด้วยรัศมีจากสวรรค์ประหนึ่งว่าพระองค์เข้าเฝ้าพระเจ้าผู้ไม่ปรากฏให้เห็น คำอธิษฐานของพระองค์มีชีวิตเหมือนดังคนที่สนทนากับพระเจ้าต่อพระพักตร์

(MB 102.1)

สาวกฟังแล้วประทับใจ พวกเขาเคยสังเกตว่าพระองค์มักจะใช้เวลาหลายชั่วโมงในการอธิษฐานลำพังต่อพระบิดา กลางวันพระองค์มีภารกิจในการรับใช้มวลชนที่ห้อมล้อมพระองค์ และในการถลกหน้ากากของหลักปรัชญาที่ไม่น่าไว้วางใจของพวกธรรมาจารย์ การทำงานอย่างไม่หยุดหย่อนจนเหน็ดเหนื่อยเมื่อย่ำ ทำให้มารดา พี่น้อง และสาวกของพระองค์ถึงกับกลัวว่าพระองค์จะจบชีวิตลงเสียก่อน แต่หลังจากที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยตลอดทั้งวัน พระองค์ทรงอธิษฐานเป็นเวลาหลายชั่วโมง และสาวกสังเกตพระพักตร์ที่เปี่ยมด้วยสันติสุข และบรรยากาศสดชื่นที่อยู่ล้อมรอบพระองค์ พระองค์ทรงใช้เวลาอธิษฐานเป็นชั่วโมงๆ ในแต่ละวัน จึงมีกำลังในทุกเช้าที่จะเสด็จออกไปเพื่อฉายแสงแห่งสวรรค์แก่คนทั้งปวง สาวกสังเกตว่าพระราชกิจและถ้อยคำของพระองค์เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจที่มาจากการใช้เวลาอธิษฐาน พวกเขาฟังพระองค์วิงวอน

5. คำอธิษฐานของพระเยซู

ด้วยใจนอบน้อม และกลัวเกรง รู้สึกถึงความขาดแคลนในใจ ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสร็จจากการอธิษฐานพวกสาวกจึงร้องออกมาว่า “ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์อธิษฐาน” (ลูกา 11:1) (MB 102.2)

พระเยซูไม่ได้ประทานรูปแบบการอธิษฐานใหม่ แต่ทรงบททวนในรูปแบบที่พระองค์เคยสอนก่อนหน้านั้น เหมือนเป็นการเตือนสาวกให้พิจารณาในสิ่งที่พระองค์เคยสอนว่ามีความหมายลึกซึ้งกว่าที่พวกเขาคิด (MB 103.1)

ถึงอย่างไรก็ตามพระองค์ไม่ได้จำกัดการอธิษฐานของเราให้อยู่ในกรอบการใช้ถ้อยคำที่ระบุไว้เท่านั้น พระเจ้าในสภาพมนุษย์ทรงสอนรูปแบบคำอธิษฐานในอุดมการณ์โดยใช้ถ้อยคำที่เรียบง่ายจนแม้แต่เด็กเล็กก็สามารถเรียนรู้ได้ แต่ในขณะเดียวกันยังครอบคลุมความหมายที่ลึกซึ้งจนแม้แต่นักปราชญ์ผู้ชาญฉลาดก็ยังไม่ถึง สรุปลง่ายๆ คือให้เราขอบคุณพระเจ้า หูลงตามความต้องการ สาราภาพความผิดบาป และขอพระเมตตาตามพระสัญญาของพระองค์ (MB 103.2)

“เมื่ออธิษฐานจงกล่าวว่า ‘ข้าแต่พระบิดา’” (ลูกา 11:2)

พระเยซูทรงสอนให้เราเรียกพระบิดาของพระองค์เป็นพระบิดาของเรา พระองค์ไม่ทรงละอายที่จะเรียกเราเป็นพี่น้องของพระองค์ (ดูฮีบรู 2:11) พระผู้ช่วยให้รอดทรงมีความร้อนรนที่จะต้อนรับเราเข้ามาในครอบครัวของพระเจ้า จึงให้คำแรกที่เรารู้จักต่อพระองค์เป็นคำที่ยืนยันถึงสถานภาพระหว่างเรากับพระเจ้า ว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย” (TKJV) (MB 103.3)

นี่คือสัจธรรมอันประเสริฐที่หนุนกำลังและปลอบโยนเราทั้งหลาย พระเจ้าทรงรักเราเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักพระบุตร เหมือนครั้งสุดท้ายที่พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อสาวกว่า “พระองค์ทรงรักพวกเขาเหมือนอย่างที่คุณรักข้าพระองค์” (ยอห์น 17:23) (MB 104.1)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ซาตานอ้างว่าโลกนี้เป็นของมัน มันครอบครองโลกด้วยความโหดร้ายทารุณ แต่พระบุตรของพระเจ้าทรงโอบอุ้มโลกด้วยความรักและเชื่อมโยงกับพระบัลลังก์ของพระเยซูหาว่าอีกครั้ง เมื่อมีการรับรองถึงชัยชนะของพระองค์เหล่าทวยเทพทั้งเฑรฐและเสราฟิมพร้อมด้วยผู้ที่อาศัยในโลกอื่นๆ หมูใหญ่อันนับไม่ถ้วนที่ไม่ได้ตกสู่ความบาป ร่วมกันร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าและพระเมษโปดก³ พวกเขามีความปีติยินดีที่พระเจ้าทรงเปิดทางแห่งความรอดให้แก่มนุษยชาติที่หลงผิด และที่โลกจะได้รับการไถ่จากคำสาปแช่งอันเนื่องมาจากความบาป แล้วเราเล่า ในฐานะผู้ที่ได้รับความรักมหัศจรรย์เช่นนี้ยิ่งควรปลาบปลื้มยินดีเพียงไร (MB 104.2)

แล้วเราจะหวาดผวาทหรือสงสัยไปทำไม หรือรู้สึกที่เราถูกทอดทิ้งเหมือนเด็กกำพร้าได้อย่างไร พระเยซูทรงรับสภาพของมนุษย์เพื่อช่วยคนที่ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า พระองค์ทรงรับสภาพเหมือนกับเราเพื่อเราจะได้รับสันติสุขและความมั่นคงนิรันดร์ พระองค์ทรงเป็นผู้แก้ต่างให้เราในสวรรค์ ใครก็ตามที่รับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดจะไม่ถูกทอดทิ้งให้กำพร้าเพื่อแบกรับภาระความบาปของตนแต่ลำพัง (MB 104.3)

“ท่านที่รักทั้งหลาย เดียวนี้เราเป็นลูกของพระเจ้า” “และถ้าเราเป็นลูกแล้ว เราก็คือเป็นทนาย คือเป็นทนายของพระเจ้า และเป็นทนายร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์ก็เพื่อจะได้ศักดิ์ศรีด้วยกันกับพระองค์ด้วย” “และเราจะเป็นอย่างไรต่อไปข้างหน้า นั้นเรายังไม่รู้ แต่เรารู้ในเวลาที่จะเสด็จมาปรากฏนั้น เราจะเป็นเหมือนอย่างพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” (1 ยอห์น 3:2; โรม 8:17) (MB 104.4)

ก้าวแรกของการมาหาพระเจ้าคือการรับรู้และการเชื่อในความรักที่พระองค์ทรงมีต่อเรา (ดู 1 ยอห์น 4:16) เพราะความรักของพระองค์ชักนำ เราจึงมาหาพระองค์ (MB 104.5)

³ แปลว่าลูกแกะ หมายถึงพระคริสต์ เพราะพระองค์ทรงเป็นดังลูกแกะที่ไร้ตำหนิซึ่งนำไปเป็นเครื่องบูชาชำระบาป

5. คำอธิษฐานของพระเยซู

เมื่อเราเข้าใจถึงความรักของพระเจ้าเราจะสละละทิ้งความเห็นแก่ตัว เมื่อเราเรียกพระเจ้าว่าพระบิดา แสดงว่าลูกคนอื่น ๆ ของพระองค์ก็เป็นพี่น้องของเรา และเราก็เป็นหนึ่งในเครือข่ายของมวลมนุษยชาติ ซึ่งเป็นสมาชิกรวมอยู่ในครอบครัวใหญ่ เมื่อเราทูลขอต่อพระองค์เราควรอธิษฐานเผื่อเพื่อนบ้านและเผื่อเราเองด้วย คนที่อธิษฐานขอพรเพื่อตัวเองอย่างเดียว ถือว่ายังอธิษฐานไม่ถูก (MB 105.1)

พระเยซูตรัสสอนว่า พระเจ้าผู้ทรงอนุภาพอนันต์ประทานสิทธิพิเศษให้เราเข้าเฝ้าพระองค์โดยเรียกพระองค์ว่าพระบิดา ให้เราพิจารณาถึงความหมายของคำนี้ดู ไม่มีพ่อแม่คนไหน เคยขอร้องลูกผู้หลงผิดให้กลับเนื้อกลับตัวเท่ากับพระบิดาทรงวิงวอนคนบาปให้กลับใจ ไม่เคยมีมนุษย์คนใดติดตามเชื่อเชิญให้คนใจแข็งยอมจำนนด้วยความรักและเอาใจใส่เหมือนอย่างพระองค์ พระเจ้าสถิตอยู่ทุกแห่งหน พระองค์ทรงได้ยินทุกคำที่มนุษย์พูด ทรงสดับรับฟังทุกคำอธิษฐาน และทรงสัมผัสถึงความทุกข์และความสิ้นหวังของทุกคน พระองค์ทรงสนพระทัยในการปฏิบัติของเราต่อพ่อแม่ พี่น้องญาติมิตรและเพื่อนบ้าน พระองค์ทรงเอาพระทัยใส่ในปัจจัยชีวิตประจำวันของเรา พร้อมกับความรักและพระเมตตาของคุณของพระองค์ที่หลังไหลมายังเราอย่างไม่ขาดสายเพื่อเติมเต็มในปัจจัยเหล่านั้น (MB 105.2)

เมื่อเราเรียกพระองค์ว่าพระบิดา ก็เท่ากับเป็นการยอมรับว่าเราเป็นลูกของพระองค์และจะดำเนินชีวิตตามการทรงนำด้วยพระปัญญาของพระองค์ และเชื่อฟังพระองค์ทุกประการ โดยตระหนักว่าความรักของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง เราจะยอมรับแผนการของพระบิดาสำหรับชีวิตของเรา สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตในฐานะลูกของพระเจ้าคือการถวายเกียรติแด่พระองค์ การรับอุปนิสัยของพระองค์มาเป็นของเรา และการเอาใจใส่ต่อคนอื่นในฐานะที่เขาเป็นลูกพระเจ้าเหมือนกัน พร้อมกับใส่ใจในพระราชกิจของพระองค์ เราจะถือว่าเป็นเกียรติที่มีพระเจ้าเป็นพระบิดา และที่ลูกคนอื่นของพระองค์เป็นพี่น้องของเรา เราจะยินดีทำทุกอย่างไม่ว่าจะต่ำต้อยเพียงไร เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ หรือเพื่อช่วยเหลือมนุษย์ผู้เป็นญาติของเรา (MB 105.3)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

คำต่อมาคือ “ผู้สถิตในสวรรค์” พระเยซูทรงให้เราอธิษฐานต่อพระบิดาผู้ “อยู่ในฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พ่อพระทัย พระองค์ก็ทรงกระทำ” เราจะพักพิงอย่างปลอดภัยภายใต้การดูแลของพระองค์ พร้อมกับกล่าวว่า “เมื่อข้าพระองค์กลัว ข้าพระองค์วางใจในพระองค์” (สดุดี 115:3; 56:3) (MB 106.1)

“ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่ เคารพสักการะ” (มัทธิว 6:9)

เราเคารพพระนามของพระเจ้าด้วยการมีสัมมาคารวะเมื่อเราพูดถึงพระองค์ “พระนามของพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์และน่าคร้ามกลัว” (สดุดี 111:9) ไม่ว่าในกรณีใดก็ตามอย่าได้แสดงว่าเราไม่เห็นความสำคัญของตำแหน่งและพระนามต่างๆ ของพระเจ้าเป็นอันขาด เมื่อเราอธิษฐานเราได้เข้าไปในห้องพระโรงของพระเจ้าผู้สูงสุด และเราควรเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยความเคารพยำเกรง บรรดาทูตสวรรค์ปกหน้าเมื่อเข้าเฝ้าพระองค์ พวกเขารูบและเหล่านเสราพิมพ์ผู้บริสุทธิ์เข้าหาพระบัลลังก์ของพระเจ้าด้วยความนอบน้อมถ่อมตน แล้วเราผู้เป็นมนุษย์และเป็นคนบาปจึงยิ่งควรมีสัมมาคารวะเมื่อเข้าเฝ้าพระเจ้าผู้สร้างของเรา (MB 106.2)

แต่การเคารพสักการะพระนามของพระองค์มีความหมายมากกว่าที่กล่าวถึงนี้ เราอาจจะแสดงกิริยาท่าทางว่าเรานับถือพระเจ้า เหมือนชาวยิวในสมัยพระเยซู แต่ในขณะที่เดียวกันก็อาจหมิ่นประมาทพระองค์ด้วยชีวิต พระนามของพระเจ้าศักดิ์สิทธิ์ พระองค์ “ทรงพระกรุณา ทรงกอบปรีย์ด้วยพระคุณ ทรงกริ้วซ้ำ และบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง และความสัตย์จริง... ทรงโปรดยกโทษการล่วงละเมิด การทรยศและบาป” (อพยพ 34:5-7 TH1971) มีคำเขียนถึงคริสตจักรว่า “นี่เป็นชื่อซึ่งเขาจะเรียกเมืองนั้นคือ ‘พระเจ้าทรงเป็นความชอบธรรมของเรา’” (เยเรมีย์ 33:16 TH1971) พระนามนี้ได้ประทับไว้ที่ผู้ติดตามพระคริสต์ทุกคน เป็นมรดกของผู้ที่เป็นลูกของพระเจ้า ลูกๆ ก็ถูกเรียกตามพระนามของพระบิดา

5. คำอธิษฐานของพระเยซู

ครั้นเมื่อประชากรอิสราเอลตกทุกข์ได้ยาก ประชาชนมีความซอซ้่าระกำ-ใจ ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์อธิษฐานว่า “คนเขาเรียกพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์ ขออย่าทรงละทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลาย” (เยเรมีย์ 14:9) {MB 106.3}

พระนามของพระเจ้าเป็นที่เคารพนับถือของทูตสวรรค์และผู้ที่ยึดตามโลกอื่นๆ ที่ไม่ได้ตกสู่ความบาป เมื่ออธิษฐานว่า “ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” แสดงว่าเราต้องการให้พระนามพระองค์เป็นที่เคารพสักการะในโลกและในชีวิตของเราด้วย พระเจ้าทรงยอมรับเราเป็นลูกของพระองค์ต่อหน้ามนุษย์และทูตสวรรค์ จงอธิษฐานขอเพื่อท่านจะไม่ให้ “พระนามประเสริฐที่ใช้เรียกพวกท่าน” ต้องเสียเกียรติ (ยากอบ 2:7) พระเจ้าทรงใช้เราออกไปเป็นตัวแทนของพระองค์ในโลกนี้ เราควรแสดงออกถึงพระนามของพระองค์ในทุกการกระทำในชีวิต ด้วยการมีพระลักษณะอุปนิสัยของพระองค์ เพราะถ้าขาดพระลักษณะนี้เสียของพระเจ้า และถ้าชีวิตของเราไม่เป็นไปตามชีวิตของพระองค์ เราไม่สามารถเคารพสักการะพระนามพระองค์ หรือสำแดงพระองค์ให้ชาวโลกเห็น ซึ่งมีทางเดียวเท่านั้นที่จะทำได้ นั่นคือการรับเอาพระคุณและความชอบธรรมของพระคริสต์ {MB 107.1}

“ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่” (มัทธิว 6:10)

พระเจ้าเป็นพระบิดาของเรา พระองค์ทรงรักทรงห่วงใยเราทั้งหลาย ในฐานะเป็นลูกของพระองค์ ในขณะเดียวกันพระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ครอบครองจักรวาล เรามีส่วนได้ส่วนเสียในแผ่นดินของพระเจ้า จึงควรทำงานเพื่อเสริมสร้างอาณาจักรของพระองค์ {MB 107.2}

สาวกของพระคริสต์คิดว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะมาตั้งในตอนนั้นเลย แต่พระเยซูสอนให้พวกเขาอธิษฐานแบบนี้เพื่อจะรู้ว่าอาณาจักรของพระองค์จะยังไม่มาตั้งในขณะนั้น พวกเขาต้องอธิษฐานขอให้มาตั้งเพราะยังเป็นเรื่องของอนาคตอยู่ แต่ขณะเดียวกันคำอธิษฐานนี้ก็ยังเป็นการ

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

รับรองว่า ถึงแม้จะไม่เห็นในสมัยของพวกเขา แต่ที่พระเยซูให้อิทธิฐานของก็แสดงว่าพระเจ้าจะทรงตั้งอาณาจักรของพระองค์อย่างแน่นอนเมื่อถึงเวลา (MB 107.3)

อาณาจักรแห่งพระคุณกำลังตั้งอยู่ทุกๆ วัน ขณะที่มนุษย์ผู้มีใจเต็มไปด้วยความบาปและการทรยศยอมจำนนอยู่ใต้อิทธิปไตยแห่งความรัก แต่การตั้งอาณาจักรแห่งพระสิรินั้นจะไม่สำเร็จสมบูรณ์จนกว่าพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง เมื่อ “ราชอาณาจักรกับราชอาณาจักร และความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาราชอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น...ถูกมอบไว้แก่บรรดาผู้บริสุทธิ์คือประชากรขององค์ผู้สูงสุด” (ดาเนียล 7:27) พวกเขาจะรับแผ่นดินเป็นมรดก ที่ทรงเตรียมไว้ให้ “ตั้งแต่แรกสร้างโลก” (มัทธิว 25:34) และพระคริสต์จะทรง “ถือครองฤทธาณาภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์” (วิวรณ์ 11:17) (MB 108.1)

ประตูเมืองสวรรค์จะเปิดออกอีกครั้ง และพระผู้ช่วยให้รอดของเราจะเสด็จมาในฐานะกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งปวง พร้อมด้วยชาวสวรรค์บริสุทธิ์นับแสนๆ ล้านๆ พระเยซูฮาวี อิมมานูเอล “จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น ในวันนั้นพระเจ้าจะทรงเป็นเอก และพระนามของพระองค์ก็เป็นเอก” ที่ประทับของพระเจ้าจะอยู่กับมนุษย์ “และพระองค์จะประทับกับเขาทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ พระเจ้าเองจะสถิตกับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา” (เศคาริยาห์ 14:9 TH1971; วิวรณ์ 21:3) (MB 108.2)

แต่ก่อนที่พระองค์จะเสด็จมา พระเยซูตรัสว่า “ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้านี้ จะถูกประกาศไปทั่วโลก ให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง” (มัทธิว 24:14) อาณาจักรของพระองค์จะไม่มาจนกว่าชาวดีเรื่องพระคุณของพระองค์ได้ถูกนำไปประกาศทั่วโลก ฉะนั้นเมื่อเรามอบชีวิตให้พระเจ้าและนำคนอื่นมาหาพระองค์ นั่นเป็นการเร่งการเสด็จมาของพระองค์ มีกลุ่มเดียวเท่านั้นที่สามารถอธิษฐานว่า “ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่” อย่างเต็มปากเต็มคำ คือผู้ที่ทูลว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ ขอทรงใช้ข้าพระองค์เถิด” (อิสยาห์ 6:8) ขอ

5. คำอธิษฐานของพระเยซู

ทรงใช้ข้าพระองค์เพื่อเปิดตาคนตาบอด และหันเขาจากความมืด “มาหาความสว่าง จากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า เพื่อให้พวกเขาได้รับ การอภัยบาป และมีส่วนอยู่ท่ามกลางคนที่ได้รับการชำระให้เป็นธรรมิกชน” (กิจการ 26:18) {MB 108.3}

“ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในโลก เช่นเดียวกับในสวรรค์” (มัทธิว 6:10 TNCV)

น้ำพระทัยของพระเจ้าปรากฏอยู่ในธรรมบัญญัติของพระองค์ หลักการในพระบัญญัติเป็นหลักธรรมแห่งสวรรค์ ความรู้อันสูงสุดที่ทูตสวรรค์บรรลุถึงได้คือการรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า และงานรับใช้สูงสุดที่เหล่าทูตสวรรค์สามารถทุ่มเทกำลังทำได้คือการทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ {MB 109.1}

การรับใช้ในสวรรค์ไม่ได้ทำด้วยความจำใจเพื่อเป็นการรักษากฎ ที่จริงเมื่อครั้งที่ซาตานเริ่มกบฏต่อบัพติษณ์ของพระเยซูฮาวาห์ ทูตสวรรค์ส่วนใหญ่ไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าสวรรค์มีกฎ เพราะพวกเขาประกอบกิจรับใช้ไม่เหมือนผู้รับใช้แต่เหมือนดังบุตร มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่างกลมเกลียวอยู่ระหว่างทูตสวรรค์กับพระผู้สร้าง เหล่าทูตสวรรค์ไม่ได้รู้สึก ว่าต้องฝืนใจที่จะเชื่อฟังพระองค์ พวกเขารักพระเจ้าจึงมีความสุขในการรับใช้พระองค์ เช่นเดียวกับทุกคนที่ยึดพระคริสต์ไว้เป็นความหวังที่จะได้รับศักดิ์ศรี จะสะท้อนถึงพระวาระของพระองค์ที่ว่า “ข้าพระองค์ยินดีทำตามพระทัยพระองค์ ธรรมบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” (สดุดี 40:8) {MB 109.2}

คำว่า “ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในโลกเช่นเดียวกับในสวรรค์” เป็นการทูลขอให้การครอบครองโลกโดยอำนาจชั่วสิ้นสุดลง ขอทรงลบล้างความบาป และสถาปนาอาณาจักรแห่งความชอบธรรม เพื่อทุกอย่างทั้งในโลกและสวรรค์จะเป็นไปตามพระประสงค์อันประเสริฐของพระองค์ (ดู 2 เธสะโลนิกา 1:11 ฉบับ KJV) {MB 110.1}

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

“ขอประทานอาหารประจำวันแก่พวกข้าพระองค์ในวันนี้” (มัทธิว 6:11)

ช่วงแรกของคำเทศนาพระเยซูสอนเราเกี่ยวกับพระนาม อาณาจักร และน้ำพระทัยของพระเจ้า เพื่อเราจะเคารพสักการะพระนามของพระองค์ เพื่ออาณาจักรของพระองค์จะมาตั้ง และทุกอย่างจะเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ เมื่อเราเอาการรับใช้พระเจ้ามาก่อน เราสามารถอธิษฐานขอสิ่งที่จำเป็นในชีวิตด้วยความมั่นใจ ถ้าเราได้ปฏิเสธตัวเองและมอบชีวิตให้องค์พระคริสต์ เราก็คือสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า และทุกสิ่งที่อยู่ในพระนิเวศน์ของพระบิดา คือสมบัติทั้งหมดของพระเจ้าเปิดไว้เพื่อเรา ทั้งในโลกปัจจุบันและในโลกหน้า พระเจ้าประทานพระวิญญูญาณบริสุทธิ มีความช่วยเหลือของเหล่าทูตสวรรค์ และการงานของผู้รับใช้ของพระองค์ ทั้งโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในโลกเตรียมไว้สำหรับผู้ที่เอาการรับใช้พระเจ้าเป็นที่หนึ่ง สิ่งเหล่านี้มีไว้ให้ใช้เท่าที่จะเกิดประโยชน์แก่เรา แม้การคิดค้ำของคนที่ชั่วก็เป็นพระพรในการฝึกวินัยให้เรามีความพร้อมสำหรับสวรรค์ ถ้า “ท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์” “ทุกสิ่งเป็นของท่าน” (1 โครินธ์ 3:23, 21) (MB 110.2)

แต่ก็เหมือนลูกที่ยังไม่ได้รับมอบมรดก เพราะพระเจ้ายังไม่ได้มอบมรดกอันล้ำค่าแก่เรา เกือบกว่าซาตานจะหลอกล่อเราให้หลงด้วยกลเม็ดเด็ดพรายอย่างที่มีนวล่องมงมนุษย์คู่แรกในสวนเอเดน พระคริสต์ทรงเก็บมรดกนั้นไว้ให้เราพันมือผู้ทำลาย และก็เช่นเดียวกับเด็ก ทุกๆ วันเราจะได้รับปัจจัยสำหรับชีวิตประจำวัน ทุกวันเราควรอธิษฐานว่า “ขอประทานอาหารประจำวันแก่พวกข้าพระองค์ในวันนี้” และอย่าได้ท้อใจเมื่อมีไม่พอสำหรับพรุ่งนี้ พระเจ้าทรงให้คำมั่นสัญญาว่า “ท่านจึงจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินและจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง” ดาวิดกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยหิว และเดี๋ยวนี้แก่แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้ง หรือเชื้อสายของเขาขอลาน” (สดุดี 37:3, 25 TKJV) พระเจ้าผู้ทรงใช้นกกาไปเลี้ยงเอลียาห์อยู่ข้างลำธารเศรีทจะไม่มองข้ามลูก

5. คำอธิษฐานของพระเยซู

คนใดของพระองค์ผู้สัตย์ซื่อและเสียสละ พระคัมภีร์เขียนถึงผู้ที่ดำเนินชีวิตในทางชอบธรรมว่า “จะมีผู้ให้อาหารแก่เขา น้ำดื่มของเขาจะมีแน่” “เขาจะไม่อับอายในเวลาเลวร้าย ในยามขาดแคลนเขาจะมีบริบูรณ์” “พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้น พระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” (อิสยาห์ 33:16; สดุดี 37:19; โรม 8:32) พระองค์ผู้ทรงแบ่งเบาภาระของมารดาผู้เป็นหม้าย ทรงเห็นใจผู้เป็นแม่ทุกคนที่ดิ้นรนตะเกียกตะกายเพื่อเลี้ยงลูก พระองค์ผู้ทรงสงสารฝูงชน เพราะ “อดโรย กระจัดกระจายไป” (มัทธิว 9:36 TKJV) ยังเมตตาสงสารผู้ยากไร้ พระหัตถ์ของพระองค์ยื่นออกเพื่ออวยพรพวกเขา ในคำอธิษฐานเดียวกันนั้นเองที่พระองค์ประทานให้สาวก ทรงสอนให้เราระลึกถึงคนยากจนด้วย (MB 110.3)

เมื่ออธิษฐานว่า “ขอประทานอาหารประจำวันแก่พวกข้าพระองค์ในวันนี้” เราอธิษฐานเพื่อคนอื่นและเพื่อเราเองด้วย และยอมรับว่า สิ่งที่พระเจ้าประทานให้นั้น ไม่ได้ประทานเพื่อเราอย่างเดียว พระเจ้ามอบให้มนุษย์เราดูแลของประทานเหล่านั้น เพื่อจะได้ช่วยเหลือคนที่อดอยาก หิวโหย พระองค์ผู้ทรงบริบูรณ์ด้วยความดี ทรงจัดเตรียมให้แก่คนยากจน (สดุดี 68:10) ตรัสว่า “เมื่อท่านจะจัดการเลี้ยงไม่ว่าจะเป็นเวลากลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเพื่อนๆ หรือพี่น้อง หรือญาติๆ หรือบรรดาเพื่อนบ้านที่มั่งมี...แต่เมื่อท่านจัดการเลี้ยงนั้น จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอด แล้วท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ส่วนท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นจากตาย” (ลูกา 14:12-14) (MB 111.1)

“พระเจ้าทรงสามารถประทานพระคุณทุกประการอย่างล้นเหลือแก่ท่าน เพื่อว่าท่านจะมีทุกอย่างที่จำเป็นอยู่ตลอดเวลา และท่านจะมีล้นเหลือสำหรับการดีทุกอย่าง” “จงจำไว้ว่าผู้ที่หิวอย่างตระหนี่ก็จะเก็บเกี่ยวได้น้อย ผู้ที่หิวด้วยใจกว้างขวางก็จะเก็บเกี่ยวได้มาก” (2 โครินธ์ 9:8, 6 TNCV) (MB 112.1)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

คำอธิษฐานที่ทูลขออาหารประจำวันไม่ได้หมายถึงเฉพาะอาหารฝ่ายเนื้อหนังแต่เพียงอย่างเดียว แต่รวมไปถึงอาหารบำรุงเลี้ยงจิตวิญญาณด้วย พระเยซูทรงเชื่อเชิญเราว่า “อย่าทำงานเพื่อแสวงหาอาหารที่เสื่อมสูญได้ แต่จงแสวงหาอาหารที่คงทนอยู่จนถึงชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 6:27) พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าใครกินอาหารนี้ คนนั้นจะมีชีวิตนิรันดร์” (ข้อ 51) พระผู้ช่วยให้รอดของเราเป็นอาหารดำรงชีวิต เมื่อเราเพ่งพินิจความรักของพระองค์และรับเข้ามาในใจ เราได้รับอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ (MB 112.2)

เรารับพระคริสต์ผ่านพระวจนะของพระองค์ พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อช่วยให้เราเข้าใจพระวจนะนั้น และนำมาใช้ให้ตรงกับประเด็นในชีวิตประจำวันของเรา ทุกวันเมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ เราควรอธิษฐานว่า ขอให้พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเสริมกำลังใจสำหรับวันนี้ (MB 112.3)

พระเยซูทรงสอนให้เราทูลขอปัจจัยด้านร่างกายและจิตวิญญาณในแต่ละวัน เป็นเพราะพระเจ้ามีพระประสงค์ในการอำนวยความสะดวกให้แก่เรา เพื่อให้ตระหนักว่าเราต้องพึ่งพาพระองค์ตลอดเวลา และเพื่อนำเราให้ร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ เมื่อเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระคริสต์ผ่านการอธิษฐานและการศึกษาหลักธรรมอันประเสริฐแห่งพระวจนะของพระองค์เช่นนี้ จิตใจที่หิวโหยจะได้รับการหล่อเลี้ยง และจิตวิญญาณที่แห้งแล้งจะได้รับการดับกระหาย (MB 113.1)

**“ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย
ด้วยว่าข้าพระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิด
ต่อข้าพระองค์นั้น” (ลูกา 11:4 TH1971)**

พระเยซูทรงสอนว่า เราจะได้รับการอภัยจากพระเจ้าต่อเมื่อเรายกโทษให้ผู้อื่น ความรักของพระเจ้าชักนำเรามาหาพระองค์ และเมื่อความรักนั้นสัมผัสใจของเราแล้ว เป็นไปไม่ได้ที่เราจะไม่มีความรักต่อพี่น้อง (MB 113.2)

5. คำอธิษฐานของพระเยซู

หลังจากที่สอนรูปแบบการอธิษฐานแล้ว พระเยซูตรัสเพิ่มว่า “ถ้าพวกท่านให้อภัยการล่วงละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะทรงให้อภัยการล่วงละเมิดของพวกท่านด้วย แต่ถ้าพวกท่านไม่ให้อภัยการล่วงละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงให้อภัยการล่วงละเมิดของพวกท่านเหมือนกัน” (มัทธิว 6:14-15) ผู้ที่ไม่ให้อภัยคนอื่นกำลังตัดช่องทางเดียวที่เขาจะได้รับพระเมตตาจากพระเจ้า เราไม่ควรคิดว่า ถ้าคนที่ทำผิดต่อเราไม่มาขอโทษ แสดงว่าเรายังไม่ต้องยกโทษให้เขา จริงอยู่ เขามีหน้าที่ที่จะน้อมรับผิดและกลับตัวกลับใจ แต่เราก็ควรมีใจกรุณาต่อผู้ที่ทำผิดต่อเรา ไม่ว่าจะขอโทษหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าจะมีความผิดร้ายแรงให้เราชอกช้ำแค่ไหน แต่เราไม่ควรเคียดแค้นหรือน้อยเนื้อต่ำใจ เพราะเมื่อเราหวังให้พระเจ้ายกโทษให้เรา เราควรให้อภัยทุกคนที่ทำผิดต่อเราเช่นกัน (MB 113.3)

แต่การให้อภัยมีความหมายที่กว้างขวางกว่าที่คนส่วนมากคิด เมื่อพระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงให้อภัย “อย่างล้นเหลือ” พระองค์ตรัสเพิ่มเติมราวกับว่า ความหมายของพระสัญญาข้อนี้ลึกซึ้งกว่าที่เราจะเข้าใจ “‘เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า ทั้งทางของเจ้าก็ไม่เป็นวิถีของเรา’ พระเจ้าตรัสดังนี้ ‘เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกฉันใด วิถีของเราสูงกว่าทางของเจ้า และความคิดของเราก็นสูงกว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น’” (อิสยาห์ 55:7-9 TH1971) การให้อภัยของพระเจ้าไม่เพียงแต่เปรียบเทียบการให้เราพ้นโทษในชั้นศาล ไม่ใช่การยกโทษเท่านั้น แต่ยังเป็นการฟื้นฟูเราจากสภาพของความบาป การให้อภัยของพระเจ้า คือการทุ่มเทความรักเพื่อไถ่เราให้พ้นบาป เป็นการประทานความรักที่เปลี่ยนใจใหม่ให้เรา ดาวิดเข้าใจถูกต้องเรื่องการให้อภัยเมื่อท่านอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างจิตใจที่บริสุทธิ์ในข้าพระองค์ และทรงฟื้นฟูจิตใจวิญญาณอันมั่นคงขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์” (สดุดี 51:10 TNCV) และอีกครั้งหนึ่งที่กล่าวว่า “ตะวันออกไกลจากตะวันตกเท่าใด พระองค์ทรงปลดการละเมิดไปไกลจากเราเท่านั้น” (สดุดี 103:12) (MB 114.1)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

พระเจ้าประทานพระองค์เองผ่านพระคริสต์เพราะความบาปของเรา พระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานบนไม้กางเขนจนสิ้นพระชนม์ เป็นการรับโทษแทนเรา “คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม” (1 เปโตร 3:18) เพื่อจะทรงสำแดงความรักของพระองค์ และทรงชักนำให้เรามาหาพระองค์ ตรัสว่า “จงมีใจกรุณา ใจสงสาร และใจให้อภัยแก่กันและกัน เหมือนอย่าง queพระเจ้าทรงให้อภัยพวกท่านในพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:32) จงให้พระคริสต์ คือชีวิตของพระเจ้า ดำรงอยู่ในท่าน และสำแดงความรักจากสวรรค์ผ่านตัวท่าน เพื่อให้ความหวังแก่ผู้ที่สิ้นหวังและนำสันติสุขแห่งสวรรค์มาให้ผู้ที่ทุกข์ใจเพราะบาป นี่เป็นเงื่อนไขในการเข้าเฝ้าพระเจ้า คือเมื่อเราได้รับพระเมตตาจากพระองค์แล้ว เราเองก็ต้องยอมให้พระองค์ ทรงใช้เราเพื่อสำแดงพระคุณนั้นแก่คนอื่น (MB 114.2)

มีความจำเป็นอยู่อย่างเดียวเพื่อให้เราได้รับและแบ่งปันความรักที่ให้อภัยของพระเจ้า นั่นคือการได้รู้จักและเชื่อในความรักที่พระองค์ทรงมีให้เรา (1 ยอห์น 4:16) ซาตานกำลังใช้กลยุทธ์ทุกวิถีที่มันมีอยู่เพื่อไม่ให้เราเข้าใจความรักนั้น มันจะนำเราให้คิดว่าความผิดบาปของเราหนักหนาเกินกว่าที่พระองค์จะอวยพรเรา หรือรับฟังคำอธิษฐาน หรือช่วยเราให้รอดได้ เมื่อมองที่ตัวเอง เราเห็นแต่ความอ่อนแอและความไม่คู่ควรของเรา ซาตานหลอกว่า ‘อย่าเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ เพราะไม่มีทางที่จะแก้ไขความบกพร่องในอุปนิสัยหรอก’ เมื่อเราพยายามมาหาพระเจ้า ศัตรูผู้ร้ายกาจจะกระซิบบว่า ‘การอธิษฐานนั้นไร้ประโยชน์เพราะเจ้าก็ทำบาปนั้นจริง ได้ทำผิดต่อพระเจ้าและต่อตนเอง’ แต่เราสามารถตอบมันว่า “พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7) เมื่อเรารู้สึกว่าได้ทำบาปและอธิษฐานไม่ออก นั้นแหละเป็นเวลาที่เราควรอธิษฐาน เราอาจรู้สึกอับอายขายหน้า แต่เราต้องอธิษฐานและเชื่อ “คำกล่าวนี้สัตย์จริงและสมควรแก่การรับไว้อย่างยิ่ง คือว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาในโลก เพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้น ข้าพเจ้าเป็นตัวเอ้” (1 ทิโมธี 1:15) พระเจ้าทรงอภัยให้เรา และนำเราให้กลับคืนดีกับพระองค์ ไม่ใช่

5. คำอธิษฐานของพระเยซู

เพื่อตอบแทนการกระทำดีของเรา ไม่ใช่เพราะการสร้างบุญของคนบาป แต่เป็นของประทาน โดยอาศัยความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ (MB 115.1)

เราไม่ควรลดความผิดของเราด้วยการแก้ตัว แต่ต้องยอมรับการประเมินค่าจากพระเจ้า ว่าบาปนั้นหนักมาก การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนไม้กางเขนเท่านั้นที่จะทำให้เราเห็นว่าความบาปนั้นร้ายแรงอย่างมหันต์ ถ้าเราต้องแบกรับความบาปของเราเอง มันก็คงกดทับเราตาย แต่พระองค์ผู้ไม่มีบาปได้แทนที่เราแล้ว ถึงแม้ว่าเราไม่คู่ควร แต่พระองค์ทรงแบกรับเอาความบาปผิดของเรา “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็ทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9 TH1971) โอ สัจธรรมอันประเสริฐล้ำ พระเจ้าทรงยุติธรรมต่อธรรมบัญญัติของพระองค์ และในขณะเดียวกันทรงชำระทุกคนที่เชื่อในพระเยซูให้เป็นคนชอบธรรม “ใครเล่าจะเป็นเหมือนพระองค์ผู้ทรงอภัยบาป และทรงมองข้ามการทรยศของคนที่เหลืออยู่อันเป็นมรดกของพระองค์ท่าน พระองค์ท่านมิได้ทรงพระพิโรธเป็นนิตย์ เพราะพระองค์ท่านพอพระทัยในความรักมั่นคง” (มีคาห์ 7:18) (MB 116.1)

**“ขออย่าทรงนำพวกข้าพระองค์เข้าไปใน
การทดลอง แต่ขอให้พวกข้าพระองค์พ้น
จากความชั่วร้าย” (มัทธิว 6:13)**

การทดลองคือการถูกล่อให้ทำบาป ซึ่งการทดลองนั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแต่มาจากซาตานและความชั่วในใจเราเอง “พระเจ้าจะไม่ถูกความชั่วล่อลวง และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงใครเลย” (ยากอบ 1:13) (MB 116.2)

ซาตานพยายามยั่วยุให้เราพ่ายแพ้ต่อการทดลอง เพื่อความชั่วของเราจะได้ปรากฏต่อมนุษย์และทูตสวรรค์ และซาตานจะได้อ้างสิทธิ์ในตัว

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

เรา ดังคำพยากรณ์ของเศคาริยาห์ที่กล่าวเป็นเชิงสัญลักษณ์ว่า ซาตานยืนอยู่ขัดขวางทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพื่อฟ้องโยชูวามาหาโรทิต ซึ่งสวมเสื้อผ้าสกปรก นี่แสดงถึงท่าทีของซาตานที่มีต่อมนุษย์ทุกคนที่พระคริสต์ทรงนำให้มาหาพระองค์ มันหลอกล่อให้ทำบาป แล้วก็ฟ้องเราต่อทูตสวรรค์ ว่าเราไม่คู่ควรที่จะได้รับความรักจากพระเจ้า แต่ “พระเจ้าตรัสกับซาตานว่า ‘โอ ซาตาน พระเจ้าตรัสห้ามเจ้าเออะ พระเจ้าผู้ทรงเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มทรงห้ามเจ้าเถิด นี่ไม่ใช่ค้อนหินที่ฉวยออกมาจากไฟดอกหรือ’” และกับโยชูวาว่า “ดูเถิด เราได้เอาความผิดบาปออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้าอันสะอาด” (เศคาริยาห์ 3:1-4 TH1971) (MB 116.3)

พระเจ้าแห่งความรักทรงหาทางให้เราพัฒนาอุปนิสัยที่ดีงามตามแบบของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงยอมให้เราต้องประสบกับอุปสรรค การกดขี่ และความทุกข์ยาก สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่การถูกสาปแช่ง แต่เป็นพระพรที่ล้ำค่าที่สุดสำหรับชีวิตของเรา ทุกครั้งที่เราชนะการทดลองหรืออดทนต่อความยากลำบาก เราได้ประสบการณ์ใหม่และเป็นอีกก้าวหนึ่งในการเสริมสร้างอุปนิสัย คนที่ชนะการทดลองด้วยอำนาจของพระเจ้า แสดงให้ชาวโลกและทั่วทั้งจักรวาลเห็นถึงประสิทธิผลแห่งพระคุณของพระคริสต์ (MB 117.1)

ถึงแม้ว่าเราไม่ควรสะทกสะท้านต่อความทุกข์ขมขื่นใดๆ แต่ในขณะเดียวกันเราควรอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขออย่าให้เราต้องอยู่ในสถานการณ์ที่เราจะหลงไปตามกิเลสในใจเราเอง เมื่อเราอธิษฐานตามแบบคำอธิษฐานของพระคริสต์ ก็เท่ากับเป็นการยอมจำนนต่อการทรงนำของพระเจ้า และขอให้พระองค์ทรงนำเราในทางที่ปลอดภัย เราไม่สามารถอธิษฐานเช่นนี้จากใจจริงได้ ถ้าในขณะเดียวกันยังเลือกทางเดินตามใจปรารถนาอยู่ แต่เราจะขอให้พระหัตถ์ของพระองค์นำทาง เราจะรอฟังพระสุรเสียงของพระองค์ตรัสว่า “นี่เป็นหนทาง จงเดินในหนทางนี้” (อิสยาห์ 30:21) (MB 117.2)

การก้าวแต่พิจารณาถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับหากฟังคำของซาตานเป็นการไม่ปลอดภัย ทุกคนที่ติดตามความบาปจะเดินไปสู่ความ

5. คำอธิษฐานของพระเยซู

อภัยสวดและความเป็นพิษ ความบาปเป็นตัวล่อลวง ทั้งเย้ายวนและสอพลอ ถ้าเราเสี่ยงไปในที่ของซาตาน ก็ไม่มีอะไรรับรองความปลอดภัยว่าเราจะได้รับการคุ้มครองจากอำนาจของมัน เท่าที่ขึ้นอยู่กับเรา เราควรปิดทุกทางที่ซาตานอาจใช้เพื่อเข้ามาทดลองได้ (MB 118.1)

คำอธิษฐาน “ขออย่าทรงนำพวกข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง” เป็นพระสัญญาอยู่ในตัว ถ้าเราอุทิศชีวิตให้พระเจ้า เรามั่นใจในพระสัญญานี้ได้ว่า “ไม่มีการทดลองใดๆ มาถึงท่านนอกจากการทดลองที่เกิดกับมนุษย์ทั่วไป และพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้ท่านถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลอง พระองค์จะทรงให้ท่านมีทางออกด้วย เพื่อท่านจะยืนหยัดได้ภายใต้การทดลอง” (1 โครินธ์ 10:13 TNCV) (MB 118.2)

มีสิ่งเดียวที่จะปกป้องให้เราปลอดภัยจากความชั่ว นั่นคือการรับพระคริสต์เข้ามาสถิตในใจด้วยความเชื่อ คือเชื่อในความชอบธรรมของพระองค์ การทดลองมีอำนาจเหนือเราเพราะความเห็นแก่ตัวนั่นเอง แต่เมื่อเราพิจารณาถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าแล้ว เราจะเกิดความขยะเขยงต่อความเห็นแก่ตัวที่เรามี และหวังที่จะให้มันถูกขจัดออกไปจากใจ ขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงยกชูพระคริสต์ ใจเราก็จะสงบลง การทดลองก็สิ้นฤทธิ์ และพระคุณของพระคริสต์จะเปลี่ยนอุปนิสัยของเรา (MB 118.3)

พระคริสต์จะไม่มีวันทอดทิ้งผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ คนๆ นั้นอาจหันหลังให้กับพระองค์และพ่ายแพ้ต่อการทดลอง แต่พระคริสต์มีอาจมีพระพักตร์จากผู้ที่พระองค์ทรงเสียค่าไถ่ด้วยพระชนม์ชีพได้ ถ้าตาใจเปิดออก เราก็จะเห็นหลายคนที่โน้มตัวลงภายใต้ภาระที่หนักอึ้ง จิตใจที่ท้อแท้และเศร้าสลดพร้อมจะสลาย แต่ในเวลาเช่นนี้เองเราก็จะเห็นด้วยตาใจว่า เหล่าทูตสวรรค์เร่งปีกโฉบบินไปช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่กำลังถูกทดลองประหนึ่งว่าเขาขึ้นอยู่กับขอบหน้าผา ทูตสวรรค์ขับไล่ห่มุมารที่ห้อมล้อมพวกเขาไว้ และนำย่างเท้าเขากลับมาให้ยืนบนศิลามั่นคง การสู้รบระหว่างกองทัพทั้งสองฝ่ายนี้เป็นจริงเท่าๆ กับการรบสู้ของกองทัพมนุษย์ในภาวะสงคราม

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

และชะตากรรมฉากสุดท้ายของมนุษย์แต่ละคนก็ขึ้นอยู่กับการต่อสู้อย่างจริงจัง-
วิญญาณนี้ (MB 118.4)

ถ้อยคำที่พระคริสต์ตรัสกับเปโตรตกทอดมาถึงพวกเราว่า “ซาตานได้ขอไว้ที่จะผัดร่อนท่านเหมือนข้าวสาลี แต่...เราได้อธิษฐานเพื่อท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ล้าเหลว” (ลูกา 22:31-32 TNCV) ขอขอบคุณพระเจ้าที่เราไม่ได้ถูกทอดทิ้ง พระเจ้า “ทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16 TNCV) พระองค์จะไม่ละทิ้งเราให้ต้องสู้กับมารศัตรูของพระเจ้า และมนุษย์แต่ลำพัง ตรัสว่า “นี่แน่ะ เราให้พวกท่านมีสิทธิอำนาจเหยียบงูร้ายและแมงป่อง และให้มีอำนาจยิ่งใหญ่กว่าฤทธาณาภาพของศัตรูนั้น ไม่มีอะไรจะมาทำอันตรายพวกท่านได้เลย” (ลูกา 10:19) (MB 119.1)

จงดำเนินชีวิตให้ติดสนิทกับพระคริสต์ และพระองค์จะทรงจูงท่านไปด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ และจะไม่ทรงละท่านเลย จงรับรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีให้ท่าน และท่านจะอยู่อย่างมั่นคงปลอดภัย ความรักนั้นเป็นป้อมปราการที่คุ้มครองเราให้ปลอดภัยจากการถูกโจมตีและการหลอกลวงของซาตาน “พระนามของพระเจ้าเป็นป้อมเข็มแข็ง คนชอบธรรมวิ่งเข้าไปในนั้นและปลอดภัย” (สุภาษิต 18:10 TH1971) (MB 119.2)

**“เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของ
พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์” (มัทธิว 6:13 TKJV)**

ประโยคสุดท้ายของคำอธิษฐานที่พระเยซูสอนนั้นก็เหมือนประโยคแรก เพราะเป็นการเชิดชูพระบิดาไว้เหนืออำนาจทุกอย่างของมนุษย์และเทพ “และเหนือทุกนามที่เขาเอ๋ยขึ้น” (เอเฟซัส 1:21 TNCV) พระเยซูทอดพระเนตรเห็นอนาคตอันยาวไกลของสาวก ว่าจะไม่เหมือนที่พวกเขาหวาดผวาคือที่จะมีความเกษมสำราญทางฝ่ายโลก แต่ความชิงชังของมนุษย์และความแค้นเคืองของซาตานจะโหมกระหน่ำดังพายุที่ดำทะมึน ท่ามกลางความอลหม่านและหายนะในบ้านเมือง จะมีภัยอันตรายห้อมล้อมไปทุก

5. คำอธิษฐานของพระเยซู

อย่างก้าว และใจพวกเขาจะหวาดหวั่นด้วยความกลัวอยู่บ่อยๆ พวกเขาจะ
ได้เห็นตอนที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายให้ร้าง และพระวิหารถูกทำลายจน
ราบคาบ โดยจะไม่มีใครนมัสการในนั้นอีก ชาวยิวจะถูกกระจัดกระจายไป
ยังชาติต่างๆ ทั่วโลก สิ้นเนื้อประดาตัว ไร้ที่พึ่งประดุจเรือซึ่งอับปางอยู่ที่
ชายหาดเปลี่ยว พระเยซูตรัสว่า “ท่านจะได้ยินเสียงสงครามและข่าวลือ
เรื่องสงคราม...ประชาชาติกับประชาชาติ และอาณาจักรกับอาณาจักรจะ
ต่อสู้กัน ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ แต่สิ่งทั้งหมด
นี่เป็นการเริ่มต้นของความทุกข์เหมือนเริ่มคลอดลูก” (มัทธิว 24:6-8)
แต่สาวกของพระคริสต์ไม่ควรสิ้นหวัง หรือรู้สึกว่าการเจ้าทรงทอดทิ้งโลก
เพราะพระสิริและฤทธานุภาพเป็นของพระเจ้า พระประสงค์ของพระองค์
ยังคงเคลื่อนไปข้างหน้าสู่ความสำเร็จโดยไม่มีอะไรขัดขวางได้ พระเยซูทรง
ให้สาวกมองสูงขึ้นไปเหนืออำนาจการปกครองของฝ่ายมาร คือมองไปยัง
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา ผู้ทรงครอบครองเหนือทุกสิ่ง และยังเป็นพระ-
บิดาของพวกเขาและเป็นมิตรสหายตลอดกาล {MB 120.1}

ความพินาตของกรุงเยรูซาเล็มเป็นสัญลักษณ์ของความพินาตครั้ง
สุดท้ายที่จะทำลายโลกอย่างตั้งตัวไม่ทัน คำพยากรณ์ที่สำเร็จระดับหนึ่ง
ในการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็มมีความหมายเจาะจงถึงสมัยยุคสุดท้าย
ด้วย เหตุการณ์ยิ่งใหญ่และเข้มข้นจนจะธาโถมเข้ามาแล้ว มีวิกฤตการณ์
รออยู่ข้างหน้าอย่างที่โลกไม่เคยเห็นมาก่อน แต่คำมั่นสัญญาที่พระเจ้า
ทรงครอบครองเหนือทุกสิ่งจะเสริมกำลังใจให้เราเช่นเดียวกับสาวกรุ่น
แรก พระราชาแห่งสวรรค์ทรงควบคุมชะตากรรมของชนชาติทั้งหลาย
และภาระของคริสตจักร พระอาจารย์ทรงกล่าวแก่ทุกคนที่มีส่วนในการ
ทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จอย่างเดียวกันกับที่เคยตรัสกับไซรัสว่า
“เราคาดอาวุธให้เจ้า แม้เจ้าไม่รู้จักเรา” (อิสยาห์ 45:5) {MB 120.2}

ผู้เผยพระวจนะเอเสเคียลเห็นในนิมิตว่า มีอะไรอย่างหนึ่งสี่ฐาน
เหมือนมีอยู่ใต้ปีกของเหล่าทูต นิมิตนี้สอนผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ความ
สำเร็จของพวกเขามาจากฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า อย่าให้ผู้ใดที่พระเจ้าทรง
ใช้เพื่อประกาศข่าวของพระองค์รู้สึกกลัว ถ้าเพียงแต่ขาดเขาแล้ว งานของ

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

พระองค์จะไปต่อไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรงทิ้งภาระความรับผิดชอบไว้ให้มนุษย์ ซึ่งมีขีดจำกัด พระองค์ผู้ไม่ทรงเคลิ้มหลับ แต่ทรงงานตลอดเวลาเพื่อให้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่จะผลักดันงานของพระองค์เอง พระองค์จะทำลายความมุ่งหมายของคนชั่ว และจะทรงทำให้ผู้ที่กะแผนมุ่งร้ายต่อประชากรของพระองค์เกิดความสับสนปั่นป่วน พระมหากษัตริย์ พระเจ้าจอมโยธาผู้ประทับระหว่างเศรฐทรงคุ้มครองรักษาลูกๆ ของพระองค์ท่ามกลางความอลหม่านของชนชาติทั้งหลาย พระองค์ผู้ที่ทรงครอบครองสวรรค์สถานทรงซัง วัด ดวงความทุกข์ยากลำบากทุกอย่างของเรา พระองค์ทรงเฝ้าสังเกตเตาหลอมที่ใช้ทดสอบทุกคน เมื่อที่มันของเจ้านายทั้งหลายถูกคว่ำลง และลูกธนูแห่งพระพิโรธได้ทิ่มทะลุหัวใจบรรดาศักดิ์ของพระองค์ เมื่อนั้น ประชากรของพระเจ้าจะปลอดภัยอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ (MB 121.1)

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความยิ่งใหญ่ ฤทธานุภาพ เกียรติสิริบารมี และเดชานุภาพเป็นของพระองค์ ทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และพิภพโลกเป็นของพระองค์...พลังอำนาจอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ที่จะเชิดชู และประทานกำลังแก่ทุกคน” (1 พงศาวดาร 29:11–12 TNCV) (MB 122.1)

6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จง ปฏิบัติตามพระธรรม

“อย่าตัดสิน มิฉะนั้นท่านเองจะถูก
ตัดสินด้วย” (มัทธิว 7:1 TNCV)

คนที่หวังที่จะได้รับความรอดด้วยการพากเพียรบำเพ็ญความดี จะกำหนดศีลปฏิบัติและข้อห้ามมากมายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพื่อปกป้องตัวเองจากการทำบาป เพราะเมื่อเขาพบว่าตนได้ละเมิดพระบัญญัติแล้ว เขาก็จะคิดค้นกฎเกณฑ์ต่างๆ เพื่อบังคับตนให้ปฏิบัติ หากว่าสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่พาให้เขามองที่ตัวเองแทนที่จะมองพระเจ้า ความรักของพระองค์ในใจของเขาก็จะค่อยๆ มอดลง ทำให้ความรักที่เขามีต่อเพื่อนมนุษย์พลอยดับไปด้วย คนที่เชื่อในระบบที่มนุษย์คิดค้นอันประกอบด้วยข้อกำหนด หยุ่มหยมมากมาย จะตัดสินทุกคนที่ไม่ถึงมาตรฐานที่กำหนดขึ้น ความเห็นแก่ตัวและการตำหนิติเตียนสร้างบรรยากาศที่น่าอึดอัดใจ ซึ่งบีบรัดเอาความรู้สึกที่ดีงามและใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ไม่ให้ออกมา ทำให้คนถือตัวเป็นใหญ่ กลายเป็นนักตัดสินที่ชอบจับผิดคนอื่น (MB 123.1)

พวกฟาริสีอยู่ในกลุ่มนี้ หลังจากเสร็จพิธีทางศาสนาแล้ว พวกเขา ก็ยังไม่ถ่อมใจลง ไม่สำนึกถึงความอ่อนแอของตน และไม่รู้สึกลบซึ่งใน สิทธิพิเศษที่พระเจ้าประทานให้ แต่หลังจากประกอบศาสนกิจแล้ว พวก ฟาริสีมีจิตใจที่เต็มไปด้วยความหยิ่งยโส โดยที่กระแสดวงความคิดอยู่ที่ตนเอง เสมือนเป็นการประกาศว่า ‘ทุกอย่างเพื่อฉัน ความรู้สึกของฉัน ความรู้ และวิธีการของฉัน’ จึงตั้งเอาผลสำเร็จของตนมาเป็นมาตรฐานเพื่อตัดสิน

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

คนอื่น และต่อเอาว่าตนสำคัญ จึงแบ่งอำนาจ และขึ้นบัลลังก์พิพากษาเพื่อ
วิจารณ์และกล่าวโทษคนอื่น {MB 123.2}

ประชาชนส่วนใหญ่ก็เข้าไปในทำนองเดียวกัน โดยก้าวกายจิตสำนึกผิด
ชอบของผู้อื่น และตัดสินเขาในเรื่องที่ขึ้นอยู่ระหว่างเขากับพระเจ้า นี่แหละ
ที่พระเยซูทรงกล่าวถึงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “อย่าตัดสิน มิฉะนั้นท่านเองจะ
ถูกตัดสินด้วย” คือ อย่าได้ตั้งตัวเองเป็นมาตรฐานตัดสินผู้อื่น อย่าได้เอา
ความคิดของตนเป็นใหญ่ หรือความเข้าใจส่วนตัวเกี่ยวกับภาระหน้าที่หรือ
การตีความหมายของพระคัมภีร์เอาเองเป็นบรรทัดฐาน แล้วคอยตำหนิคน
อื่นในใจเมื่อเขาทำไม่ถึงเกณฑ์ อย่าได้วิจารณ์ใคร โดยคาดเดาถึงแรงบันดาลใจ
ใจเบื้องหลังการกระทำของพวกเขา อย่าได้ตัดสินคนอื่นเลย {MB 123.3}

“อย่าตัดสินสิ่งใดก่อนถึงเวลา จงคอยกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา
พระองค์จะทรงเปิดเผยสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืด และจะทรงเผยความมุ่ง
หมายของจิตใจทั้งหลาย” (1 โครินธ์ 4:5) เราไม่สามารถอ่านใจคนได้
เราเองก็มีข้อบกพร่อง จึงขาดคุณสมบัติที่จะตัดสินคนอื่น และด้วยข้อ
จำกัดของการเป็นมนุษย์แล้ว คนเราได้แต่สังเกตและตัดสินคนอื่นจาก
เรื่องภายนอก มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทราบถึงแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลัง
การกระทำ พระองค์ผู้ทรงพระเมตตาและสุภาพอ่อนโยน ทรงเป็นผู้
พิพากษาดัดสินมนุษย์ทุกคน {MB 124.1}

“ท่านที่ตัดสินคนอื่น ท่านก็ไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะไม่ว่าท่านตัดสิน
ผู้อื่นด้วยประเด็นใด ท่านก็พิพากษาลงโทษตนเองด้วย เพราะท่านผู้เป็น
คนตัดสินก็ยังทำอย่างเดียวกัน” (โรม 2:1 TNCV) เหตุฉะนั้นคนที่วิจารณ์
หรือตำหนิติเตียนผู้อื่น ก็ได้ประกาศว่าตนมีความผิด เพราะเขาทำในสิ่ง
เดียวกัน เมื่อเขากล่าวโทษคนอื่นก็เท่ากับเป็นการกล่าวโทษตัวเองด้วย และ
พระเจ้าทรงยอมรับว่าคำตัดสินที่เขากล่าวโทษตนเองนั้นถูกต้อง {MB 124.2}

เท่าที่เพื่อนโคลนตมเพราะสะเพร่า

เหตุใดเจ้าจึงเหยียบย่ำเหล่าบุปผา

จิตใจที่อยากชื่นชมสมอรา

โฉนมาทำเพื่อนบ้านให้เข้าใจ {MB 124.3}

6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จงปฏิบัติตามพระธรรม

“เหตุไฉนท่านมองดูผมที่ในตาพี่น้องของท่าน” (มัทธิว 7:3 TH1971)

แม้คำพิพากษาที่กล่าวว่า “ท่านผู้เป็นคนตัดสินก็ยังทำอย่างเดียวกัน” ก็ยังไม่พอที่จะบรรยายถึงความบาปของคนที่บังอาจติเตียนและวิจารณ์พี่น้องของตน “เหตุไฉนท่านมองดูผมที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ตั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านก็ไม่รู้สึก” (MB 125.1)

พระเยซูทรงกล่าวถึงคนที่ช่างสังเกตและกระตือรือร้นในการคอยจ้องจับผิดและชี้จุดผิดนั้นทันทีที่จับได้ ว่าเมื่อมีคนฝึกนิสัยที่ตรงกันข้ามกับพระองค์เช่นนี้ ถ้าเปรียบเทียบกับข้อบกพร่องที่ตนวิจารณ์แล้ว ก็แย่แกว่ามาก เหมือนการเอาท่อนไม้มาเปรียบเทียบกับผงธุลี เป็นเพราะเขาไม่มีความรักและความสุภาพอ่อนโยน เขาจึงทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ชีวิตของคนที่ไม่เคยโศกเศร้าเสียใจเพราะความผิดบาปของตนจนยินยอมมอบทุกสิ่งให้พระคริสต์ จะไม่แสดงออกถึงความรักของพระองค์ คนเช่นนี้บิดเบือนขาวประเสริฐที่อ่อนสุภาพ และทำร้ายมนุษย์ผู้ล้ำค่าที่พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่ไว้ ตามการเปรียบเทียบของพระเยซูแล้ว นิสัยที่ชอบจับผิดและวิจารณ์คนอื่นเป็นบาปที่หนักกว่าบาปที่ตนวิจารณ์ เพราะคนที่เป็นเช่นนี้ไม่เพียงแต่ทำบาปแบบเดียวกัน แต่ก็ยังเพิ่มความบาปด้วยการหลงตัวเองและวิจารณ์คนอื่น (MB 125.2)

พระคริสต์ผู้เดียวทรงเป็นมาตรฐานของอุปนิสัย และผู้ที่ตั้งตัวเองเป็นมาตรฐานให้คนอื่น ได้ตั้งตนแทนที่พระคริสต์ พระคัมภีร์เขียนว่า พระบิดา “ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร” (ยอห์น 5:22) ดังนั้นใครก็ตามที่บังอาจตัดสินเหตุผลเบื้องหลังการกระทำของคนอื่น ก็ได้แย่งชิงสิทธิอำนาจของพระบุตรพระเจ้าไป คนที่ต้องการจะเป็นตุลาการตัดสินและวิพากษ์วิจารณ์คนอื่นแสดงว่าเขากำลังตั้งตนเป็นฝ่ายปฏิบัติของพระคริสต์ “ผู้กีดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อผู้่อะไรๆ ที่ได้ชื่อว่าเป็น

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

พระเจ้า หรืออะไรๆ ที่เขาให้วันมัสการนั้น แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า” (2 เธสะโลนิกา 2:4 TKJV) (MB 125.3)

ความบาปที่นำไปสู่ผลที่น่าเศร้าที่สุดคือ ความเย็นชาและการชอบจับผิด ที่ไม่รู้จักรักให้อภัยของพวกฟาริสี เมื่อประสบการณ์ด้านศาสนาไม่นำมาซึ่งความรัก ก็แสดงว่าพระเยซูไม่ได้อยู่ด้วย ความสว่างของพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น และการที่จะสาละวนกับกิจกรรมทางศาสนาอย่างขยันขันแข็งจะไม่ทำให้เกิดความรักถ้าพระเยซูไม่ได้สถิตอยู่ด้วย อาจมีคนที่ตาแหลมคม เห็นปมด้อยของคนอื่นได้ง่าย แต่สำหรับทุกคนที่ซุกค้ายข้อบกพร่องของผู้อื่นพระเยซูตรัสว่า “คนหน้าซื่อใจคด จงซกไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเขี่ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้” (มัทธิว 7:5) คนที่ทำผิดเป็นคนแรกที่สงสัยว่าคนอื่นทำผิดด้วย เขาประณามคนอื่นเพื่อกลบเกลื่อนหรือแก้ตัวเรื่องความชั่วที่อยู่ในใจตัวเอง ความบาปทำให้มนุษย์รู้จักมักคุ้นกับความชั่ว พออาดัมกับเอวาทำบาปเขาทั้งสองก็เริ่มกล่าวหาซึ่งกันและกัน ถ้าหากไม่มีพระคุณของพระคริสต์ควบคุมไว้แล้ว คนเราจะกล่าวหาคนอื่นในลักษณะนี้โดยธรรมชาติอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ (MB 126.1)

คนที่ปล่อยตัวตามใจให้มีนิสัยชอบกล่าวหาคนอื่นจะไม่หยุดไว้แค่เพียงการซบอวให้พี่น้องรู้ถึงสิ่งที่เขาถือว่าเป็นข้อบกพร่อง แต่ถ้าการใช้ไม้อ่อนไม่เป็นผลในการให้พี่น้องทำในสิ่งที่ตนคิดว่าควร ก็จะพยายามหาที่มีอำนาจจะทำได้เพื่อบังคับคนอื่นให้เป็นไปตามความเห็นของตนในเรื่องความถูกต้อง ชาวยิวในสมัยพระเยซูได้ทำแบบนั้น และคริสตจักรในทุกยุคสมัยเมื่อสูญเสียพระคุณของพระคริสต์ก็ได้ทำอย่างนั้นเช่นกัน เมื่อพบว่าฤทธิ์อำนาจแห่งความรักไม่ได้อยู่กับตนแล้ว คนในคริสตจักรจึงหันมาพึ่งพาอำนาจรัฐเพื่อบังคับให้คนทั้งหลายปฏิบัติตามหลักข้อเชื่อและกฎเกณฑ์ต่างๆ ของคริสตจักร นี่คือเหตุที่อยู่เบื้องหลังกฎหมายทุกอย่างที่กำหนดการปฏิบัติทางศาสนา และเป็นเหตุผลของการกดขี่ข่มเหงทั้งหลายตั้งแต่สมัยอาเบลจนถึงสมัยของเรา (MB 126.2)

6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จงปฏิบัติตามพระธรรม

พระคริสต์ไม่ทรงทำการกวาดต้อนมนุษย์ให้มาหาพระองค์เลย แต่ทรงชักนำให้เขามาหาพระองค์ และฤทธิ์อำนาจที่พระองค์ทรงใช้คือพลังแห่งความรัก เมื่อคริสตจักรใดหันไปพึ่งพาอำนาจรัฐก็แสดงว่า คริสตจักรนั้นขาดฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ คือพลังแห่งความรักนั่นเอง (MB 127.1)

แต่ปัญหาอยู่ที่สมาชิกคริสตจักร จึงต้องแก้ปัญหาเป็นรายบุคคลไป พระเยซูทรงเชื่อเชิญให้ผู้กล่าวหาเอาท่อนไม้ออกจากตาก่อน คือให้เลิกนิสัยที่ชอบวิจารณ์คนอื่น สารภาพและละทิ้งความบาปของตนก่อนที่จะพยายามแก้ไขคนอื่น เพราะ “ต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี” (ลูกา 6:43) นิสัยที่ชอบกล่าวหาคนอื่นเป็นผลเลวแสดงว่าต้นไม้ไม่ดี การที่จะยกย่องตัวเองว่าชอบธรรมนั้นก็ไร้ประโยชน์สิ่งที่ต้องทำคือการเปลี่ยนแปลงที่ใจ เพราะจำเป็นต้องมีจิตใจที่เปลี่ยนแปลงเสียก่อน จึงพร้อมที่จะแก้ไขคนอื่นได้ “ด้วยว่าปากนั้นพูดสิ่งที่มาจากใจ” (มัทธิว 12:34) (MB 127.2)

เมื่อมีวิฤตประดังเข้ามาในชีวิตใคร และเราพยายามแนะแนวหรือตักเตือนเขา ถ้อยคำของเราก็มีน้ำหนักมากขึ้นอยู่กับแบบอย่างและนิสัยของเราก่อนหน้านี้ เราต้องเป็นคนดี ก่อนที่จะทำความดีได้ เราจะไม่มีอิทธิพลเปลี่ยนแปลงคนอื่นได้ จนกว่าพระคุณของพระคริสต์เข้ามาชำระจิตใจของเราเองให้บริสุทธิ์ ทำให้เราถ่อมลงและมีนิสัยที่อ่อนสุภาพเมื่อจิตใจเปลี่ยนแปลงใหม่แล้ว เราจะมีชีวิตอยู่เพื่อเป็นพระพรให้คนอื่นอย่างต้นกุหลาบผลิดอกที่หอมหวาน และเรือเกาที่ออกพวงองุ่น (MB 127.3)

ถ้า “พระคริสต์สถิตในพวกท่าน อันเป็นความหวังที่จะได้รับศักดิ์ศรี” (โคโลสี 1:27) เราจะไม่มีนิสัยคอยจับผิดคนอื่นเพื่อเปิดเผยความผิดนั้นให้กระจ่าง และแทนที่เราจะหาช่องทางกล่าวหาและกล่าวโทษคนอื่น เราจะมุ่งหมายที่จะช่วยเหลือ ให้พร และนำคนให้พ้นภัย เมื่อปฏิบัติต่อคนที่มีความผิด เราจะทำตามคำสั่งที่ว่า “จงระวังตัวท่านเอง มิฉะนั้นท่านเองจะถูกปล่อยทิ้งให้ทำบาปไปด้วย” (กาลาเทีย 6:1 TNCV) เราจะระลึกรถึงความผิดพลาดของเราเองว่า เมื่อเราได้หลงผิดแล้ว เป็นการยากเพียงไรที่จะกลับมาอยู่ในความถูกต้อง เราจะไม่ผลักดันพี่น้องออกไปให้ยิ่งจม

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

อยู่ในความมืดมากกว่าเดิม แต่เราจะเตือนเขาถึงอันตรายด้วยความเห็นอกเห็นใจ {MB 128.1}

คนที่มักพินิจพิจารณาการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนแห่งกาลวารีย์⁴ โดยใจสำนึกว่าเป็นเพราะความบาปของเขาเองที่พระเยซูต้องทนทุกข์นั้น จะไม่วัดระดับความผิดของตัวเองเปรียบเทียบกับคนอื่น คนที่ดำเนินชีวิตในเงาแห่งไม้กางเขนของพระคริสต์จะต้องไม่มีนิสัยชอบวิจารณ์คนอื่นหรือยกตนข่มท่าน {MB 128.2}

เมื่อถึงจุดที่ท่านรู้สึกว่าจะยอมเสียเกียรติและแม้กระทั่งสละชีวิตเพื่อช่วยเหลือพี่น้องที่หลงผิดถ้าจำเป็น ก็แสดงว่าท่านได้เอาท่อนไม้ออกจากตาแล้ว และพร้อมที่จะช่วยเหลือพี่น้อง เมื่อนั้นท่านจะเข้าถึงใจพี่น้องได้ ไม่เคยมีใครที่หลงผิดแล้วกลับมาดีได้เพราะการถูกวิจารณ์หรือตำหนิ แต่มีหลายคนที่ถูกขับไล่ออกจากพระคริสต์จนปิดใจไม่ยอมกลับใจใหม่ เพราะถูกวิพากษ์วิจารณ์ คนที่สุภาพอ่อนโยนและมีความร่าเริงยินดีอาจช่วยคนที่หลงผิดให้พ้นภัย และลบล้างความผิดมากมาย เมื่อพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ปรากฏในชีวิตของเรา จะมีพลังเปลี่ยนแปลงทุกคนที่เราคบค้าสมาคมด้วย ขอเพียงแต่เรายอมให้พระองค์ประจักษ์ในชีวิตเป็นประจำทุกวัน แล้วพระองค์จะทรงเปิดเผยฤทธิ์อำนาจของพระวจนะผ่านตัวเรา คือพลังอ่อนโยนที่ทรงอำนาจจะสร้างผู้ขึ้นขึ้นใหม่ตามพระฉายาอันงดงามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {MB 128.3}

“อย่าให้ของบริสุทธิ์แก่สุนัข” (มัทธิว 7:6)

ในข้อนี้พระเยซูทรงกล่าวถึงกลุ่มคนที่ไม่มี ความปรารถนาที่จะหนีให้พ้นจากการเป็นทาสของความผิดบาป พวกเขาปล่อยตัวให้หมกมุ่นอยู่กับความเลวทราม มีจิตใจเสื่อมถอย และยึดติดกับความชั่วจนไม่ยอมทิ้งมันไป มีบางคนเยาะเย้ยชาวประเสริฐ และมีคนที่ทำให้ชาวประเสริฐเป็น

⁴ สถานที่ที่พระเยซูถูกตรึงเรียกว่า คาลวารีย์ หรือ กลโกธา หรือเนินหัวกะโหลก

6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จงปฏิบัติตามพระธรรม

เรื่องที่ต้องโต้เถียงกัน แต่ผู้รับใช้ของพระคริสต์จะไม่ยอมให้คนเช่นนี้ขัดขวางเขาได้ (MB 129.1)

ถึงอย่างไรก็ตามพระเยซูไม่เคยมองข้ามใครแม้แต่คนเดียว ไม่ว่าคนนั้นจะต่ำช้าบาปหนาเท่าใดก็ตาม ขอเพียงแต่ให้เขายอมรับเอาความจริงอันประเสริฐจากสวรรค์ พระดำรัสของพระเยซูเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตใหม่สำหรับพวกคนเก็บภาษีและหญิงแพศยา พระเยซูเคยขับผีออกจากมารีย์ชาวมักดาลาถึงเจ็ดผี นางเป็นคนสุดท้ายที่เฝ้าอยู่ที่อุโมงค์ฝังศพของพระเยซูในวันศุกร์และเป็นคนแรกที่พระองค์ทรงทักทายในเช้าของวันที่พระองค์ทรงฟื้นพระชนม์ ส่วนเขาโลจากเมืองทาร์ซัสเป็นศัตรูผู้ต่อสู้ชาวประเสริฐด้วยความมุ่งมั่นมากที่สุดคนหนึ่ง แต่เขาได้กลายมาเป็นเปาโลผู้อุทิศชีวิตรับใช้พระคริสต์ ภายนอกอาจมีความจงเกลียดจงชัง หรือแม้แต่อาชญากรรมและความเสื่อมเสีย แต่ภายในนั้นอาจเป็นคนที่พระคุณของพระคริสต์จะช่วยให้อุดเพื่อเขาจะเป็นอย่างเพชรพลอยอันสุกใสบนมงกุฎของพระผู้ไถ่ก็เป็นได้ (MB 129.2)

**“จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้ว
จะเปิดให้แก่ท่าน” (มัทธิว 7:7 TH1971)**

เพื่อไม่ให้คนสงสัยและเข้าใจความหมายผิดไป พระเยซูจึงย้ำพระสัญญาสามเกลียวนี้อีกครั้ง เพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้คนที่แสวงหาพระเจ้าเชื่อในพระองค์ผู้ทรงสามารถกระทำได้ทุกสิ่ง พระองค์จึงตรัสต่อไปอีกว่า “ทุกคนที่ขอก็กี่ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็กี่พบ ทุกคนที่เคาะก็กี่จะเปิดให้เขา” (มัทธิว 7:8 TH1971) (MB 130.1)

พระองค์ไม่ได้ระบุเงื่อนไข เพียงแต่ขอให้เราทวิกระหายพระเมตตาจากพระองค์ ปรารถนาการศึกษาและความรักของพระองค์ “จงขอ” เพราะการขอนั้นแสดงว่าเราตระหนักว่าตัวเองขาดแคลน และถ้าเราขอด้วยความเชื่อก็จะได้รับ พระองค์ทรงให้คำมั่นสัญญา ซึ่งจะไม่มีวันล้มสลาย ถ้าเราถ่อมตัวลงด้วยความโศกเศร้าเสียใจเพราะบาปอย่างแท้จริง

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

จะไม่ต้องรู้สึกว่าการขอในสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้นั้นเป็นการถือวิสาสะ เมื่อขอพระพรที่จำเป็นเพื่อพัฒนาอุปนิสัยของเราให้เป็นไปตามพระลักษณะของพระคริสต์ พระองค์ทรงรับรองว่า นั่นเป็นการขอตามพระสัญญาและจะได้รับในสิ่งที่ทูลขออย่างแน่นอน การที่รู้สำนึกว่าเราเป็นคนบาป เป็นเหตุผลเพียงพอที่จะทูลขอพระเมตตาจากพระองค์ ความบริสุทธิ์ไม่ใช่เงื่อนไขในการเข้าเฝ้าพระเจ้า หากแต่เป็นความปรารถนาที่จะให้พระองค์ทรงชำระเราจากความผิดบาปทั้งสิ้นต่างหาก ความอ่อนแอที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เป็นเหตุผลในขณะนี้และตลอดไปว่าเราต้องการพระองค์และฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่จะช่วยเราให้รอด (MB 130.2)

“จงแสวงหา” คืออย่าเพียงแต่ปรารถนาพระพรของพระองค์ แต่ให้ปรารถนาพระองค์ “จงปรองดองกับพระเจ้า และอยู่อย่างสันติ” (โยบ 22:21 TKJV) จงแสวงหา แล้วท่านจะได้พบ พระเจ้าทรงแสวงหาท่าน แม้แต่ความรู้สึกของท่านที่ยากมาหาพระองค์ก็มาจากการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงตอบสนองต่อการชักนำนั้น พระคริสต์ทรงแก้ต่างให้แก่ผู้ที่ถูกทดลอง ผู้ที่หลงผิด และผู้ที่ขาดความเชื่อ เพื่อคำชูพวกเขาขึ้นมาเป็นมิตรกับพระองค์ “ถ้าเจ้าแสวงหาพระองค์ เจ้าจะพบพระองค์” (1 พงศาวดาร 28:9) (MB 131.1)

“จงเคาะ” เราได้รับการเชื่อเชิงพิเศษ จึงมาหาพระเจ้า พระองค์ทรงเฝ้ารอเพื่อต้อนรับเราเข้าในท้องพระโรงของพระองค์ สาวกกลุ่มแรกที่ติดตามพระเยซูรู้สึกว่าจะเร่งรีบสนทนากับพระองค์อยู่ข้างถนนนั้นไม่พอ จึงถามว่า “รับบี...ท่านพักอยู่ที่ไหน...เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ประทับ และวันนั้นก็พักอยู่กับพระองค์” (ยอห์น 1:38-39) เช่นเดียวกันพระเจ้าจะทรงต้อนรับเราให้ใกล้ชิดและร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ “ผู้ที่อาศัยอยู่ในที่กำบังขององค์ผู้สูงสุด จะอยู่ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” (สดุดี 91:1) ให้คนทั้งหลายที่ปรารถนาที่จะได้รับพระพรของพระเจ้า จงเคาะและรอคอยอยู่ที่ประตูแห่งพระกรุณาด้วยความเชื่อมั่นพร้อมกับทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสว่า ‘ทุกคนที่ขอก็ได้ และทุกคนที่แสวงหาก็ก็นพบ ทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา’” (MB 131.2)

6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จงปฏิบัติตามพระธรรม

พระเยซูทอดพระเนตรคนทั้งหลายที่ชุมนุมกันเพื่อฟังพระองค์ ด้วยความปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่จะให้ฝูงชนใหญ่นั้นซาบซึ้งถึงพระเมตตา กรุณาของพระเจ้า พระองค์จึงยกตัวอย่างเด็กน้อยผู้หิวโหยที่ขออาหารจากพ่อแม่เพื่อแสดงถึงความต้องการของพวกเขา และความพร้อมของพระเจ้าที่จะประทานให้ โดยตรัสว่า “ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้ลูกเมื่อเขาขอขนมปัง” พระองค์ทรงชี้ไปยังความรักความเอ็นดูที่ผู้เป็นพ่อแม่มีต่อลูกโดยธรรมชาติ จึงสรุปว่า “ถ้าพวกท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่ลูกของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ จะประทานสิ่งดีแก่พวกที่ขอต่อพระองค์” หัวใจของผู้เป็นพ่อจะไม่หมางเมินหนีลูกชายผู้หิวโหยที่มาขออาหารกิน คงไม่มีใครคิดว่าผู้เป็นพ่อจะพูดเล่นให้ลูกผิดหวัง คงไม่สัญญาว่าจะให้อาหารดี แล้วสุดท้ายหยิบยื่นก้อนหินให้ลูก เช่นเดียวกัน เราไม่ควรหมิ่นประมาทพระเจ้าด้วยการสรุปว่า พระองค์จะไม่ทรงตอบสนองต่อการวิงวอนจากลูกของพระองค์ {MB 131.3}

ถ้าท่านทั้งหลายผู้เป็นมนุษย์และมีความบาปชั่ว “ยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะประทานพระวิญญูญาณบริสุทธิ์แก่พวกที่ขอต่อพระองค์” (ลูกา 11:13) พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นตัวแทนของพระเยซูและทรงเป็นของประทานที่ล้ำค่าที่สุด พระองค์ทรงมีของดีทุกอย่างอยู่ในพระองค์ พระผู้ทรงสร้างเอง ไม่สามารถที่จะประทานอะไรที่ดีหรือยิ่งใหญ่กว่านี้ พระองค์จะไม่วิวนปฏิเสศคำอธิษฐานที่เราทูลขอให้พระองค์ทรงเมตตาขณะที่กำลังทนทุกข์ และขอให้พระองค์ทรงนำเราด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ มีความเป็นไปได้ อยู่ที่มนุษย์ผู้เป็นพ่อแม่จะเมินหน้าหนีลูกขณะที่ลูกกำลังหิว แต่พระเจ้าจะไม่ทรงปฏิเสธคำร้องขอของผู้ทุกข์ยากที่โหยหาพระองค์ ความรักที่อ่อนโยนของพระองค์ประเสริฐนัก ผู้ที่ตรากตรำไปวันๆ อยู่ในความมืด คิดว่าพระเจ้าคงไม่สนใจใยดี นี่คือการตอบที่ส่งตรงมาจากพระทัยของพระบิดา “แต่ศิโยนกล่าวว่า ‘พระเจ้าได้ทรงละทิ้งข้าพเจ้าแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงลี้ภัยข้าพเจ้าเสียแล้ว’ ผู้หญิงจะลี้ภัยบุตรที่ยังกินนมของนาง และจะไม่เมตตาบุตรจากครรภ์ของนางได้หรือ แม้ว่าคนเหล่านี้

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ยังลืมได้ กระนั้นเราก็จะไม่ลืมเจ้า ดูกิจิต เราได้สลักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา” (อิสยาห์ 49:14-16 TH1971) (MB 132.1)

พระสัญญาทุกข้อในพระคัมภีร์ มีประเด็นให้อิच्छฐาน และเราจะมี ความมั่นใจในการอธิฐฐานเมื่อเราทูลขอตามพระสัญญาของพระเยโฮวาห์ เรามีสิทธิพิเศษที่จะทูลขอพระพรทั้งหลายฝ่ายจิตวิญญาณโดยผ่านพระเยซู เราสามารถอธิฐฐานต่อพระองค์เหมือนเด็กที่ขอด้วยความจริงใจ และระบุ อย่างเจาะจงในสิ่งที่เราต้องการในชีวิตประจำวัน คือเสื้อผ้าและอาหาร พร้อมสิ่งที่ต้องการฝ่ายจิตวิญญาณ คือเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของ พระคริสต์และอาหารแห่งชีวิต พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบว่าเรา ต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ จึงให้เราทูลขอจากพระองค์ และเราจะได้รับความช่วยเหลือทุกอย่างโดยผ่านพระนามของพระเยซู แล้วเพื่อเห็นแก่ พระนามนั้น พระเจ้าผู้ทรงเอื้อเพื่อเผื่อแผ่จะประทานทุกสิ่งตามความ จำเป็นของเรา (MB 133.1)

แต่อย่าลืมน่า เมื่อเราเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” ก็แสดงว่าเรายอมรับ ว่าตนเองมีฐานะเป็นบุตรของพระองค์ที่จะไม่เพียงแต่ไว้วางใจในพระองค์ผู้ แสตนดี แต่จะยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระองค์อีกด้วย เพราะตระหนัก ว่า ความรักมั่นคงของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง เราจะอุทิศตัวเพื่องานของ พระองค์ พระเยซูทรงเชื่อเชิญให้แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบ ธรรมของพระองค์ก่อน จึงทรงสัญญาว่า “จงขอเถิดแล้วจะได้” (ยอห์น 16:24) (MB 133.2)

พระเจ้าผู้ทรงมีฤทธานภาพทั้งสิ้นในสวรรค์และแผ่นดินโลกทรงมีของ ประทานมากมายเก็บไว้เพื่อบุตรของพระองค์ เป็นของประทานที่ล้ำค่า เพราะได้มาโดยผ่านการทรงเสียสละของพระผู้ไถ่ผู้ทรงหลังพระโลหิตเพื่อ เรา และทุกคนที่มาหาพระเจ้าอย่างเด็ก ๆ จะได้รับของประทานเพื่อ ตอบสนองความหิวกระหายในจิตใจ เป็นของประทานที่จะคงอยู่ตลอดชั่ว นิรันดร์ จงรับพระสัญญาของพระเจ้ามาเป็นของท่านเอง ทูลขอตามพระ- สัญญาด้วยถ้อยคำของตัวเอง และท่านจะได้รับความสุขอย่างเต็มเปี่ยม

(MB 133.3)

6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จงปฏิบัติตามพระธรรม

“จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขา ปฏิบัติต่อท่าน” (มัทธิว 7:12 TH1971)

เมื่อรู้แน่แล้วว่าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลาย พระเยซูทรงกำชับให้เรา
รักซึ่งกันและกัน ด้วยว่าการรักซึ่งกันและกันนี้เองที่เป็นหลักการครอบคลุม
การติดต่อสัมพันธ์ทุกรูปแบบของมนุษย์ (MB 134.1)

ชาวยิวจมอยู่กับเรื่องการกระหายอำนาจ และการเป็นที่ยอมรับ
นับถือและคอยการปรนนิบัติรับใช้ให้สมเกียรติ แต่พระเยซูทรงสอนว่า
อย่าสนใจว่าเราจะได้รับเท่าใด แต่ตรงกันข้าม ให้สนใจว่าเราจะให้ได้เท่า
ไหร่ ความรู้สึกของเราที่อยากให้คนอื่นช่วยเหลือเรา เป็นมาตรฐานที่เรา
ควรใช้ในการช่วยเหลือคนอื่น (MB 134.2)

เมื่อเราอยู่กับคนอื่น ให้เอาใจเขามาใส่ใจเรา ให้คิดถึงความรู้สึก
ความลำบากยากเย็นและการผิดหวังทั้งความทุกข์ความสุขของพวกเขา
ถ้าสมมุติว่าต้องสลบที่กัน ท่านอยากให้เขาปฏิบัติอย่างไรต่อท่าน ท่านจง
ทำอย่างนั้นกับเขา นี่คือสัจธรรม และเป็นไปตามหลักธรรมที่ว่า “จงรัก
เพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มัทธิว 22:39) คำสอนของบรรดาผู้เผย
พระวจนะสรุปรวมอยู่ในข้อนี้ และเป็นหลักการของสวรรค์ หลักการนี้
จะพบในชีวิตของทุกคนที่ได้รับการเตรียมพร้อมที่จะอยู่กับชาวสวรรค์ผู้
บริสุทธิ์ (MB 134.3)

กฎทองคือหลักการของมารยาทแท้ ซึ่งแสดงออกให้เห็นชัดที่สุดใน
ชีวิตและพระลักษณะนิสัยของพระเยซู ลำแสงที่ฉายออกในชีวิตประจำ
วันของพระผู้ช่วยให้รอดช่างงดงามยิ่งนัก มีบรรยากาศที่หวานชื่นล้อม
รอบพระองค์ บรรดาบุตรทั้งหลายของพระองค์จะมีลักษณะแบบเดียวกัน
คือคนทั้งหลายที่มีพระคริสต์สถิตในใจ เขาจะมีบรรยากาศรอบตัวเหมือน
พระองค์ เสื้อคลุมสีขาวบริสุทธิ์มีกลิ่นหอมจากอุทยานของพระเจ้า และ
ไบหน้าพวกเขาเบิกบาน สะท้อนรัศมีจากพระพักตร์ของพระองค์ ซึ่งส่อง
แสงให้แก่ผู้ที่เดินโซเซด้วยความเหน็ดเหนื่อย (MB 135.1)

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ทุกคนที่เข้าไปมาตามฐานแท่นของอุปนิสัยที่สมบูรณ์แบบ จะแสดงออกตามแนวทางพระเมตตากรุณาของพระคริสต์ในชีวิตอย่างแน่นอน อิทธิพลของพระคุณพระองค์จะหล่อหลอมให้จิตใจสุภาพอ่อนโยน และมีความรู้สึกนึกคิดที่บริสุทธิ์ ละเอียดอ่อนแบบสวรรค์ และจะรู้จักกาลเทศะ (MB 135.2)

แต่กฎทองมีความหมายที่ลึกซึ้งกว่านั้น พระเจ้าทรงเรียกทุกคนที่ได้รับมอบฉันทะภาระเรื่องพระคุณนานาประการของพระเจ้า (1 เปโตร 4:10) ให้ช่วยเหลือคนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์และดำเนินชีวิตในความมืด ประหนึ่งว่าถ้าสลับตำแหน่งกันแล้วก็อยากให้เขาปฏิบัติกับตนอย่างไร อย่างนั้น อัครสาวกเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งทั้งพวกกรีกและชาติอื่นๆ ด้วย เป็นหนึ่งทั้งพวกนักปราชญ์และคนที่ไม่มีการศึกษาด้วย” (โรม 1:14) เรารับรู้ถึงความรักของพระเจ้า และได้รับของประทานแห่งพระคุณมากกว่าคนที่ดำรงชีวิตอันน่าสังเวชท่ามกลางความมืดแห่งโลกนี้เพียงไร เรามีภาระหน้าที่ที่จะต้องแบ่งปันของประทานเหล่านั้นแก่เขาเพียงนั้น (MB 135.3)

ของประทานและพระพรอื่นในชีวิตก็เช่นกัน เราได้รับสิ่งใดมากกว่าเพื่อนมนุษย์เท่าไร เราก็เป็นหนึ่งเขาเท่านั้น เรามีทรัพย์สินหรือความสะดวสบายในชีวิตหรือ ถ้าอย่างนั้นเราก็มีหน้าที่อันสำคัญที่จะดูแลเด็กกำพร้าและหญิงม่ายกับคนที่ทนทุกข์ด้วยโรคภัยไข้เจ็บ เหมือนดังที่เราคงอยากให้เราดูแลเราถ้าหากต้องสลับตำแหน่งกัน (MB 136.1)

กฎทองสอนในเรื่องเดียวกันนี้ที่พระเยซูทรงสอนในตอนอื่นของคำเทศนาบนภูเขาว่า “ท่านจะดวงให้ผู้อื่นด้วยทานอันใด พระเจ้าจะทรงดวงให้พวกท่านด้วยทานอันนั้น” สิ่งที่เราทำให้คนอื่นไม่ว่าดีหรือร้าย จะส่งผลย้อนกลับมาหาเราอย่างแน่นอน เป็นพรหรือเป็นภัย เราให้สิ่งใด เราก็จะรับสิ่งนั้นกลับคืนมา บ่อยครั้งเราช่วยคนอื่นในด้านการเงินหรือวัตถุสิ่งของ และก็ได้สิ่งนั้นกลับคืนมา บางครั้งเมื่อเราเกิดขัดสนขึ้นมา ก็มีเงินทองไหลมาเป็นที่เท่าที่ที่เราเคยช่วยเหลือคนอื่น แต่นอกจากนี้ การช่วยเหลือทุกอย่างที่เราให้เพื่อนมนุษย์ได้รับการตอบสนองในชีวิตนี้ด้วยการได้รับความรักจากพระเจ้าที่หลังไหลเข้ามาในชีวิตมากขึ้น ซึ่งความรัก

6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จงปฏิบัติตามพระธรรม

นั่นเป็นองค์รวมของสง่าราศีและสมบัติแห่งสวรรค์ ในทำนองเดียวกันเมื่อเราทำร้ายผู้อื่นผลร้ายก็จะย้อนกลับมาหาเรา ทุกคนที่วิพากษ์วิจารณ์และบั่นทอนกำลังใจของผู้อื่นเป็นว่าเล่น จะต้องได้ผ่านประสบการณ์เดียวกันที่เขาเป็นเหตุให้เพื่อนต้องทน คือจะได้สัมผัสถึงความรู้สึกของผู้ที่ขาดคนเห็นใจ ที่ไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างสุภาพอ่อนโยน (MB 136.2)

พระบัญชาในเรื่องนี้มาถึงเราด้วยความรัก เพื่อให้เรามีความรังเกียจต่อความแข็งกระด้างที่อยู่ในใจ และเพื่อให้เปิดใจออกต้อนรับพระเยซูเข้ามาประทับในใจเรา ดังนั้นเองพระองค์จะทรงนำสิ่งดีออกมาจากสิ่งร้าย และสิ่งที่เราถือว่าเป็นการถูกسابแข่งขันนั้น ก็จะเป็นเหตุให้เราได้รับพระพร (MB 136.3)

มาตรฐานที่บ่งชี้ไว้ในกฎทองนั้น เป็นมาตรฐานแท้ของคริสตศาสนา ทุกอย่างที่ยิ่งหย่อนไปกว่านั้นเป็นของปลอม พระเยซูคริสต์ทรงตีคำมนุษย์ไว้สูงจนกระทั่งได้ทรงสละพระชนม์เพื่อมนุษยชาติ ศาสนาใดที่ตีคำมนุษย์ไว้ต่ำหรือนำพาผู้ที่ศรัทธาให้มองข้ามความทุกข์ยากหรือสิทธิของมนุษย์ด้วยกัน ศาสนานั้นเป็นศาสนาปลอม เมื่อเราไม่แยแสต่อสภาพของคนยากไร้ คนที่ทนทุกข์และคนบาป ก็เท่ากับเป็นการพิสูจน์ตัวว่าเป็นผู้ทรยศต่อพระคริสต์ สาเหตุที่ศาสนาคริสต์มีอิทธิพลน้อย เป็นเพราะว่ามีคนรับพระนามของพระคริสต์ไว้แต่ปาก ในขณะที่เดียวกันก็ปฏิเสธพระลักษณะนิสัยของพระองค์ในชีวิต เพราะเหตุนี้เองชาวโลกจึงหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์ (MB 136.4)

พระธรรมกิจการได้บรรยายถึงคริสตจักรในสมัยของอัครสาวก ที่มีแสงเจิดจ้าแห่งพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นจากความตายส่องมายังพวกเขาว่า “ไม่มีใครอ้างว่าทรัพย์สินที่มีอยู่เป็นของตนเอง” “ในหมู่พวกเขาไม่มีใครขัดสน” “โดยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ เหล่าอัครทูตเป็นพยานอย่างต่อเนื่องถึงการคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูเจ้าและพระคุณมากล้นมีแก่พวกเขาทุกคน” “ทุกๆ วันพวกเขามาประชุมกันที่ลานพระวิหาร หักขนมปังตามบ้านของตน และรับประทานร่วมกันด้วยความยินดีและจริงใจ พวกเขาพากันสรรเสริญพระเจ้าและเป็นที่ชื่นชมของคนทั้งปวง ในแต่ละวันองค์-

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงให้คนทั้งหลายที่กำลังจะได้รับความรอดมาเข้ากับพวกเขา” (กิจการ 4:32, 34, 33; 2:46-47 TNCV) {MB 137.1}

สังขรณ์ที่มีพลังมากที่สุดทั่วใต้หล้าคือสังขรณ์ที่สอนควบคุมไปกับการแสดงความเมตตาแก่ผู้ตกทุกข์ได้ยากที่ต้องการความเห็นใจและการช่วยเหลือ นี่คือความจริงที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เมื่อผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนได้ปฏิบัติตามกฎทองที่กล่าวว่า “จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน” แล้วการประกาศข่าวประเสริฐจะมีพลังดังเช่นสมัยของอัครทูต {MB 137.2}

“ประตูเล็กและทางแคบนำไปสู่ชีวิต” (มัทธิว 7:14 TNCV)

ในสมัยพระเยซู ชาวปาเลสไตน์อาศัยตามเนินเขาในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบ เส้นทางขรุขระสูงชันเลี้ยวขึ้นไปหาเมืองเหล่านั้น ยามโพล้เพล้ ประตูเมืองทั้งหลายก็ปิดลง บ่อยครั้งที่ผู้คนเดินทางตอนเย็นต้องเร่งฝีเท้าเพื่อให้ถึงประตูเมืองก่อนค่ำ ถ้ามีวแต่ซึกซ้าจะเข้าเมืองไม่ได้ {MB 138.1}

พระเยซูทรงยกตัวอย่างหนทางอันสูงชันที่นำกลับบ้านเพื่อแสดงถึงเส้นทางชีวิตของคริสตชน โดยตรัสว่าเส้นทางที่ทรงวางให้ท่านนั้นคับแคบ ประตูเมืองก็เข้ายาก เพราะวากฎทองนั้นกีดกันทุกคนที่เยอหยิ่งและเห็นแก่ตัวไม่ให้เข้าไป มีหนทางที่กว้างกว่านั้นก็จริง แต่มันสิ้นสุดที่ความพินาศ ถ้าหากจะไปสู่ชีวิตด้านจิตวิญญาณก็ต้องปีนป่ายขึ้นไปเพราะเส้นทางนั้นพาให้สูงขึ้น เราจะต้องเลือกเดินทางกับคนส่วนน้อย เพราะมหาชนส่วนใหญ่เลือกเส้นทางที่ดิ่งลง {MB 138.2}

เส้นทางที่นำไปสู่ความตายนั้น มนุษยชาติทั้งปวงสามารถเดินลงไป ได้โดยไม่ต้องละทิ้งฝ่ายโลก ความเห็นแก่ตัว ความทุจริต หรือความเสื่อมเสียทางศีลธรรม เส้นทางนั้นกว้างพอสำหรับความคิดเห็น และหลักคำสอนของทุกคน ให้ทุกคนดำเนินชีวิตตามสบาย แล้วแต่ใครที่รักการกระทำตามอำเภอใจจะเลือก เพราะทางที่นำไปสู่ความพินาศนั้น เป็นทางที่

6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จงปฏิบัติตามพระธรรม

ไม่ต้องเสาะแสวงหา เพราะมันกว้าง ประตูก็ใหญ่ อย่างเท้าของมนุษย์ก็เดินไปตามทางซึ่งนำไปสู่ความตายตามธรรมชาติอยู่แล้ว {MB 138.3}

ส่วนทางที่นำไปสู่ชีวิตนั้นคับ และประตูเข้าก็แคบ ถ้าเรายึดถือความบาปที่เกาะแน่น ก็จะพบว่าทางนั้นแคบเกินไปสำหรับเราที่จะเข้าไป จะต้องสลัดทิ้งวิถีชีวิตและเจตจำนงส่วนตัว ทั้งนิสัยเสียและการประพฤติชั่ว เพื่อให้ยังคงอยู่ในเส้นทางของพระองค์ ผู้ที่ปรารถนาจะรับใช้พระคริสต์ จะต้องไม่ดำเนินไปตามมาตรฐานหรือความคิดเห็นของชาวโลก หนทางแห่งสวรรค์คับเกินไปจนไม่มีเจ้านายหรือเศรษฐีแห่งบวนในทางนั้น มันแคบเกินที่คนมักใหญ่ใฝ่สูงจะเคลื่อนไหวที่นั่น มันสูงชันและขรุขระเกินที่จะให้บรรดาคนที่รักความสะดวกป็นปายขึ้นไป ถ้าจะไปให้ถึงเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า เราจะต้องบากบั่น สู้ทน เสียสละ ยอมเป็นที่ครหาของคนอื่น มีความทุกข์ยาก และยอมทนต่อการคัดค้านของคนบาปเช่นเดียวกับพระคริสต์ {MB 138.4}

แต่อย่าได้ด่วนสรุปว่าทางขึ้นยากและทางลงจะง่าย เพราะตลอดเส้นทางที่นำไปสู่ความตายนั้นมีป้ายเตือน มีทั้งโทษ ทั้งความเจ็บปวด มีความผิดพลาด และความเศร้า ความรักของพระเจ้ากระทำให้การทำลายตัวเองของคนสะเพร่าและคนดีอั้นเป็นเรื่องยาก จริจอยู่ว่าทางของซาตานดูดี แต่นั่นเป็นภาพลวงตา ในทางขั้วนั้นมีการเสียใจอย่างขมขื่น และการระทมทุกข์ เราอาจคิดว่าการที่จะสนองต่อความหึงและความทะเยอทะยานฝ่ายโลกเป็นเรื่องสนุก แต่มันจบลงด้วยความเจ็บปวดและความเศร้าโศก แผนการที่วางไว้เพื่อตัวเองอาจดูเป็นที่น่ายินดี แต่สุดท้ายเราจะพบว่าความสุขนั้นเป็นพิษและชีวิตขมขื่นเพราะความหวังที่มีตัวเองเป็นศูนย์กลาง ประตูเข้าเส้นทางที่ลาดลงอาจประดับประดาด้วยดอกไม้ แต่มีขวากหนามตลอดทาง แสงแห่งความหวังที่ฉายออกทางประตูก็ค่อยๆ จางหายไป จนดับลงอย่างสิ้นหวัง และผู้ที่เดินต่อก็ลงไปสู่เงามืดของกลางคืนที่ไม่รู้จัก {MB 139.1}

“หนทางของคนทรยศนั้นไม่ราบเรียบ” แต่ “หนทางของปัญญาคือทางอันรื่นรมย์ วิถีทั้งสิ้นของปัญญาคือสันติสุข” (สุภาษิต 13:15; 3:17 TNCV) ทุกครั้งที่เชื่อฟังพระคริสต์ ทุกครั้งที่ปฏิเสธตัวเองเพื่อพระองค์

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ทุกครั้งที่มีความอดทน และทุกครั้งที่ชนะการทดลอง ล้วนแล้วแต่เป็นก้าวหนึ่งที่น่าไปสู่ศักดิ์ศรีแห่งชัยชนะอันสมบูรณ์ ถ้าเราให้พระคริสต์เป็นผู้นำทางของเรา พระองค์จะทรงนำเราไปในทางที่ปลอดภัย คนที่เป็นตัวเอ้ในความบาปก็ไม่ต้องหลงทาง เพราะทุกคนที่แสวงหาพระองค์ด้วยการสำนึกผิดจะไม่พลาดจากหนทางที่สว่างด้วยแสงบริสุทธิ์แม้แต่คนเดียว ถึงแม้ว่าทางนั้นแคบและบริสุทธิ์จนความบาปจะเข้าไปในทางนั้นไม่ได้ แต่พระคริสต์ทรงจัดเตรียมใบเบิกทางไว้ให้ทุกคน ผู้ที่ใจสั่นสะท้านและสงสัยไม่ต้องรำพันว่า ‘พระเจ้าไม่สนใจฉันเลย’ (MB 140.1)

หนทางอาจขรุขระและสูงชัน อาจมีหลุมพรางอยู่ทั้งซ้ายและขวา บางครั้งอาจต้องลำบากเหน็ดเหนื่อย อยากรพาก็ต้องบากบั่นต่อไป อ่อนเพลียก็ต้องสู้ทน ผิดหวังก็ยิ่งต้องหวัง แต่เมื่อมีพระคริสต์ทรงนำทางแล้วในที่สุดเราจะไปถึงจุดหมายอย่างแน่นอน พระคริสต์ทรงดำเนินในทางลำบากนั้นก่อนหน้าเรา เพื่ออย่างเท้าของเราจะไม่พลาด (MB 140.2)

ตลอดเส้นทางอันสูงชันที่นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ มีตาน้ำพุแห่งความสุขให้ความสดชื่นแก่ผู้ที่เหนื่อยอ่อน ผู้ที่เดินในทางแห่งปัญญามีความสุขเหลือล้น แม้จะถูกล้อมรอบด้วยความยากลำบากก็ตาม เพราะพระองค์ผู้ที่เขารักทรงดำเนินอยู่เคียงข้างเขา แม้จะไม่ปรากฏพระองค์ให้เห็น ในทุกย่างก้าวที่เดินขึ้นไปนั้น พวกเขาจะรับรู้ถึงการสัมผัสของพระหัตถ์พระองค์ให้ชัดขึ้น พระองค์ผู้ที่เราไม่สามารถเห็นด้วยตาจะฉายแสงบนหนทางให้สว่างขึ้นตลอดทุกระยะที่ก้าวเดิน เสียงเพลงสรรเสริญจะไพเราะขึ้นตามลำดับประสานกับเสียงเพลงของเหล่าทูตสวรรค์รอบพระที่นั่ง ตามพระสัญญาที่ว่า “ทางของคนชอบธรรมเป็นดั่งดวงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณ ซึ่งส่องแสงเจิดจ้าขึ้นเรื่อยๆ จนเต็มวัน” (สุภาพิต 4:18 TNCV) (MB 140.3)

6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จงปฏิบัติตามพระธรรม

“จงเพียรพยายามเข้าไปทางประตู ที่คับแคบ” (ลูกา 13:24)

ในเวลาบ่ายแก่ๆ นักเดินทางจะต้องรีบเร่งไปให้ถึงประตูเมืองก่อน ตะวันตก จะไม่แวะชมสิ่งล่อใจใดๆ ที่อยู่ข้างทาง แต่จะมุ่งความสนใจไปที่จุดหมายอันเดียว คือต้องเข้าประตูเมืองให้ทัน พระเยซูทรงสอนว่า เราต้องมีความมุ่งมั่นอย่างเดียวกันในชีวิตคริสเตียน พระองค์ทรงเปิดทางสู่อุปนิสัยที่เรื่อโรจน์ คือความรุ่งเรืองแท้แห่งอาณาจักรของพระองค์ โดยไม่ได้สัญญาว่า เราจะมียศฐาบรรดาศักดิ์ให้ปกครองอาณาเขตในโลกนี้ แต่จุดมุ่งหมายที่พระองค์วางไว้ให้เรา นั้น จะสมความปรารถนาของเราและแสนคุ่มที่จะห่มเทศุดกำลังเพื่อจะไปให้ถึง พระองค์ไม่ได้ขอให้เราแก่งแย่งชิงดีกันเพื่อให้ได้มาซึ่งตำแหน่งสูง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าไม่ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเอาชนะ เพราะพระองค์ให้เรามุ่งมั่นฝ่าฟันเพื่อเข้าไปในอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญูณของพระองค์ {MB 141.1}

ชีวิตคริสเตียนคือการต่อสู้และการเคลื่อนไหว แต่ชัยชนะไม่ได้มาด้วยกำลังของมนุษย์ ส่วนสมรรถมุนั้นคือใจเราเอง และการสู้รบที่หนักหน่วงที่สุดคือการยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า คือการมอบใจให้อยู่ภายใต้อธิปไตยแห่งความรัก ธรรมชาติเดิมซึ่งเกิดจากเลือดและความประสงค์ของเนื้อหนัง (ยอห์น 1:13) จะรับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดกก็ไม่ได้ จะต้องสลະทิ้งนิสัยที่ติดมาโดยกรรมพันธุ์ และการประพฤติแบบเดิมนั้นเสีย {MB 141.2}

ผู้ที่หมายมั่นที่จะเข้าไปยังอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญูณจะพบว่า พลังกิเลสตามธรรมชาติเดิมก่อนการบังเกิดใหม่ หนุนหลังโดยกองกำลังของอาณาจักรแห่งความมืดกำลังต่อสู้กับเขาอยู่ ความเห็นแก่ตัวและความหยิ่งจะตั้งมั่นต่อสู้ทุกสิ่งที่ยั่วตนมีบาป เราไม่สามารถพิชิตศัตรูผู้เกรียงไกรที่จับมัดเราไว้เป็นทาสของมัน มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถประทานชัยชนะให้เราได้ พระองค์ทรงปรารถนาให้เราชนะตนเอง ควบคุมใจและ

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

การกระทำ แต่จะไม่ได้ผลถ้าเราไม่ยอมร่วมมือกับพระองค์ พระวิญาณ บริสุทธิ์ทรงงานผ่านสติปัญญาและกำลังความสามารถของมนุษย์ เราต้องร่วมมือกับพระเจ้าด้วยกำลังของเราเอง (MB 141.3)

แต่จะไม่ได้รับชัยชนะถ้าปราศจากการอธิษฐานอย่างจริงจัง และการถ่อมใจในทุกชั้นตอน พระองค์จะไม่บังคับให้เราฝืนใจร่วมมือกับพระองค์ แต่เราต้องมอบใจปรารถนาของเราด้วยตัวเอง ถ้าสมมุติว่าการถูกบังคับให้มอบสามารถทำให้เรามีความกระตือรือร้นในพระวิญาณขึ้นเป็นร้อยเท่า ก็จะไม่ทำให้เราเป็นคริสเตียนหรือเป็นคนที่เหมาะกับแผ่นดินสวรรค์ขึ้นมาแต่อย่างใด เพราะฐานที่มั่นของซาตานที่อยู่ในใจก็ยังไม่พังทลายลง เราจะต้องมอบเจตจำนงของเราไว้ให้อยู่ฝ่ายพระเจ้า เราทำเองไม่ได้ เราไม่สามารถมอบเจตจำนงและนิสัยของเราไว้ภายใต้ น้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยลำพังเราเอง แต่ถ้าเรา “ยอม” ให้พระองค์ช่วยในการมอบแล้ว พระองค์จะทรงทำการนั้นในตัวเรา แม้กระทั่งถึงการ “สยบทุกความคิดให้ยอมจำนนเชื่อฟังพระคริสต์” (2 โครินธ์ 10:5 TNCV) เมื่อนั้นเราจะ “ประพุดตัวอย่างสมกับความรอด...ด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่น...เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่ในพวกท่าน ให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตามชอบพระทัยของพระองค์” (ฟิลิปปี 2:12-13) (MB 142.1)

มีคนจำนวนมากที่ชื่นชมความงดงามของพระคริสต์และปรารถนาความรู้โรจน์ไชติช่วงของสวรรค์ แต่เขาถึงกับผงะเมื่อเจอเงื่อนไขของการรับสิ่งเหล่านั้น มีคนมากมายที่อยู่ในทางกว้าง แต่กลับไม่พอใจในทางที่เขาเดิน เขาโหยหาที่จะหลุดพ้นจากความบาป และพยายามเอาชนะการทำบาปด้วยลำพังตัวเอง เขามองไปยังทางและประตูที่คับแคบ แต่การบำเรอใจด้วยของบันเทิง การรักโลก ความหยิ่งยโส และความทะเยอทะยานที่เปื้อนมลทิน ล้วนแล้วแต่เป็นอุปสรรคกีดกันอยู่ระหว่างเขากับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เขาพบว่าที่จะปฏิเสธความปรารถนาและสิ่งที่ตนผลิตเพิลินนั้นจะต้องเสียสละ ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้เขากระอักกระอ่วนใจแล้วหันกลับมาด้วยว่าจะมีคนจำนวนมากที่ “พยายามจะเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้” (ลูกา

6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จงปฏิบัติตามพระธรรม

13:24) เขาปรารถนาทางดี และก็พยายามอยู่ระดับหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้เลือกเอา เขาไม่ได้มีความตั้งใจแน่วแน่พอที่จะยอมสูญเสียทุกสิ่งเพื่อจะไปในทางนั้น (MB 143.1)

มีความหวังเดียวที่เราจะรับชัยชนะได้ นั่นก็คือการร่วมมือร่วมใจกับพระเจ้าวันต่อวัน ชั่วโมงต่อชั่วโมง เราไม่อาจเก็บกักความเห็นแก่ตัวเอาไว้แล้วเข้าแผ่นดินของพระเจ้าได้ แต่หากจะเข้าถึงความบริสุทธิ์ได้ ก็ด้วยการปฏิเสธตนเองและการรับเอาพระทัยของพระคริสต์ ความหยิ่งและการพึ่งพาตนเองจะต้องถูกตรึงไว้ที่ไม้กางเขน แล้วเราพร้อมหรือยังที่จะเสียสละตามข้อกำหนดนี้ เรายินยอมหรือยังที่จะหันเจตจำนงของเราไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ พระคุณของพระเจ้าที่ช่วยเปลี่ยนแปลงเราในทางที่ดีนั้น จะไม่ปรากฏในชีวิตจนกระทั่งเรายินยอม (MB 143.2)

สงครามที่เราต้องสู้รบนั้นคือการ “ต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ” (1 ทิโมธี 6:12 TKJV) แล้วอาจารย์เปาโลกล่าวว่า “เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงตรากตรำต่อสู้ตามกำลังที่พระองค์ทรงทำกิจในตัวข้าพเจ้าอย่างมากมาย” (โคโลสี 1:29) (MB 143.3)

ส่วนยาโคบเมื่อเผชิญกับวิกฤตในชีวิต ท่านใช้เวลาอธิษฐาน โดยมีจุดมุ่งหมายอย่างสุดซึ้งอยู่ประการเดียว คือการแสวงหาอุปนิสัยที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ ขณะที่ยาโคบกำลังอธิษฐานวิงวอนอยู่นั้น อยู่ๆ ก็มีผู้หนึ่งวางมือไว้บนท่าน ยาโคบคิดว่าเป็นศัตรูจึงต่อสู้กับบุคคลนั้นตลอดทั้งคืนเพื่อเอาชีวิตรอด แต่ความตั้งใจของยาโคบไม่ได้เปลี่ยนไป ถึงแม้ชีวิตจะอยู่ในอันตรายก็ตาม เมื่อท่านจวนจะหมดแรง หูตขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและต้องท่าน ท่านจึงรู้ว่าที่ท่านต่อสู้อยู่นั้น ที่แท้เป็นพระเจ้า ยาโคบเจ็บปวดและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้แล้ว จึงพับตัวลงที่พระทรงของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด วิงวอนขอพระพร ท่านไม่บ้ายเบี่ยงหรือหยุดหย่อนที่จะทูลขอจนพระคริสต์ทรงตอบผู้ยากไร้ที่สำนึกผิดคนนี้ตามพระสัญญาของพระองค์ที่ว่า “ให้เขาเกาะอยู่กับกำลังของเราเพื่อให้เขาทำสันติภาพกับเรา แล้วเขาจะทำสันติภาพกับเรา” (อิสยาห์ 27:5 TKJV) ยาโคบวิงวอนด้วยใจที่มุ่งมั่นว่า “ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรแก่

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ข้าพเจ้า” (ปฐมกาล 32:26) ความมุ่งมั่นนี้มาจากพระคริสต์ผู้ทรงปล้ำสู้กับท่าน พระองค์เป็นผู้ประทานชัยชนะและเปลี่ยนชื่อของยาโคบมาเป็นอิสราเอลโดยตรัสว่า “เจ้าสู้กับพระเจ้าและมนุษย์ และได้ชัยชนะ” (ปฐมกาล 32:28) ก่อนหน้านั้นยาโคบตื่นรนด้วยกำลังของท่านเองแต่ก็ไร้ผล สุดท้ายก็ชนะได้ด้วยวิธีการปฏิเสธตนเองและการปักใจเชื่อ เพราะ “ความเชื่อของเราที่เหลือคือชัยชนะที่พิชิตโลก” (1 ยอห์น 5:4 TNCV) {MB 144.1}

“จงระวังพวกผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ” (มัทธิว 7:15)

จะมีผู้สอนเทียมเท็จมาล่อท่านทั้งหลายออกจากหนทางที่คับแคบนั้น จงระวังระไวให้ดี คนเหล่านี้สวมเสื้อขนแกะ แต่จิตใจเขาเป็นเยี่ยงหมาป่า พระเยซูประทานข้อพิสูจน์เพื่อเราจะแยกแยะได้ระหว่างผู้สอนแท้กับผู้สอนเทียมเท็จว่า “ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของพวกเขา” “ผลของมันเก็บได้จากต้นไม่มีหนามหรือ และผลมะเดื่อเก็บได้จากพืชหนามหรือ” {MB 145.1}

พระเยซูไม่ได้ขอให้เราพิสูจน์เขาด้วยเรื่องราวทศสิทธิ์หรือคุณวุฒิ แต่ด้วยพระวจนะของพระเจ้า “จงไปค้นดูบทบัญญัติและคำพยาน หากพวกเขาไม่ได้พูดตามนี้ พวกเขาก็ไม่ได้มีแสงสว่าง...อยู่เลย” “ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าเลิกฟังคำสั่งสอน เจ้าก็จะหลงไปจากคำแห่งความรู้อันสูง” (อิสยาห์ 8:20 TNCV; สุภาพิต 19:27) ผู้สอนเหล่านี้สอนเรื่องอะไร คำสอนนั้นช่วยให้เรายำเกรงพระเจ้ามากขึ้น และแสดงความรักต่อพระองค์ด้วยการรักษาพระบัญญัติของพระองค์หรือไม่ ถ้าคนสอนไม่เห็นความสำคัญของพระบัญญัติ แล้วยังดูหมิ่นข้อบังคับของพระองค์ ถ้าเขาไม่รักษาพระบัญญัติแม้จะเป็นข้อเล็กน้อย และสอนให้คนอื่นพลอยไม่รักษาไปด้วย เขาก็จะไม่ใช่ที่ยอมรับในสวรรค์ เราแน่ใจได้เลยว่า เขาไม่เคยไปโดยไม่มีหลักการ เขากำลังสานต่อในงานที่เริ่มต้นด้วยเจ้าแห่งความมืด ผู้เป็นศัตรูของพระเจ้า {MB 145.2}

ไม่ใช่ทุกคนที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนจะเป็นของพระคริสต์ พระเยซูตรัสว่า มีหลายคนที่เคยสั่งสอนโดยอ้างพระนามของพระองค์ แต่

6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จงปฏิบัติตามพระธรรม

สุดท้ายก็จะไม่ผ่านการพิพากษา “หลายคนจะพูดกับเราในวันนั้นว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เผยพระวจนะในพระนามของพระองค์ ขับผีในพระนามของพระองค์ และทำการอัศจรรย์มากมายมิใช่หรือ’ เมื่อนั้นเราจะบอกเขาอย่างตรงไปตรงมาว่า ‘เราไม่รู้จักเจ้าเลย เจ้าคนทำชั่ว จงไปให้พ้น’” (มัทธิว 7:22-23 TNCV)

{MB 145.3}

มีบางคนสำคัญตนว่าทำถูกต้องแล้ว ในขณะที่กำลังทำผิด เขาอ้างว่าพระคริสต์เป็นเจ้าของชีวิตของเขา แล้วก็แสดงตัวว่ากำลังทำอะไรใหญ่โตมากมายในพระนามของพระองค์ แต่ที่แท้เขาก็เป็นผู้กระทำความชั่ว “เขาแสดงความจงรักภักดีด้วยริมฝีปาก แต่จิตใจโลภหวังผลกำไรธรรม” พวกเขามองคนที่ประกาศพระธรรมของพระเจ้าว่า “เป็นแค่คนที่ร้องเพลงรักด้วยเสียงไพเราะและเล่นดนตรีเก่งเท่านั้น เพราะเขาฟังคำพูดของเจ้า แต่ไม่ยอมนำไปปฏิบัติ” (เอเสเคียล 33:31-32 TNCV) {MB 146.1}

เพียงการอ้างว่าตนเป็นสาวกก็ไม่มีประโยชน์ เพราะความเชื่อในพระคริสต์ที่นำไปสู่ความรอดไม่เหมือนที่หลายคนเคยเรียนมา พวกเขามักจะพูดว่า ‘จงเชื่อเท่านั้น และไม่ต้องถือปฏิบัติตามพระบัญญัติหรอก’ แต่ความเชื่อที่ไม่ได้นำไปสู่การปฏิบัติก็เป็นความเชื่อที่จอมปลอม อัครสาวกยอห์นเขียนว่า “ผู้ที่กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์’ แต่ไม่ได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพุดมูสาและสัจจะไม่ได้อยู่ในเขาเลย” (1 ยอห์น 2:4) เมื่อมีการอัศจรรย์เกิดขึ้น หรือมีเหตุการณ์ที่ดูเหมือนเป็นการทรงนำ อย่าให้ใครสรุปว่านั่นเป็นการพิสูจน์ว่าสิ่งที่เขาคิดหรือกระทำนั้นถูกต้อง หากใครไม่ให้ความสำคัญกับพระวจนะของพระเจ้า แต่กลับยกเอาความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ของตนไว้เหนือมาตรฐานที่พระเจ้าทรงวางไว้ ก็สามารถรู้ได้ทันทีว่า ไม่มีแสงสว่างในผู้นั้นเลย {MB 146.2}

การเชื่อฟังและปฏิบัติตามเป็นบทพิสูจน์ถึงการเป็นสาวกแท้ เพราะการปฏิบัติตามพระบัญญัตินั้นพิสูจน์ว่าเราไม่ได้แสรังพูดเมื่อบอกว่า ‘ฉันรักพระเจ้า’ เมื่อคำสอนที่เรารับนั้นลบล้างมลทินบาปในใจให้ชีวิตเกิดผล

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

บริสุทธิ์ เราสามารถรู้ได้ว่า คำสอนนั้นเป็นสัจธรรมของพระเจ้า เมื่อมีความเมตตากรุณา ความสุภาพอ่อนโยน และการเห็นอกเห็นใจปรากฏอยู่ในชีวิต เมื่อเรามีความสุขในการทำสิ่งที่ถูกต้อง แสดงว่าความเชื่อของเราเป็นความเชื่อแท้ “ถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์” (1 ยอห์น 2:3) (MB 146.3)

“บ้านไม่ได้พังลง เพราะว่ารากตั้ง อยู่บนศิลา” (มัทธิว 7:25)

ประชาชนประทับใจกับคำสอนของพระคริสต์ พวกเขาสนใจในหลักความจริงที่งดงาม และรับฟังคำตักเตือนสั่งสอนของพระคริสต์ตั้งเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงชั้นสูงตรึงใจ พระดำรัสของพระองค์ขยายไปถึงรากเหง้าแห่งความเข้าใจและความคิดเห็นเดิมของพวกเขา ถ้าหากจะปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ก็ต้องเปลี่ยนนิสัยและแนวความคิดใหม่ทั้งหมด ในที่สุดก็ต้องขัดแย้งกับผู้นำศาสนา เพราะจะเป็นการคว่ำโคจรสร้างระบบศาสนาที่พวกธรรมจารย์ได้ก่อตั้งขึ้นมาหลายชั่วอายุคน ฉะนั้นถึงแม้หัวใจประชาชนจะสนองตอบต่อพระดำรัสสอนของพระองค์อยู่ แต่ก็มีน้อยคนที่พร้อมจะรับคำสอนเหล่านั้นเป็นแม่แบบในการดำเนินชีวิต (MB 147.1)

พระเยซูจบคำเทศนาบนภูเขาด้วยการยกตัวอย่างที่เน้นความสำคัญของการปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ ท่ามกลางฝูงชนที่ห้อมล้อมฟังพระเยซูอยู่นั้นมีหลายคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในบริเวณรอบๆ ทะเลกาลิลี และจากที่นั่นบนไหล่เขา ประชาชนสามารถมองเห็นห้วยน้ำหลายสายที่ไหลผ่านชอกหินและหุบเขาลงไปสู่ทะเล ในฤดูร้อนห้วยน้ำลำธารเหล่านี้แห้งเหือดไป เหลือแต่ร่องฝนแห้ง แต่เมื่อพายุฝนในฤดูหนาวโหมกระหน่ำ ร่องเขาแห้งเหล่านั้นก็กลายเป็นแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวท่วมหุบเขาและพัดพาทุกสิ่งทุกอย่างทางเวลานั้นกระทมตามท้องทุ่งที่ชาวนาสร้างไว้พักพิงก็ถูกน้ำกวาดไปเสียสิ้น แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีบ้านที่ถูกสร้างขึ้นบนศิลตามเนินเขาในถิ่นนั้น บางหลังถูกสร้างด้วยหินทั้งหลัง ซึ่งในจำนวนบ้านเหล่านั้นมีหลายหลังที่ตั้งมั่นต้านลม

6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จงปฏิบัติตามพระธรรม

พายุอยู่บนบัพันปี บ้านหินถูกสร้างขึ้นด้วยความยากลำบาก ทางไปก็ไม่ง่าย ที่ตั้งอยู่บนเนินดูไม่สะดวกเท่ากับในทุ่งหญ้าที่ราบ แต่เมื่อฐานบ้านเป็นหิน จึงไม่สั่นสะเทือนต่อการพัดถล่มของฟ้าฝน (MB 147.2)

พระเยซูตรัสว่า ผู้ที่รับฟังคำสอนของพระองค์ไว้เป็นรากฐานของชีวิต ก็เหมือนกับคนที่สร้างบ้านบนศิลา หลายร้อยปีก่อนหน้านั้นผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้เขียนไว้ว่า “พระวณะพระเจ้าของเราจะยั่งยืนเป็นนิรันดร์” (อิสยาห์ 40:8) แล้วต่อมาหลังจากคำเทศนาบนภูเขาหลายปี เปโตรได้อ้างข้อความนี้ของอิสยาห์ โดยเพิ่มเติมว่า “พระวณะนั้นคือข่าวประเสริฐซึ่งได้ประกาศแก่ท่านแล้ว” (1 เปโตร 1:25 TNCV) พระวณะของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ยั่งยืนเพียงสิ่งเดียวที่โลกนี้รู้จัก เป็นรากฐานที่มั่นคง พระเยซูตรัสว่า “ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย” (มัทธิว 24:35) (MB 148.1)

คำสอนของพระเยซูบนภูเขาได้เปิดเผยหลักธรรมอันยิ่งใหญ่ ก็คือ พระลักษณะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ใดก่อนรับคำสอนเหล่านี้กำลังสร้างชีวิตบนพระคริสต์ผู้เป็นพระศิลาชนิดนี้ เมื่อเรารับเอาคำสอนของพระคริสต์ เราก็รับเอาพระองค์ และมีแต่คนที่รับเอาคำสอนของพระองค์เท่านั้นที่สร้างรากฐานชีวิตบนพระองค์ “เพราะว่าใครจะมาวางรากอันอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์” (1 โครินธ์ 3:11) “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย เพราะชื่อนามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้นั้น ไม่โปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า” (กิจการ 4:12) พระคริสต์ทรงเป็นพระวาทะทรงเปิดเผยพระลักษณะ พระบัญญัติและความรักของพระเจ้า พระองค์เป็นรากฐานเดียวที่เราจะใช้ในการสร้างอุปนิสัยที่ยั่งยืนได้ (MB 148.2)

เราจะสร้างอุปนิสัยตามแบบของพระคริสต์ด้วยการปฏิบัติตามพระวณะของพระองค์ ไม่ใช่คนที่ชื่นชมความชอบธรรมที่เป็นคนชอบธรรม ความบริสุทธิ์ไม่ใช่ความรู้สึกปลาบปลื้มใจ แต่เป็นการมอบทุกสิ่งแด่พระเจ้า และการทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา เมื่อคนอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ชายแดนแผ่นดินคานาอัน การที่จะคุ้นเคยกับแผ่นดินคานาอันและร้องเพลงของชาวคานาอันได้นั้นไม่พอที่จะนำให้พวกเขาเข้าไปในดินแดน

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ที่อุดมสมบูรณ์นั้น พวกเขาต้องเข้าไปยึดครองเพื่อให้เป็นของตน ต้องทำตามเงื่อนไข ต้องปักใจเชื่อในพระเจ้าและยึดมั่นในพระสัญญา ขณะที่ทำตามพระวาทะของพระองค์ (MB 149.1)

แก่นแท้ของศาสนาคริสต์คือการปฏิบัติตามคำสอนของพระคริสต์ ไม่ใช่เพื่อเป็นการสร้างบุญสร้างกุศลให้พระเจ้าโปรดปราน หากแต่เป็นเพราะเราได้รับความรักจากพระองค์ทั้งที่ไม่สมควรจะได้รับ พระเยซูสอนว่า ความรอดของคนไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่า คนนั้นจะอ้างตัวอย่างไร แต่ขึ้นกับความเชื่อที่เขาแสดงออกด้วยการกระทำอันชอบธรรม พระคริสต์ทรงคาดหวังให้ผู้ติดตามพระองค์แสดงออกด้วยการกระทำไม่ใช่ดีแต่พูด อุบิสัยถูกเสริมสร้างขึ้นด้วยการกระทำ “เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำใคร คนนั้นก็เป็นผู้ติดตามของพระเจ้า” (โรม 8:14) ไม่ใช่คนที่รู้สึกประทับใจในพระวิญญาณบริสุทธิ์และตอบสนองเป็นครั้งเป็นคราวที่เป็นบุตรของพระเจ้า แต่บุตรของพระองค์นั้นคือผู้ที่ดำเนินชีวิตตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (MB 149.2)

ท่านปรารถนาจะติดตามพระคริสต์ แต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไรหรือเปล่า ท่านอยู่ในความมืดและไม่รู้ว่าแสงสว่างที่ไหนหรือไม่ จงเดินตามแสงสว่างที่มีอยู่ ให้ตั้งใจทำสิ่งที่เข้าใจในพระธรรมของพระเจ้า ฤทธิ์อำนาจและชีวิตของพระองค์ก็อยู่ในพระวาทะของพระองค์ ขณะที่เรารับพระวาทะด้วยความเชื่อ เราจะได้รับกำลังที่จะปฏิบัติตาม เมื่อเราเดินตามแสงสว่างที่มีอยู่ เราจะได้รับแสงเพิ่ม จงสร้างชีวิตบนพระวาทะ แล้วอุบิสัยจะได้รับการเสริมแต่งตามพระลักษณะอุบิสัยของพระคริสต์ (MB 150.1)

พระคริสต์เป็นรากฐานแท้ เป็นพระศิลาที่มีชีวิต พระองค์ประทานชีวิตของพระองค์แก่ทุกคนที่ให้พระองค์เป็นรากฐานของเขา “ท่านเป็นเหมือนศิลาอันมีชีวิตซึ่งกำลังได้รับการก่อสร้างเป็นวิหารฝ่ายวิญญาณ” (1 เปโตร 2:5 TNCV) “ในพระองค์นั้นทุกส่วนของโครงสร้างถูกเชื่อมต่อกันและเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (เอเฟซัส 2:21) ศิลาเรียงทับกันกลายเป็นหนึ่งเดียวกับรากฐาน เพราะมีแหล่งชีวิตร่วมกัน วิหารจึงต้านทานลมพายุต่างๆ ได้ ตามภาคีที่ว่า— (MB 150.2)

6. อย่าตัดสินผู้อื่น แต่จงปฏิบัติตามพระธรรม

“สิ่งใดร่วมชีวิตในพระเจ้า

สิ่งนั้นสามารถทนได้ทุกอย่าง” (MB 150.3)

แต่ทุกชีวิตที่ถูกสร้างขึ้นบนรากฐานอื่นที่นอกเหนือพระวจนะของพระเจ้าก็จะพังทลายลง เหมือนขาวยิวในสมัยพระคริสต์ได้ก่อชีวิตขึ้นบนรากฐานของทฤษฎีและความคิดเห็นของมนุษย์ ตามรูปแบบและพิธีกรรมที่มีมนุษย์เป็นผู้คิดค้น หรือบนพฤติกรรมใดๆ ที่เขาทำเองโดยไม่ต้องอาศัยพระคุณของพระคริสต์ ผู้ที่ทำเช่นนี้กำลังก่อโครงสร้างอุปนิสัยของตนไว้บนทรายที่ยวบยาบ การทดลองที่พัดถล่มเข้ามาจะกวาดเอารากฐานที่เป็นทรายไป เหลือแต่ซากปรักหักพังให้เป็นอุทาหรณ์ตลอดกาล (MB 150.4)

“เพราะฉะนั้น พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ‘ดูเถิด...เราจะกระทำความยุติธรรมให้เป็นเชือกมัด และความชอบธรรมให้เป็นลูกดึง และลูกเห็บจะกวาดเอาความเท็จอันเป็นที่ลี้ภัยไปเสีย และน้ำจะท่วมทันที่กำบัง’” (อิสยาห์ 28:16-17 TH1971) (MB 151.1)

แต่ในทุกวันนี้พระเจ้ายังคงร้องเรียกคนบาปด้วยพระเมตตาคุณ “พระเจ้าตรัสว่า ‘เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราไม่พอใจในความตายของคนอธรรม แต่พอใจในการที่คนอธรรมหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า...ยอมตายทำไม’” (เอเสเคียล 33:11 TH1971) พระสุรเสียงที่ตรัสเรียกคนที่มีใจแข็งกระด้างในปัจจุบันเป็นพระสุรเสียงของพระองค์ผู้มีพระทัยเป็นทุกซ์เมื่อมองนครที่พระองค์ทรงรัก ขณะที่ตรัสว่า “โอ เยรูซาเล็มๆ เมืองที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและเอาหินขว้างพวกที่ทรงใช้มาหาถึงตาย บ่อยครั้งเราปรารถนาจะรวบรวมลูกๆ ของเจ้าไว้ เหมือนแม่ไก่ที่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่พวกเจ้าไม่ยอม นี่แน่ะ นิเวศของพวกเจ้าจะถูกทอดทิ้ง” (ลูกา 13:34-35) พระเยซูทรงเห็นว่ากรุงเยรูซาเล็มเป็นสัญลักษณ์ของโลกที่ปฏิเสธพระคุณของพระองค์ พระองค์รำไ้เพื่อคนที่คือมัน ซึ่งในตอนนั้นก็ยังไม่สายสำหรับกรุงเยรูซาเล็ม ชาวเมืองยังสามารถกลับใจและหนีพ้นการถูกทำลายได้ พระองค์ทรงให้ออกาสอยู่ระยะหนึ่งเพื่อให้ชาวเมืองกลับใจ ฉันใดก็ฉันนั้น

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

พระคริสต์ยังทรงเชื่อเชิญท่านด้วยสำเนียงแห่งความรักว่า “นี่แน่ะ เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าใครได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาเขาและจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา” “บัดนี้คือวาระแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า บัดนี้คือวันแห่งความรอด” (วิวรณ์ 3:20; 2 โครินธ์ 6:2 TNCV) {MB 151.2}

ผู้ใดที่ฝากความหวังไว้กับตัวเองกำลังก่อร่างสร้างฐานไว้บนทราย แต่ก็ยังไม่สายเกินไปที่จะหนีให้พ้นการถูกทำลายที่เจียนตัว ก่อนที่พายุจะถล่มจหนึไปยังฐานที่มั่น “ฉะนั้นพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตตรัสตั้งนี้ว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยน เป็นศิลามุมเอกล้ำค่า เหมาะเป็นรากฐานอันมั่นคง ผู้ที่วางใจจะไม่มัววันท้อแท้’” “มวลมนุษย์ทั่วโลก จงหันมาหาเรา และรับการช่วยให้รอด เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีก” “อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขยาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะเสริมกำลังเจ้า เราจะช่วยเจ้า เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันชอบธรรมของเรา” “พวกท่านจะไม่อับอายหรือถูกทำให้ขายหน้าตลอดไปเป็นนิตย์” (อิสยาห์ 28:16 TNCV; 45:22 TNCV; 41:10; 45:17) {MB 152.1}

ขอได้โปรดเมตตาการศึกษาใจ

เพราะความบาปชุกช่อนอยู่ข้างใน

ภายในคนที่ปิดอย่างสนิท

มีกิเลสตัณหาสิ่งสกปรก

พระองค์ทรงใช้เวลามากหลาย

เพื่อช่วยเหลือคนบาปมิวางวาย

คนที่ผิดพระองค์ไม่ทิ้งเขา

คนที่ดีพระองค์ทรงรับเอา

พระองค์ทรงสร้างใจให้มั่นคง

แก่ทุกท่านที่ติดตามพระองค์

—เจ. อี. ฟุลตัน

ภาคผนวก

คำเทศนาบนภูเขา

มัทธิว 5

¹เมื่อทอดพระเนตรเห็นฝูงชน พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาและเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์ ²แล้วพระองค์จึงตรัสสอนพวกเขาว่า

ผู้เป็นสุข

³“คนที่ยากจนด้านจิตวิญญาณก็เป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขาทั้งหลาย

⁴“คนที่โศกเศร้าก็เป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้รับการหนุนใจ

⁵“คนที่สุภาพอ่อนโยนก็เป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก

⁶“คนที่หิวและกระหายความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้อิ่ม

⁷“คนที่มีใจเมตตาก็เป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้รับพระเมตตาตอบ

⁸“คนที่มีใจบริสุทธิ์ก็เป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้เห็นพระเจ้า

⁹“คนที่สร้างสันติก็เป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเรียกเขาทั้งหลายว่าเป็นลูก

¹⁰“คนที่ถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ก็เป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขาทั้งหลาย

ภาคผนวก

11 “เมื่อพวกเขาจะติเตียนข่มเหง และนิินทว่าร้ายท่านทั้งหลายต่างๆ เป็นความจริงเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข ¹²จงชื่นชมและยินดี เพราะว่าบำเหน็จของพวกท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะพวกเขาข่มเหงบรรดาผู้เผยพระวจนะ ที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน

เกลือและความสว่าง

13 “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกได้อย่างไร ตั้งแต่นั้นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะถูกทิ้งเสียให้คนเหยียบย่ำ

14 “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะถูกปิดบังไว้ไม่ได้ ¹⁵เมื่อจุดตะเกียงแล้วไม่มีผู้ใดเอาถังครอบไว้ ย่อมตั้งไว้บนเชิงตะเกียง จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านนั้น ¹⁶ท่านองเดียวกันพวกท่านจงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้เห็นความดีที่ท่านทำ พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์

พระเยซูทรงสอนเรื่องธรรมบัญญัติ

17 “อย่าคิดว่าเรามาล้มเลิกธรรมบัญญัติและคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะ เราไม่ได้มาล้มเลิก แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ ¹⁸เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรที่เล็กที่สุด หรือขีด ขีดหนึ่ง ก็จะไม่มิวันสูญไปจากธรรมบัญญัติ จนกว่าทุกสิ่งจะเกิดขึ้น ¹⁹เพราะฉะนั้น ใครทำให้ข้อเล็กน้อยเพียงข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้ มีความสำคัญน้อยลง และสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย คนนั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ แต่ใครที่ประพฤติและสอนตามธรรมบัญญัติ คนนั้นจะได้ชื่อว่าเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์ ²⁰เพราะเราบอกพวกท่านว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่มากกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี พวกท่านจะไม่มีวันได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

เรื่องความโกรธ

²¹“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้กับคนในสมัยก่อนว่า ‘ห้ามฆ่าคน ถ้าใครฆ่าคน คนนั้นจะต้องถูกพิพากษา’ ²²แต่เราบอกพวกท่านว่า ใครโกรธพี่น้องของตน คนนั้นจะต้องถูกพิพากษา ถ้าใครพูดกับพี่น้องอย่างเหยียดหยามคนนั้นจะต้องถูกนำไปยังศาลสูงให้พิพากษา และถ้าใครพูดว่า ‘อ้ายโหด’ คนนั้นจะมีโทษถึงไฟนรก ²³เพราะฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน ²⁴จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา และกลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน ²⁵จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วในขณะที่พากันไปศาล มิฉะนั้นคู่ความนั้นจะมอบตัวท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบตัวท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในคุก ²⁶เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะใช้หนี้หมด

เรื่องการล่วงประเวณี

²⁷“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘ห้ามล่วงประเวณีผิดเมียเขา’ ²⁸ส่วนเราบอกพวกท่านว่า ใครมองผู้หญิงด้วยใจกำหนดในหญิงนั้น คนนั้นได้ล่วงประเวณีในใจของเขากับหญิงนั้นแล้ว ²⁹ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ตัวท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย เพราะว่าถึงจะเสียอวัยวะอย่างหนึ่ง ก็ดีกว่าตัวท่านจะต้องลงนรก ³⁰ถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ตัวท่านหลงผิด จงตัดทิ้งเสีย เพราะถึงจะเสียอวัยวะอย่างหนึ่ง ก็ดีกว่าตัวท่านจะต้องลงนรก

เรื่องการหย่าร้าง

³¹“ยังมีคำกล่าวไว้ว่า ‘ถ้าใครจะหย่าภรรยา ก็ให้ทำหนังสือหย่าให้กับภรรยา’ ³²เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าใครจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการมีชู้ คนนั้นก็จะเป็เหตุให้หญิงนั้นผิดศีลล่วงประเวณี และถ้าใครแต่งงานกับหญิงที่หย่าแล้วนั้น คนนั้นก็ผิดศีลล่วงประเวณีด้วย

เรื่องการสาบาน

³³“อีกประการหนึ่งท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้แก่คนในสมัยก่อนว่า ‘ห้ามเสียคำสัตย์สาบาน คำสัตย์สาบานที่ได้ถวายต่อองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ต้องรักษาไว้ให้มั่น’ ³⁴ส่วนเราบอกพวกท่านว่า อย่าสาบานเลยไม่ว่าจะทำ โดยอ้างถึงสวรรค์ เพราะสวรรค์เป็นที่ประทับของพระเจ้า ³⁵ หรืออ้างถึง แผ่นดินโลก เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระเจ้า หรืออ้าง ถึงกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์ ³⁶อย่าสาบานโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะทำให้ผมขาว หรือ ดำไปสักเส้นหนึ่งก็ได้ ³⁷จริงก็จริงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ คำพูดที่เกินกว่านี้ มาจากความชั่ว

เรื่องการตอบแทน

³⁸“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘ตาแทนตา และฟันแทนฟัน’ ³⁹ส่วนเราบอกพวกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าใครตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย ⁴⁰ถ้าใครต้องการจะฟ้องศาล เพื่อจะ ปรับเอาเสื้อของท่านไป ก็จงสละเสื้อคลุมให้เขาด้วย ⁴¹ถ้าใครจะเกณฑ์ ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร ⁴²ถ้าเขา จะขอสิ่งใดจากท่าน ก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่ต้องการขอยืมจากท่าน

จงรักศรัทธา

⁴³“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านของท่าน และเกลียดชังศัตรูของท่าน’ ⁴⁴แต่เราบอกพวกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อบรรดาคนที่ข่มเหงพวกท่าน ⁴⁵เพื่อว่าพวกท่านจะเป็นบุตร ของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คน ชอบธรรมและคนอธรรม ⁴⁶เพราะว่าถ้าพวกท่านรักคนที่รักท่าน พวกท่าน จะได้บำเหน็จอะไร พวกคนเก็บภาษีก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ ⁴⁷ถ้าพวกท่าน ทักทายแต่พี่น้องของตนเท่านั้น ท่านได้ทำอะไรพิเศษยิ่งกว่าคนอื่นๆ พวก

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

ต่างชาติก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ⁴⁸ เพราะฉะนั้นพวกท่านจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม

มัทธิว 6

เรื่องการทำทาน

¹“จงระวัง อย่าทำศาสนกิจเพื่ออวดคนอื่น ถ้าทำอย่างนั้นท่านทั้งหลาย จะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์

²“เพราะฉะนั้น เมื่อท่านทำทานอย่าเป่าแตรข้างหน้า เหมือนพวกคน หน้าซื่อใจคด ที่ทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อให้คนสรรเสริญ เรา บอกความจริงแก่พวกท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของพวกเขาแล้ว³ แต่ ท่านเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การกระทำของมือขวา⁴ เพื่อว่าท่านของท่านจะเป็นทานลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลับ จะประทานบำเหน็จแก่ท่าน

เรื่องการอธิษฐาน

⁵“เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนพวกหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและตามมุมถนนต่างๆ เพื่อจะให้ คนที่ปวงเห็น เราบอกความจริงกับพวกท่านว่าพวกเขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว⁶ ส่วนท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้สถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะประทานบำเหน็จแก่ท่าน

⁷“แต่เมื่อพวกท่านอธิษฐาน อย่าพูดพล่อยๆ ซ้ำซาก เหมือนบรรดา คนต่างชาติเพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะโปรดฟัง⁸ อย่า ทำเหมือนพวกเขาเลย เพราะว่าสิ่งใดซึ่งพวกท่านจำเป็น พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่จะท่านจะทูลขอต่อพระองค์⁹ เพราะฉะนั้นพวกท่าน จงอธิษฐานเช่นนี้ว่า

ภาคผนวก

‘ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ

¹⁰ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นที่ไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก

¹¹ขอประทานอาหารประจำวันแก่พวกข้าพระองค์ในวันนี้

¹²และขอทรงยกบาปผิดของพวกข้าพระองค์ เหมือนพวกข้าพระองค์ยกโทษบรรดาคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์

¹³และขออย่าทรงนำพวกข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้พวกข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย

¹⁴“เพราะว่าถ้าพวกท่านให้อภัยการล่วงละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะทรงให้อภัยการล่วงละเมิดของพวกท่านด้วย ¹⁵ แต่ถ้าพวกท่านไม่ให้อภัยการล่วงละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงให้อภัยการล่วงละเมิดของพวกท่านเหมือนกัน

เรื่องการถืออดอาหาร

¹⁶“เมื่อท่านทั้งหลายถืออดอาหาร อย่าทำหน้าที่เศร้าหมองเหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเขาทำหน้าที่ให้มอมแมม เพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เรบอกความจริงแก่พวกท่านว่า พวกเขาได้บำเหน็จของเขาแล้ว ¹⁷ แต่ท่านเมื่อถืออดอาหาร จงล้างหน้าและเอาน้ำมันชโลมศีรษะ ¹⁸ เพื่อคนทั้งหลายจะไม่รู้ว่าท่านถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่าน ผู้สถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่าน ผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะประทานบำเหน็จแก่ท่าน

เรื่องการสะสมทรัพย์สมบัติ

¹⁹“อย่าสะสมทรัพย์สมบัติเพื่อตัวพวกท่านเองไว้ในโลก ที่อาจเป็นสนิมและที่แมลงกินเสียได้ และที่ขโมยอาจทะลวงลักเอาไปได้ ²⁰ แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติเพื่อตัวพวกท่านเองไว้ในสวรรค์ ที่ไม่มีแมลงจะกินและไม่มีสนิมจะกัด และที่ไม่มีขโมยทะลวงลักเอาไปได้ ²¹ เพราะที่ทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

ประทีปของร่างกาย

²²“ตาเป็นประทีปของร่างกาย เพราะฉะนั้นถ้าตาของท่านปกติ ทั้งตัวของท่านก็พลอยสว่างไปด้วย ²³แต่ถ้าตาของท่านมืดปกติ ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย เพราะฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาที่บดบังเพียงใดหนอ

การเป็นบ่าวสองนาย

²⁴“ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้า บ่าวสองนายได้ เพราะว่าเขาจะชังนายข้างหนึ่ง และรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านทั้งหลายจะรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้

ความกังวลและความกระวนกระวาย

²⁵“เพราะเหตุนี้ เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของท่านว่าจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของท่านว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารไม่ใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มไม่ใช่หรือ ²⁶จงดูนกทั้งหลายบนฟ้า พวกมันไม่ได้หว่าน ไม่ได้เกี่ยว ไม่ได้รวบรวมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของพวกท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงพวกมันไว้ ท่านไม่ประเสริฐกว่าพวกมันหรือ ²⁷มีใครในพวกท่านที่โดยความกระวนกระวาย สามารถต่ออายุของตนให้ยืนนานขึ้นอีกนิดหนึ่งได้ ²⁸ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาว่าดอกไม้ในทุ่งนานั้นเติบโตขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย ²⁹แต่เราบอกพวกท่านว่า แม้แต่กษัตริย์ซาโลมอนเมื่อทรงบริบูรณ์ด้วยศักดิ์ศรีก็ไม่ได้แต่งพระองค์งามเท่าดอกไม้เหล่านี้สักดอกหนึ่ง ³⁰และถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ พวกท่านมีความเชื่อ้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นหรือนั้นหรือ ³¹เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวายและกล่าวว่าจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม ³²เพราะว่าบรรดาคนต่างชาติแสวงหาสิ่งทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์

ภาคผนวก

ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงนี้³³ แต่พวกท่านจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้

³⁴“เพราะฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็มีเรื่องกระวนกระวายของมันเอง แต่ละวันก็มีทุกข์พอกอยู่แล้ว

มัทธิว 7

การพิพากษาผู้อื่น

¹“อย่าพิพากษา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงพิพากษาท่านทั้งหลาย ²เพราะว่าพวกท่านจะพิพากษาผู้อื่นอย่างไร พระเจ้าจะทรงพิพากษาท่านอย่างนั้น และท่านทั้งหลายจะตรึงให้ผู้อื่นด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะทรงตรึงให้พวกท่านด้วยทะนานอันนั้น ³ทำไมท่านมองเห็นผงในตาพี่น้องของท่าน แต่กลับมองไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ⁴ท่านจะกล่าวกับพี่น้องได้อย่างไรว่า ‘ให้ฉันเขี่ยผงออกจากตาของเธอ’ ทั้งๆ ที่มีไม้ทั้งท่อนอยู่ในตาของท่านเอง ⁵คนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเขี่ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้

⁶“อย่าให้ของบริสุทธิ์แก่สุนัข อย่าโยนไข่มุกให้แก่สุกร เกรงว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดพวกท่านด้วย

ขอ หา เคาะ

⁷“จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่พวกท่าน ⁸ เพราะว่าทุกคนที่ขอก็คือได้ และทุกคนที่แสวงหาก็พบ ทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา ⁹ ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้ลูกเมื่อเขาขอขนมปัง ¹⁰ หรือให้งูเมื่อลูกขอปลา ¹¹ เพราะฉะนั้น ถ้าพวกท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่ลูกของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะประทานสิ่งดีแก่พวกที่ขอต่อพระองค์ ¹² จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างนี้

ปัญญาจากคำเทศนาบนภูเขา

พวกท่านต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อท่าน เพราะนี่คือธรรมบัญญัติและคำสั่งสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ

ประตูคับแคบ

¹³“จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่ และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนทั้งหลายที่เข้าไปทางนั้นมีมาก ¹⁴เพราะประตูที่แคบและทางที่ลำบากนั้นนำไปสู่ชีวิต และพวกที่หาพบก็มีน้อย

รู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน

¹⁵“ท่านทั้งหลายจงระวังพวกผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ ที่มาหาท่านนุ่งห่มเหมือนแกะ แต่ภายในนั้นร้ายกาจเหมือนหมาป่า ¹⁶พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของพวกเขา ผลองุ่นนั้นเก็บได้จากต้นไม้มีหนามหรือและผลมะเดื่อ นั้นเก็บได้จากพืชหนามหรือ ¹⁷ต้นไม้ดีย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว ¹⁸ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้ ¹⁹ต้นไม้ซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ ²⁰เพราะฉะนั้น พวกท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของพวกเขา

เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย

²¹“ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ จะได้เข้าในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ ²²เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนจำนวนมากร้องแก่เราว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้เผยพระวจนะในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้ทำการแห่งฤทธานุภาพมากมายในพระนามของพระองค์ไม่ใช่หรือ’ ²³เมื่อนั้นเราจะกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย เจ้าผู้ทำความชั่ว จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา’

รากฐานสองชนิด

²⁴“เพราะฉะนั้น ทุกคนที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม ก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างบ้านของตนไว้บนศิลา ²⁵แล้วฝนก็ตก และน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็พัดปะทะบ้านนั้น แต่บ้านไม่ได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา ²⁶แต่ทุกคนที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม ก็เปรียบเสมือนคนที่โง่เขลา สร้างบ้านของตนไว้บนทราย ²⁷แล้วฝนก็ตกและน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็พัดปะทะบ้านนั้น บ้านนั้นก็พังทลายลง และการพังทลายนั้นก็ยิ่งใหญ่”

สิทธิอำนาจของพระเยซู

²⁸เมื่อพระเยซูตรัสคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ผู้ชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ ²⁹เพราะพระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขาอย่างผู้มีสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนบรรดาธรรมาจารย์ของเขา

—มัทธิว 5-7

ความรัก

¹แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ ได้ เป็นภาษามนุษย์ก็ดี เป็นภาษาทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง ²แม้ข้าพเจ้าจะเผยพระวจนะได้ และเข้าใจในความล้ำลึกทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และมีความเชื่อมากยิ่งขึ้นที่สุดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย ³แม้ข้าพเจ้าจะสละของสารพัดหรือยอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่

⁴ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ⁵ไม่หยาบคาย ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ⁶ไม่ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประพฤติดี แต่ชื่นชมยินดีเมื่อประพฤติชอบ ⁷ความรักทนได้ทุกอย่างแม้ความผิดของคนอื่น และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และทนต่อทุกอย่าง

⁸ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้การเผยพระวจนะก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาแปลกๆ นั้น ก็จะมีเวลาเลิกกัน แม้วิชาความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป ⁹เพราะความรู้ของเรานั้นไม่สมบูรณ์ และการเผยพระวจนะนั้นก็ไม่มีสมบูรณ์ ¹⁰แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็จะมีสูญไป ¹¹เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ใคร่ครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย ¹²เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสลัวๆ เหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นพระพักตร์ชัดเจน เดียวนี้ความรู้ของข้าพเจ้าไม่สมบูรณ์ เวลานี้ข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนพระองค์ทรงรู้จักข้าพเจ้า ¹³ดังนั้นจึงตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ และความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด—1 **โครินธ์ 13:1-13 (TH1971)**